Güney Kore çoksatanı

YAĞMUR MEVSİMİ PAZARI

YOU YEONG-GWANG

Epsilon

EĞER DAHA İYİ BİR HAYAT SEÇME ŞANSINIZ OLSAYDI, HANGİSİNİ SEÇERDİNİZ?

Derler ki Gökkuşağı Kasabası'nın kıyısında, zamanın ve insanların unuttuğu eski bir ev vardır. Efsaneye göre, talihsiz yaşamını anlatan mektubunu bu eve gönderirsen karşılığında gizemli bir bilet alırsın. Yağmur mevsiminin ilk günü, o biletle eski eve geldiğinde Yağmur Mevsimi Pazarı'nın büyülü kapıları senin için açılır; işte orada hayatının öyküsünü en baştan yazabilirsin.

Serin o bileti aldığında şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez. Yalnız ve umutsuz olan genç kızın geleceğe dair hiçbir hayali yoktur. Ama belki de bu bilet onun için yeni bir başlangıç demektir. Böylece daha iyi bir yaşama sahip olma umuduyla bu büyülü pazara adımını atar.

Bu yolculukta ona rehberlik edecek gizemli kedi Issha'yla tanışır ve hemen arkadaş olurlar. Birbirinden tuhaf dükkânlara girip hayal sınırlarını zorlayan diyarlar arasında dolaşırlar. Serin, mutlu bir hayatın izini sürerken bir yandan kalbinin derinliklerinde saklı olan gerçek arzularını keşfetmeye başlar.

Ancak hiçbir iyilik karşılıksız değildir: Serin'in mutluluğu bulmak için yalnızca bir haftası vardır. Eğer aradığını bulamazsa Yağmur Mevsimi Pazarı'nın sonsuzluğunda kaybolmaya mahkûm olacaktır.

Ve farkında olmadan, karanlık bir gölge her adımında ona yaklaşmaktadır...

"Studio Ghibli filmlerinin büyülü atmosferini aratmayan bu fantastik dünya, okurlarını büyüleyecek. Kaç yaşında olursanız olun, keyifle okuyabileceğiniz mükemmel bir hikâye."

—Booklist

THQ
0421919
YLY

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 146923
KDV'den muaftır

YAĞMUR MEVSİMİ PAZARI

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Yağmur Mevsimi Pazarı
Orijinal Adı: *The Rainfall Market*
You Yeong-Gwang
İngilizceden Çeviren: Şebnem Tansu

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bengü Impram
Düzelti: Zeynep Aslı Nalbant
Sayfa ve Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Nisan 2025
ISBN: 978-625-414-692-3

© You Yeong-Gwang, 2023
Bu kitabın orijinal baskısı Kore'de 2023 yılında Clay House tarafından yayımlanmıştır. Eserin Türkçe yayım hakkı, Randle Editorial & Literary Consultancy aracılığıyla AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı ve Eric Yang Agency ile yapılan anlaşma uyarınca alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

YOU YEONG-GWANG

YAĞMUR MEVSİMİ PAZARI

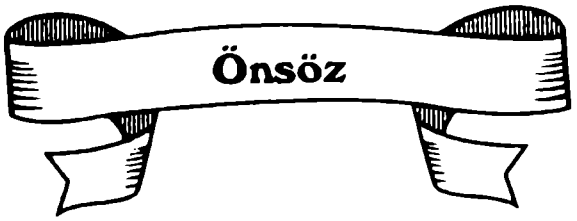
İngilizceden Çeviren
Şebnem Tansu

Epsilon

Ninova

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
1. Bölüm: Tuhaf Söylenti	9
2. Bölüm: Şüpheli Mektup	17
3. Bölüm: Sıcak Hava Dalgası	25
4. Bölüm: Yağmur Mevsiminin İlk Gecesi	31
5. Bölüm: Bekçi	37
6. Bölüm: Yağmur Mevsimi Pazarı	43
7. Bölüm: Talihsizlik Rehincisi	49
8. Bölüm: Danışma Masası	57
9. Bölüm: Kuaför	65
10. Bölüm: Kitabevi	81
11. Bölüm: Parfümeri	95
12. Bölüm: Bahçe	109
13. Bölüm: Restoran	123
14. Bölüm: İlginç Şeyler Dükkânı	139
15. Bölüm: Hurdalık	149
16. Bölüm: Kumarhane	157
17. Bölüm: Zindan	173
18. Bölüm: Bar	185
19. Bölüm: Çatı Katı	193
20. Bölüm: Rehber Kedi Issha	201
21. Bölüm: Hazine Kasası	207
22. Bölüm: Gökkuşağı	215
Sonsöz	219
Yazar Notu	222

Cızırtı... Hırşş...

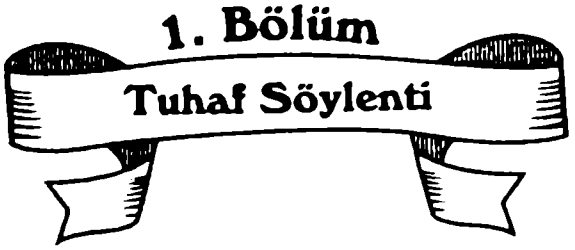
"Ah, yine mi!"

Serin çalışsın diye ısrarla uğraştığı eski radyoya sabırsızlıkla vurdu.

Mucizevi bir şekilde hava durumu spikerinin sesi hoparlörlerden tekrar duyuldu: Kuzey Pasifik'ten gelen yüksek basınç nedeniyle önümüzdeki hafta Kore Yarımadası'nda etkili olmak üzere yağış bekleniyor..."

Serin az kalsın eski radyoyu elinden düşürecekti.

Nihayet gelmişti. Yağmur mevsimiyle birlikte dualarının cevabı da yoldaydı: *Yağmur Mevsimi Pazarı.*

Büyük şehrin uzağında Gökkuşağı Kasabası adında bir yer vardı.

Bu kasabanın bir yerinde harap hâlde, terk edilmiş bir ev yer alıyordu.

Söylentilere göre, bu eve başınıza gelen talihsizlikleri anlatan bir mektup gönderirseniz gizemli bir bilet alıyordunuz ve eğer yağmur mevsiminin ilk gününde biletinizle birlikte bu eve giderseniz hayatınızı tamamıyla değiştirme şansına sahip oluyordunuz.

"Olacak şey değil."

"Tam bir saçmalık."

Başta herkes bunun uydurma bir hikâye olduğunu düşünmüştü. Ama söylenti bir orman yangını misali hızla yayıldı. Ve her anlatıldığında daha da büyüyüp süslendi.

Ayrıntılar ne kadar değişirse değişsin hepsinde ortak bir nokta vardı. Dokkaebi.

"Yemin ederim, kendi gözlerimle gördüm!"

Evi ziyaret ettiklerini iddia edenler, kapıların ardında, kendilerine Dokkaebi diyen, insan gibi görünen ama insan olmayan varlıkların yaşadığı gizli, büyülü bir dünya olduğunu söylüyorlardı.

"Güldürme beni!"

Doğal olarak insanlar böyle hikâyelere kolay kolay inanmıyordu. Ancak daha fazlasını öğrenmek isteyen tek kişi de Serin değildi. Çoğu insan Dokkaebileri ve biletlerini duyduğunda kıs kıs gülse de Serin söylentiler hakkında daha fazlasını öğrenebilmek için duyduğu her şeye kulak kabartırdı. Hatta okul kütüphanesinden *Yağmur Mevsimi Pazarı'nın Sırları* kitabını ödünç almıştı ki bu aralar ne kadar popüler olduğu düşünüldüğünde bu hiç de kolay bir iş değildi. Serin o gün öğle yemeğini atladı ve nihayet ellerinin arasında tuttuğu değerli kitabıyla kütüphanenin bir köşesine çekildi.

Kitabın kapağı bile özeldi. Öyle ki farklı açılardan ışığa tuttuğunda kapağın renk değiştirmesine bakılırsa yayıncının hiçbir masraftan kaçınmadığı belliydi. Serin, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca büyülenmişçesine kapağa baktı. Üzerinde insanın kalbini tekleten bir cümle yazıyordu: *Söylentilerin ardındaki gerçek nihayet açığa çıktı!* ve daha da önemlisi ön yüzünde kitabın ÇOKSATANLAR listesine girdiğini gösteren parlak kırmızı bir damga vardı. Serin kitaplardan nefret ederdi ama o bile bunu es geçememişti. Diğer insanların da aynı şeyi düşündüğü belliydi çünkü kitap yeni basılmış olmasına rağmen şimdiden yıpranmıştı.

Derin bir nefes alıp kitabı dikkatle açtı.

"Ah, cidden mi?"

Ön kapağın iç kısmına yazarın resmi basılmıştı. Adam bir robot gibi gülümsüyordu ve biri yüzüne gözlük çizmiş, kalıcı kalemle ön dişlerini siyaha boyamıştı, dolayısıyla gerçekte nasıl göründüğünü anlamak imkânsızdı.

Kitabın geri kalanı da çok farklı değildi. Serin'in gözüne

hemen karalamalar ve tabii ki insanların aceleyle not aldığı telefon numaraları ve e-posta adresleri çarptı. Kurşun kalemle cümlelerin altının çizilmesini hoş görebilirdi. Ama bazı sayfalar sarı ve yapışkan bir şeyle birbirine yapışmıştı ve Serin'in bunları görmezden gelmesi için çok çabalaması gerekti. *Ben sadece bilgi almak istiyorum!*

Neyse ki kitap en başından onu içine çekmişti. Giriş kısmında yazar Yağmur Mevsimi Pazarı'na nasıl girdiğini anlatıyordu. Hayatının bir zamanlar ne kadar umutsuz olduğunu ve sık sık hapse girip çıktığını yazmıştı.

Benim kadar mutsuzmuş demek, diye düşündü Serin.

Yazar her hapisten çıktığında yeni bir başlangıç yapmak istemişti. Ama geçmişi yüzünden kimse onu işe almamıştı, gidecek hiçbir yeri yoktu ve beş parasızdı.

Her şey iş ilanlarına bakmak için gazeteyi eline aldığı gün değişmişti. Gazetede "*Bize talihsizliğinizi anlatın*" ilanı altında bir adres görmüştü. Adamın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. İçini yazdığı mektuba dökmüş ve postayla göndermişti. Mektubuna cevap gelmesi onu şaşırtmıştı: posta kutusunda bir bilet ve tuhaf bir pazar yerine davetiye bulmuştu.

Serin kendisi de bir bilet alabilecek mi diye merak etti. Hayatını yazarınkiyle karşılaştırmaya çalıştı ama kimin daha kötü durumda olduğunu söylemek zordu.

Farkına bile varamadan kitabı yarılamıştı. Bölümler boyunca yazar, tanıştığı Dokkaebileri anlatmış ve *Yağmur Mevsimi Pazarı*'nın yaklaşık büyüklüğünden bahsetmişti. Hatta bir gezi rehberi gibi haritalar da eklemişti. Kitabın sonunda Pazar'da kendisi için nasıl mutlu ve yeni bir gelecek seçtiğini, bu mutlu hayatın nasıl gerçekleştiğini an-

latmıştı. Ünlü bir yazar olmak istemişti. *Yağmur Mevsimi Pazarı'nın Sırları* taslağını bitirdikten kısa süre sonra sektördeki en büyük yayıneviyle bir sözleşme imzalamıştı. Gerisi zaten malumdu. Kitap insanlar için bir umut ışığı olsa da bunların hiçbiri Serin'in aradığı şey değildi. O kendi hayatının çıkmazını cevaplayacak sorunun peşindeydi.

"İşte bu!"

Kitabın arkasındaki ek bölümü gördüğünde heyecanlandı çünkü burada aradığı şey yazıyordu. Kitabı daha en başında ödünç almasının nedeni buydu. Sayfayı çevirdi ve iyi bir mektup yazmak için ipuçlarının yer aldığı bir liste gördü; bunlar seçilme şansını artırıyordu. Yazar bu ipuçlarını doğrulamak için pazarı ziyaret eden diğer insanlarla konuştuğuna yemin ediyordu. İşte aradığı şey buydu.

"Kalemimi nereye koydum?"

Serin küçük not defterini çıkardı ve ek bölümdeki mektubun kabul edilmesiyle ilgili yazan her şeyi dikkatlice not aldı.

Abartılı yazmaktansa dürüst olmak en iyisiydi. İster inanın ister inanmayın Dokkaebiler insanların kalbini okuyor, dolayısıyla yalan söylendiğinde anlıyorlar, diye uyarmıştı yazar. Dokkaebilerin yazım becerilerinizden ziyade hayat şartlarınızla ilgilendiğini belirten örnekler de sunmuştu.

Peki tüm bunlar sahiden de gerçek miydi?

Ek bölümün en sonunda yazar *Yağmur Mevsimi Pazarı*'nın tüm umutları tükendiğinde hayatını değiştirdiğini, bu kitabı okuyan kişinin de onun hissettiklerini hissediyorsa Dokkaebilere yazarak hiçbir şey kaybetmeyeceğini eklemişti.

Sınıfta oturan Serin bir türlü derse odaklanamıyordu.

Bunun nedeni yıl boyunca modernleştirilmiş *hanbok** giymekte ısrar eden öğretmenin koltuk altındaki koca-

* Hanbok (한복): Geleneksel Kore kıyafetidir. (ç.n)

man delik değildi. Ya da yana doğru taranmış saçlarının bir kısmının kabararak başındaki keli ortaya çıkarması da değildi.

Serin *kitabı* düşünmeyi bırakamıyordu.

Karatahtanın neredeyse tamamı beyaz tebeşirle kaplanmıştı ve öğretmen coşkuyla tarih –ya da coğrafya olabilir pek farkında değildi– hakkında etrafa tükürükler saçarak konuşuyordu. Ama Serin'in aklı hâlâ *Yağmur Mevsimi Pazarı*'ndaydı.

Bu gerçek olamaz, diye düşündü kendi kendine. Derse odaklanmalıydı. Ama başını sallamasının hiçbir faydası olmadığı gibi bir de öğretmeninin dikkatini çekti.

"Kim Serin, beni dinliyor musun?"

Öğretmen doğrudan ona bakıyordu. Serin bir anda irkildi. "Ben-ben özür dilerim efendim."

Öğretmen kaşlarını çattı, yana yatık saçlarını eliyle düzeltti ve ardından kemik çerçeveli gözlüklerini yukarı itip derse devam etti. Ama tebeşir kırılıp duruyordu, sonunda tahtaya sinirlenerek insanların artık hiçbir şeyi eskisi gibi düzgün yapmadığı konusunda söylendi.

Serin bu olanları kendi suçuymuş gibi hissetti. Başını öne eğdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sınıf arkadaşlarından birkaçı ona doğru baktı ama kimse onu teselli etmeye çalışmadı. Serin buna alışmıştı.

Eve döndüğünde masa lambasını yaktı ve her zamanki gibi en sevdiği müzik programını bulmak için radyo kanalları arasında dolaştı.

Radyo muhtemelen bir zamanlar parlak kırmızıydı ama rengi zamanla solmuş ve pembe bulaşık eldivenlerine benzemişti. Uzun süre şaşırtıcı bir şekilde sorun çıkarmamıştı

ama son zamanlarda bu külüstürün Serin'in elinden cesaret bulmaya ihtiyacı var gibiydi.

"Of, neden sürekli bozuluyor ki?"

Ancak Serin'in bu eski radyoyu saklamak için iyi bir nedeni vardı: Bu, babasından geriye kalan tek şeydi.

Serin babasını hatırlamıyordu. Tek bildiği, o daha küçükken babasının bir araba kazasında beklenmedik bir şekilde öldüğüydü. Annesi radyoyu defalarca atmaya çalıştıysa da Serin buna karşı çıkmıştı.

Bu radyo onun tek arkadaşıydı. Kalbindeki boşluğu dolduran bir aile üyesiydi.

Akşam saat onda radyoda en sevdiği programın açılış melodisi çalmaya başladı.

"İyi akşamlar. *Hayal Kutusu*'nun yeni bölümüne hoş geldiniz."

Serin, DJ'in yumuşak, huzur veren sesini seviyordu. Normalde tüm programı dikkatle dinlerdi. Ama bugün öyle yapmayacaktı. Eve gelirken aldığı mektup kâğıdını masanın üstüne koydu, dirseklerini masaya koydu ve ellerini çenesine dayayarak derin düşüncelere daldı. Ta ki elinde evirip çevirdiği kalem tıkırdayarak masanın üstüne düşene kadar.

"Şimdi sıradaki bölümümüze geçiyoruz: Dinleyicilerden Hikâyeler."

Serin yazma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Programa birçok kez yazmış ama asla okunmak için seçilmemişti. Umudu yavaş yavaş yerini hayal kırıklığına bırakırken pes etmenin daha kolay olduğunu öğrenmişti.

Program devam ederken sonunda Serin doğruldu. Bunu yapmak zorundaydı.

Masa takviminde daire içine alınmış tarih, sınavların

gelecek hafta başlayacağını gösteriyordu. Ama bunu düşünmeye yarın başlayabilirdi. Şimdi mektubunu yazmaya odaklanmalıydı. Serin bakışlarını not defterinden mektup kâğıdına kaydırırken hafızasını yokladı.

Dürüst olmam gerekiyor, değil mi?

Annesiyle yalnız yaşadığını, eski evleri yanmadan önce de fakir olduklarını ama şimdi çok az ışık alan bodrum katından bozma bir yere taşınmak zorunda kaldıklarını yazdı. Okul forması alacak parası olmadığını, mecburen ikinci el giyinmek zorunda kaldığını ekledi. Geçen yıl evden kaçan ve hâlâ kayıp olan küçük kız kardeşi Yerin'i anlattı.

Mektubunun kafa karıştırıcı ya da dilinin zayıf olmasını önemsemedi. Her şeyi yazdı, konuşmaya utandığı şeyleri bile.

"Bu yürek burkan hikâyeyi bizimle paylaştığın için teşekkür ederim. Kolay olmadığına eminim. Benim tavsiyem kendini suçlamayı bırakman çünkü herkesten fazla şeye göğüs germişsin."

Radyo arka planda çalmaya devam ederken Serin kâğıda içini döktü. Başını kaldırdığında neredeyse sabah olmuştu. Mektup kâğıdını katladı, zarfın içine koydu ve ardından yerde serili eskimiş battaniyenin üstüne yattı.

Annesi yanında kıvrılmış uyuyordu. Onun içeri girdiğini bile fark etmemişti. Restorandaki vardiyası bittikten sonra gecenin bir yarısı gelmiş ve Serin'in çalıştığını düşündüğünden sessizce uyumuş olmalıydı.

Serin kulaklıklarını çıkarmadan radyoyu yere koydu. En sevdiği şarkı çalıyordu: "Bugünden Daha Güzel Bir Yarın." Bu şarkıya o kadar çok eşlik etmişti ki ilk notaları duyar duymaz sözleri mırıldanmaya başladı.

"Yağmur yağacakmış gibi hissedebilirsin. Ama unutma ki parlayan bir güneş vardır kara bulutların ardında..."

Sonunda Serin gözlerini kapadı.

Bu tatlı melodi miydi onu uyutan? Yoksa sadece yorgun muydu? Başı yastığa değer değmez derin bir uykuya daldı.

Çok fazla umudu yoktu.

Ne kadar çok umutlanırsa o kadar büyük hayal kırıklığı yaşayacağını biliyordu. Aslında Yağmur Mevsimi Pazarı'na gitmek için can atmıyordu. Bu daha çok korkunç hayatından kaçabileceğine dair bir rüya, belli belirsiz bir umuttu.

Ya da belki sadece söylentilerin doğru olup olmadığını görmek istemişti.

Ah, ne de olsa ben böyle biriyim.

Neredeyse iki ay olmuştu. Sınavlar yüzünden notları düşmüştü ama Serin'in umurunda değildi. Zaten üniversite için yeterli parayı biriktirme şansı yoktu. Her ne kadar annesi böyle bir şey söylememiş olsa da muhtemelen Serin'in aile bütçesine katkıda bulunması için mümkün olduğunca çabuk işe başlaması gerektiğini düşünüyordu.

Okuldan sonra diğer öğrenciler küçük gruplar hâlinde pahalı dershanelere gidiyorlardı. Eve dönen tek kişi Serin'di. Üstelik yolu bile ters istikametteydi.

Adımlarını yavaşlattı. Tepeye uzanan sonsuz basamaklara baktı. Merdiven o kadar dikti ki onun gibi sağlıklı genç

biri bile yağmurlu ya da karlı havalarda dikkatli olmalıydı ve yazları da terden sırılsıklam olmadan tepeye ulaşmak imkânsızdı. Bu merdivenlerden sıkıcı okul hayatından nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

Nihayet soluk soluğa tepenin yamacında yer alan düzlüğe vardı, burası uzaklardaki yüksek katlı binaların tepeleriyle neredeyse aynı hizadaydı. Durduğu yer çoğunlukla dip dibe sıralanmış gri evlerden oluşan ve tek seferde ancak bir kişinin geçmesine yetecek büyüklükte sokaklarla bölünen mahallesinin girişiydi. Çatıların birçoğu sızdırdığı için üstleri turuncu brandalarla kaplanmış ve bir umut güçlü rüzgârlarda ya da tayfunlarda uçmasın diye lastiklerle ve kiremitlerle sabitlenmişti.

"Hey, sıra bende!"

Daha öğleden sonra olduğu için sokaklarda okul çağına gelmemiş küçük çocuklardan başka kimsecikler yoktu. Yırtık pırtık kıyafetler içindeki bir grup çocuk bir kum yığını oluşturmuş, üstüne bir dal parçası dikmiş ve sırayla yığından kum alıyorlardı. Birkaç saniye sonra hurda yığınlarıyla dolu bir araba çeken yaşlıca bir adam gördüler ve burunlarından akan sümüklere aldırış etmeden ona doğru koştular. Oğlanlardan biri takılıp düşünce ağlamaya başladı.

"Dikkat edin çocuklar!" diye uyardı yaşlı adam. Yaz olduğu için şort ve yelek giymişti. Heyecanla kendisine koşan çocuklara sarılıp gülümsedi ve sevgiyle "haylazlar" diye seslenerek yolundan çekilmelerini söyledi. Ne var ki haylazlar pek bir yardımları dokunmayacak olsa da tepeye kadar itmesine yardımcı olmak için arabanın arkasına toplandılar.

Serin ara sokağa girmeden önce el arabasının geçmesini bekledi.

"Miyaaav!"

Sokağa adımını attığı anda acıklı bir ses duydu.

Etrafına bakınırken evlerin arasındaki minicik boşlukta bir çift göz gördü. Yavaşça küçük yaratığın yanına yaklaştı.

"Merhaba. Aç mısın?"

Kedi cevap verircesine miyavladı.

Serin ceplerini karıştırdı. Harçlığı biteli çok olmuştu, yine de bir şeyler bulabileceğini düşündü ve gerçekten de parmakları bir avuç bozuk paraya dokundu.

Bunlarla bir şey alabilir miyim? diye düşünerek bir elindeki bozukluklara bir kediye ve sonra da tekrar paralara baktı. Hemen ayağa kalkıp bakkala koştu.

Köşedeki bakkal mahalledeki yaşlıların uğrak yeri olan küçük bir yerdi. Mavi tabelada "Süpermarket" yazıyordu ama harflerin çoğu kayıp olduğundan buna tabela demek pek zordu. "Tobacco" yazan çıkartma bile iyice solmuştu.

Dükkânı işleten yaşlı kadın tezgâhın arkasında değildi. Bunun yerine binanın dışında Go-Stop kart oyunu oynayan bir grup arkadaşıyla birlikte kaldırımda oturuyordu. Gerçi kendisi oynamıyor, sadece yanındaki kadına hangi kartı atması gerektiğine dair yorumlar yapıyor ve arada ağzına dilimlenmiş Kore kavunu atıyordu. Serin'in dükkâna girdiğini görünce güçlükle ayağa kalktı.

"Ne istedin hanım kızım?" diye sordu pantolonunun lastik belini göğsüne kadar çekerken.

"Sizde bir kedinin yiyebileceği bir şey var mı?"

"Kedi mi?"

"Evet."

"Sokak kedisi mi? Yoksa ev kedisi mi?"

"Sokak kedisi," diye cevap verdi Serin incecik balık sosisini eline alırken.

Yaşlı kadın cık cıkladı. "Bir kediye insanların yediği

abur cuburlardan veremezsin. Burada bekle." Dışarı çıktı, birkaç parça kavun alıp çekirdeklerini ayıkladı ve kavunu siyah bir poşete koydu. "Al bakalım hanım kızım. Bu o hazır yiyeceklerden daha lezzetli ve yararlı."

Serin uzun zamandan sonra ilk kez gülümsedi. "Teşekkürler hanımefendi!"

Tekrar tekrar eğilerek selam verdikten sonra aceleyle dükkândan çıktı. Yaşlı kadın ona gülümsedi, ardından biraz daha kart oyunu oynamak için arkadaşlarının yanına geri döndü.

Serin elinden geldiğince hızlı yürümeye çalışsa da endişeliydi. Ya kedi o gittikten sonra ortadan kaybolduysa?

Neyse ki kedi hâlâ aynı yerinde saklanıyordu ama şimdi Serin'e bakarken daha yüksek sesle miyavlıyordu. Serin önce torbayı gösterdi ve kedinin koklayabilmesi için ağzını açtı. Torbanın her hışırtısında kedinin kulakları dikiliyordu. Serin, kediye yaklaşıp onu avcundan besleyebilmeyi her şeyden çok istedi ama zavallı şeyi korkutmaktan çekiniyordu. Bu yüzden birkaç adım geri çekildi, çömeldi ve parmaklarının ucunda bir parça kavun uzattı.

Kedi bir an temkinli bir şekilde baktı ama ürkerek uzattığı patisini hemen geri çekti, ardından bir kez daha pati uzatsa da yine geri çekti ama sonunda saklandığı yerden kuyruğunun ucu ışık görecek kadar dışarı çıktı. Kavunu ağzına alıp hemen geri kaçtı.

Serin o anda kedinin zayıf olmasına rağmen karnının tuhaf şekilde kocaman olduğunu fark etti.

Ah, bir de hamile.

Serin karanlığa doğru baktı. Ardından torbanın ağzını açarak evlerin arasındaki minik boşluğa bıraktı. Kedinin çöplerdeki bozuk yiyecekleri yiyerek hasta olmasını iste-

medi. Mümkün olsa kediyi eve götürürdü. Ama annesi buna kesinlikle izin vermezdi. Azıcık masraf çıkaran her şeye hayır derdi.

"Umarım yavruların sağlıklı olur," dedi Serin hüzünlü bir sesle ve yoluna devam etti.

Serin ve annesi küçücük tek odalı dairelere bölünmüş eski bir binada yaşıyordu. Apartmanın duvarına kocaman harflerle binanın yıkılacağına dair bir duyuru asılmış, bir de sprey boyalarla kimin kimi sevdiğine ya da kimin kız arkadaş istediğine dair dedikoduya dayanan isimler yazılmıştı.

Bu manzara ona hiç yabancı değildi. Ama posta kutusundaki parlak kırmızı zarf öyleydi. Serin donup kaldı, kimse onlara mektup göndermezdi.

Bir an için bunun görmezden gelmesi gereken başka bir borç makbuzu olup olmadığını merak etti. Ama sonra komşuların görmesine izin vermemenin daha iyi olacağını düşünerek zarfı posta kutusundan aldı.

Bu bir borç makbuzu değildi.

Zarfın üstünde tuhaf semboller vardı. Ardından gözleri Avrupa saraylarına yakışır altın mühre kaydı.

Gönderen: YAĞMUR MEVSİMİ PAZARI

Serin gözlerine inanamayarak alıcı satırını tekrar okudu. Mektup kesinlikle onun adına ve adresine postalanmıştı. Şaşkınlık ve heyecan içinde merdivenlerden aşağı koştu. Kalbi hayal edebileceğinden daha hızlı ve güçlü atıyordu.

Ayakkabılarını bile çıkarmadan kapıda mektubun fazlasıyla süslü mührünü kırıp zarfı açtı.

Mektupta zarif eğik harflerle şöyle yazıyordu:

Sevgili Bayan Kim Serin,

Hikâyenizi bize gönderdiğiniz için teşekkür ederiz.

Dürüstlük ve güven Yağmur Mevsimi Pazarı'nın temellerini oluşturmaktadır ve biz de her yıl müşterilerimize en iyi hizmeti sunma konusundaki geleneğimizi gururla sürdürmekteyiz.

Daha fazla uzatmadan şunu söylemek istiyoruz, Yağmur Mevsimi Pazarı olarak hikâyeniz karşılığında size özel bir teklif sunmaktan mutluluk duyarız.

Talihsizliğinizi bize satmayı düşünür müsünüz?

Yağmur Mevsimi Pazarı'nda talihsizliğinizi stoklarımızda bulunan daha mutlu bir hikâyeyle takas edebilirsiniz.

Davetimizi kabul ederseniz ekteki bileti yağmur mevsiminin ilk günü zarfın üzerindeki adrese getirin. Bu yılki yağmur mevsiminin uzunluğuna bağlı olarak burada, bizimle iki haftaya kadar kalabilirsiniz.

Müşterilerin memnuniyeti ve rahatı en büyük önceliğimiz olduğundan konaklamanız ve yemek masraflarınız Yağmur Mevsimi Pazarı tarafından karşılanacaktır.

Sizi en kısa sürede ağırlamayı arzu ediyoruz.

(Yağmur Mevsimi Pazarı'nda yaşanabilecek herhangi bir olumsuz durumla ilgili sorumluluk kabul etmediğimizi lütfen unutmayınız.)

Serin çığlığını bastırmak için elleriyle ağzını kapadı. İşte, mektupta bahsi geçen bilet zarfın içindeydi. Küçüktü ve tıpkı zarfın üstündeki mühür gibi altın rengindeydi.

Bir dakika, kitapta biletin altın olduğu yazıyor muydu? Serin okuduklarını hatırlamaya çalıştı ama o kısma pek

dikkat etmemişti. *Ah neyse*, diye düşündü ve yine mektuba baktı.

Pek umudu olmamasına rağmen şu anda bileti elinde tuttuğuna inanamıyordu. Rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdiklemeyi bile düşündü ama bunun sadece çirkin, kırmızı bir iz bırakacağını biliyordu.

Yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Mektubun altındaki o satır.

Neden herhangi bir olumsuzluk yaşandığında sorumluluk kabul etmiyorlardı?

Bir keresinde insanları iş vaadiyle kandırıp organlarını karaborsada satan bir çetenin polis tarafından yakalandığını duymuştu. Annesiyle duvar kâğıdı olarak kullandıkları sararmış gazetede de bir adamın bir ada köyünde köle olarak tutulduğu ve kaçırıldıktan yıllar sonra kurtarıldığını anlatan bir haber vardı.

Serin başparmağını ısırarak odanın içinde dolandı, küçücük evin içinde kıpırdanıp durdu ama ne yapacağına bir türlü karar veremedi.

Gitmek ya da gitmemekle ilgili tüm nedenleri yüksek sesle saydıktan sonra sonunda çığlık attı. "Yani neden olmasın ki? Kitapta bunun gerçek olduğu yazıyor!"

Bilet elinde biraz kırışmıştı. Serin koşar adımlarla odanın karşısındaki kırık kitap rafına yöneldi, bulabildiği en kalın kitabı aldı ve bileti sayfaların arasına koydu. Yine de pek içine sinmeyince kitabı yere koyup ders kitaplarını üstüne yığdı.

Ya gerçekten hayatım değişirse?

Pencere bile sayılamayacak kadar küçük olan açıklığa yürüdü. Gökyüzünün yalnızca küçücük, avuçiçi kadar bir kısmı görünüyordu ama yine de çok güzel ve masmaviydi.

Acaba yağmurlar ne zaman başlayacak?

Hâlâ bahar mevsimindeydiler ve gökyüzünde hiç bulut yoktu. Yağmur mevsimi sonsuzluk kadar uzakta görünüyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

"Bak sen, bu bizim Serin değil mi? Nereye gidiyorsun bakalım?" diye sordu yeni yapılmış gibi görünen kıvır kıvır bukleleri olan bir kadın. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı ve öyle dar bir mor tişört giymişti ki gören herkes yaz sıcağını bir kez daha iliklerine kadar hissediyordu.

"Tekvando dersine," dedi Serin can sıkıntısını saklama zahmetine bile girmeden.

Kadın Serin'e doğru yaklaşırken bir eliyle kendini yelpazeledi diğeriyle de farkında olmadan buklelerini kıvırdı. "Ah, tatlım, bunun yerine ders çalışsan daha iyi edersin! Kızlar böyle kaba saba şeylerle zamanlarını harcamamalı," diye mırıldandı sinir bozucu bir şekilde ve ardından alışveriş çantasını diğer omzuna aldı. "Ne derler bilirsin, bir kız kendine iyi bir koca bulana kadar sessizce kitaplarına gömülmelidir. Zaten yeterince şey yaşadın canım."

"Pekâlâ. Şimdi gitmem gerek efendim," dedi Serin kısa keserek ve uzun adımlarla hızla uzaklaştı. Daha söyleyecek sözü varmış gibi görünen kadın, avı uzaklaşırken sadece cık cıklamakla yetindi.

Serin haftada üç kez okuldan sonra tekvando dersine

gidiyordu. Yaptığı tek ders dışı aktivite buydu. Dersler devlet desteği sayesinde ucuzdu ama Serin'in maddi durumu o kadar kötüydü ki bu düşük ücretten bile muaftı.

Dövüş okuluna yetişebilmek için tüm gücüyle koşsa da diğer herkes çoktan hazırlanmış olmalıydı çünkü kapının dışından bağırışlarını duyabiliyordu.

"Yine geç kaldın Kim Serin. Böyle devam edersen fazladan antrenman yapman gerekebilir," diye şaka yollu azarladı onu genç antrenör.

Serin mahcup bir ifade takındı. "Özür dilerim efendim," dedi başını kaşıyarak. Ardından saçlarını uçuşturacak kadar hızla soyunma odasına koşup formasını giydi.

Odadan çıkmadan önce aynada kendine bir baktı. Parlak beyaz forma içinde neredeyse cesur biri gibi görünüyordu. İkinci el, üzerine bol gelen okul forması gibi değildi.

Kemerini düzgünce bağlayıp uçlarını kenarlardan sarkıttıktan sonra kendini gülümserken buldu. Henüz kırmızı kuşaktı ama sınavı geçtikten sonra kemerine bir siyah şerit daha eklenecekti ve bu da neredeyse siyah kuşak sayılırdı.

Formasını bir kez daha düzelterek sınıfa girdiğinde antrenör o günkü alıştırmaları söylüyordu.

"Geçen hafta dediğim gibi bugün gerçek tahtaları kıracağız. Ama korkmayın çünkü çam tahtalar kullanacağız, ne de olsa bu bir alıştırma."

Serin yutkundu. Bunu yapmayı ezelden beridir bekliyordu.

Uzun zaman önce televizyonda insanların havada taklalar atıp tahta blokları kırdığı bir tekvando gösterisi izlemişti. Bu hareketleri yapanların bazılarının kadın olduğunu görmek Serin'in kalbinin hızla atmasına neden olmuştu. Bu his sanki derinlerden yükselen bir dalga gibiydi ve daha fazlasını öğrenmeden öylece duramazdı. Mahallesinde

neredeyse bedavaya kaydolabileceği bir tekvando okulu olduğunu öğrenince hiç tereddüt etmeden yazılmıştı. Bu, hayatının nadir mutlu anlarından biriydi.

Ustaları önce tahtayı nasıl kıracaklarını gösterdi, ardından bazı oğlanlar sırayla bu hareketi denedi.

"Tahta kırmak güçle alakalı değildir," diye açıkladı usta. "En önemlisi kendinize inanmaktadır."

Aynı sözü bedenden önce zihni eğitmek gerektiğine dair yaptığı konuşmada o kadar çok tekrar etmişti ki Serin bunları duymaktan sıkılmıştı. O sırada gözü hareketin nasıl yapılacağını göstermek için mindere çıkan çocuklardan birine takıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Aylardır hoşlandığı çocuktu bu. Çocuk yüksek sesle bağırıp peş peşe tekmeler savurdu ve art arda tahtaları kırdı. Serin avuçları acıyana kadar diğerleriyle birlikte alkışladı.

Ardından teker teker öne çıkarak kendileri denemeye başladılar. Kimse mükemmel değildi ama herkes kendi tahtasını kırmayı başardı çünkü her bir tahta öğrencilerin işlerini kolaylaştırmak için önceden çatlatılmıştı.

Nihayet sıra Serin'e geldi.

Bunu yapabilecek miyim?

Harikulade bir gösteri sunan yakışıklı çocuk, tahtayı Serin'in baş hizasına kaldırdı ve hafifçe başını eğerek işareti verdi. Serin derin bir nefes aldı, en iyi hareketi olan döner tekmesi için hazırlandı.

Tüm gözler onun üstündeydi.

Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra döner tekmesini savurdu. Ama o kadar gergindi ki ayağı boşluğa geldi. İkinci denemesindeyse tahtayı yine ıskalayıp çocuğun eline vurdu ve bir de bunun üzerine poposunun üstüne düştü.

Herkes kahkaha atıyordu. "Hey, herkes hata yapabilir," dedi usta onları sakinleştirmeye çalışarak ama işe yarama-

dı çünkü gülüşmeler bir türlü dinmiyordu. Serin dersin kalanını yere bakarak geçirdi, ders bitince zar zor bir baş selamı verdi ve çantasını kaptığı gibi koşarak okuldan çıktı.

Akşam olmasına rağmen hava öğleden sonraymış gibi hâlâ aydınlıktı.

"Serin, sen tam bir aptalsın," diye azarladı kendini yerdeki masum çakıl taşlarını ve karahindibaları tekmelerken. "Sende beyin yerine denizhıyarı ya da denizkestanesi var herhalde. Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyorum?"

Tekvando, Serin'in hayatında dört gözle beklediği tek şeydi. Hayalini kurmaya cesaret edebildiği tek şey. Okulda bir başına geçen saatlerin üstesinden gelmesine yardımcı oluyor, kendini uluslararası gösterilerde tahtaları kırarken hayal ederken geceleri heyecandan gözüne uyku girmiyordu.

Sonunda boş bir teneke kutusuna tekme savurdu, kutu havada bir yay çizerek uzaklara savrulup gözden kayboldu. Keşke tahtaya bunun yarısı kadar iyi vurabilmiş olmayı dilerken evlerinin olduğu ara sokağa geldiğini fark etti.

Bugün yol kenarında YIKIMA KARŞIYIZ yazılı daha çok pankart vardı. Mahalle kentsel dönüşüme girecekti ve bu da tüm kiracıların binadan çıkması anlamına geliyordu ama Serin ve annesi gibi insanların yeni bir ev bulacak paraları yoktu. Bu yüzden yıkım planları sürekli daha ileri bir tarihe erteleniyordu.

Son zamanlarda bazı komşular bir gösteri düzenlemiş, televizyon kanalları kameralarıyla geldiğinde protesto olarak saçlarını kazımışlardı. Yakında kendi evinden de kovulacağı düşüncesi Serin'in adımlarını daha da ağırlaştırdı.

Birtakım gürültüler duydu. Binaya yaklaştıkça sesler daha da yükseldi. Birileri megafondan konuşuyor ve insanlar da araya küfürler serpiştirerek tezahürat yapıyordu. Yine başka bir protesto yapılıyordu ve evinden çok uzak değildi.

İki grup protestocu vardı: bir tarafta EVLERİMİZİ KORUYORUZ yazılı kırmızı saç bandı takanlar, diğer tarafta da üstlerinde aynı logolar olan siyah giysiler giyip şapkalar takmış insanlar duruyordu. Her iki taraf da birbirine parmak sallıyor, bağırıyor, küfürler ediyor ve saldırmakla tehdit ediyordu. Serin daha önce de protesto görmüştü ama hiçbiri bu kadar şiddetli değildi.

Bir dakika sonra olay yerine gelen polis arabalarının siren seslerini duydu. Olaya dahil olmak istemeyen Serin hemen eve girdi.

Evde annesini okuma gözlüklerini takmış bir şeyler dikerken buldu.

"Hoş geldin Serin. Acıkmış olmalısın."

Odanın köşesindeki masada bir kâse pilav ve biraz da kalan garnitürler vardı. Ancak Serin görmemiş gibi yaptı. "Aç değilim," dedi iç çekerek ve sanki bir kaya parçasıymış gibi çantasını yere bıraktı.

"Yine o diyetlerden birini mi yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum. Uyumak istiyorum."

Serin üstünü bile değiştirmeden bitkin hâlde yerde serili battaniyenin üstüne çöktü.

"Bir şey mi oldu, hayatım?"

Serin hiçbir şey söylemedi. Annesi de pek merak etmiş gibi görünmüyordu çünkü hemen dikiş işine geri döndü. Çok geçmeden elindeki yamalı çorabı bıraktı ve delik olan diğer eşine uzandı. "Anne," diye seslenen Serin sessizliği bozdu. "Sokağın karşısında oturan o huysuz kadını hatırlıyor musun? O–"

"Serin, büyüklerin hakkında saygılı konuş."

"Ama o *huysuz* biri," dedi Serin. "Benim tekvandoyu bırakmam gerektiğini, faydasız bir şey olduğunu söylüyor. Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu dünyada yapılan hiçbir şey faydasız değildir Serin. Her şey bir gün insanın işine yarar."

"Sence tekvandoyu bırakıp derslerime daha fazla mı vakit ayırmalıyım? Ben hangi konuda iyiyim anne?"

"Aklına koyarsan her şeyi başarabilirsin," diye cevapladı annesi, konuşurken dikkati dağıldığından ipliği iğneye geçirmekte zorlanıyordu.

Serin battaniyenin üstünde dönüp surat astı. "Bahse varım umurunda bile değil. Ve lütfen şu eski şeyleri atabilir miyiz? Artık kimse *yamalı* şeyler giymiyor. Yeni *çorap* alamayacak durumda değiliz."

"Sırf alabilecek olmamız almamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Annesi hep böyleydi. Serin onun inatçılığından bir an olsun vazgeçmesini dilerdi. Delik çorap Serin'e kendisini hatırlatıyordu. Eski, yıpranmış, perişan. O şeyi annesinin elinden alıp çöpe atabilmeyi isterdi. Bir an için uyuyor numarası yaptı ama sonra ayağa kalkıp raftan kalın bir kitap aldı.

"Söylesene anne?" dedikten sonra dramatik bir ifadeyle durdu. Annesi okuma gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Bir daha dünyaya gelsen nasıl bir hayat yaşamak isterdin?"

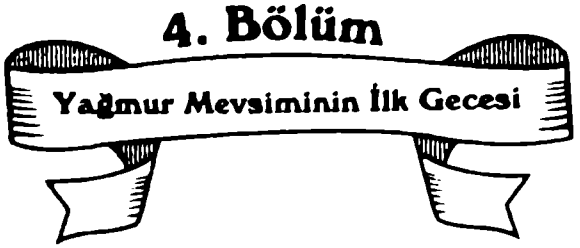
"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu annesi şaşkınlıkla ama aklı hâlâ işindeydi.

Serin iç çekti. "Boş ver," deyip annesinin içindekileri göremeyeceği şekilde kitabı açtı. Parmakları aradığı yere gelinceye kadar sayfaları çevirdi.

Son umuduna, kimsenin inanmayacağı bir geleceğe giden biletine baktı.

Sayfaların arasında hâlâ ışıl ışıl parlıyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Okul yaz tatiline girmeden hemen önce Serin beklediği haberi nihayet aldı.

Radyoda yağmur beklendiği söyleniyordu.

Ancak Serin annesine gerçeği anlatamazdı. Yağmur mevsimi başlamadan önceki haftayı günlerce evde olmayacağını nasıl açıklayacağını düşünerek geçirmişti. Gitmesi gereken öğleden sonra geldiğindeyse hâlâ bir şey bulamamıştı ve sonunda arkasında bir mektup bırakmaya karar verip kapıdan çıkıverdi:

Birkaç gün bir arkadaşımda kalacağım.

Bu bariz bir yalandı çünkü Serin annesine hiç arkadaşı olduğundan bahsetmemişti. Ama bunun ne önemi vardı ki? Haftaya bu zamanlar dünyadaki en iyi hayata sahip olacak, bir daha asla buraya geri dönmesi gerekmeyecekti.

Ne kadar yıkasa da asla yeni gibi görünmeyen spor ayakkabılarını giydi ve şehir merkezindeki tren istasyonuna gitti.

Şehre inmeyeli uzun, trene bineli çok daha uzun zaman olmuştu. En son tren yolculuğu yaptığında ilkokula gidiyordu ve hâlâ annesinin elini tutuyordu.

Gökkuşağı Kasabası'na giden tren yaklaşıyor. Lütfen güvenlik çizgisinin arkasında kalıp boşluğa dikkat edin.

Serin istasyona daha önce hiç dikkat etmemişti ama cuma günü ve iş çıkış saati olduğundan platform çok kalabalıktı. Platform kapılarının yanında kaybolunca az kalsın önündeki treni kaçıracaktı. Ama neyse ki kapılar kapanmadan hemen önce içeri girebildi.

Bir koltuğa oturup nefeslendiği sırada farkına vardı: Evi terk etmişti.

Şimdilik her şey yolunda, diye düşündü etrafa bakınırken.

Kendisinden bir ya da iki sınıf büyük gibi görünen bir genç kulağında kulaklıklarıyla dizüstü bilgisayarından bir şey izliyordu ama Serin film mi ya da dizi mi izlediğinden emin olamadı. Yarı açık çantası ders kitaplarıyla doluydu ve bakmak istemese de kitapların sırtlarında bir okul ismi yazıyordu. Bu oldukça prestijli bir üniversiteydi, o kadar ünlüydü ki liseler, mezun olup bu üniversiteye kabul edilen öğrencilerini kutlamak için binalarına pankartlar asıyorlardı. Tüm zeki öğrencilerin gitmeyi hayal ettiği yerdi.

Keşke, diye düşündü Serin. Küçükken o da bu okula gitmeyi hayal etmiş ama büyüdükçe bunun imkânsız olduğunu anlamıştı.

Adam kendisinden çok büyük görünmüyordu ama bambaşka bir dünyada yaşıyordu. Serin yol boyu ona kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamadı, ta ki onunla göz göze gelene kadar. O zaman da utançtan kıpkırmızı oldu ve bakışlarını cama dikti.

Hava giderek kararıyordu ve bunun nedeni sadece güneşin batışı değildi. Gökyüzünü kara bulutlar kaplıyor, en uzun ağaçlar bile sanki rüzgârla dans ediyormuş gibi sallanıp titriyordu.

Serin davetiyesini ve biletini çıkarıp üstünde yazanları tekrar okudu.

Davetiyede bir tarih belirlenmemiş, yalnızca yağmur mevsiminin ilk gününde gelmesi gerektiği yazılmıştı.

Bu Dokkaebiler gerçekten hayatımı değiştirebilir mi?

Ve eğer yapabilirlerse nasıl bir hayat isteyeceğim?

Bir soruyu bir diğeri takip etti ve hiçbirinin basit bir cevabı yoktu. Serin gözlerini kapadı, sarsıntılı yolculuğa ve aklındaki sorulara rağmen koltuğa iyice gömüldü. Üstüne bir ağırlık çökmüştü.

Uyandığında hava daha da kararmış, rüzgâr daha da güçlenmişti.

Bir anons duyuldu:

"Yakında Gökkuşağı Kasabası'na varmış olacağız. Bu, trenin son durağıdır ve tüm yolcuların inmesi gerekmektedir. Kişisel eşyalarınızı yanınıza almanızı önemle hatırlatırız."

Serin turuncu şemsiyesini aldı. İnmeye hazırdı.

Tren durup kapılar açıldığında yolcular aynı anda ayağa kalkıp kapılara yöneldi. Sağır edici sessizlik kısa sürede yerini küçük çaplı bir yaygaraya bıraktı.

Serin trenin tamamen boşalmasını bekledikten sonra platforma indi.

Nazik bir hoş geldin dercesine hafif bir esinti yüzünü okşadı. Nemli rüzgâr hava tahmininin doğru olduğu, yağmurun gün içinde başlayacağı anlamına geliyordu. Serin, rüzgârda karışan saçlarını şöyle bir düzeltti ve etrafına bakındı.

Gökkuşağı Kasabası beklediği kadar büyük değildi. Daha ziyade birkaç katlı binalardan oluşuyordu, belki de bunun nedeni tren istasyonunun yakınında olmasıydı. Görünürde pirinç tarlaları yoktu; dolayısıyla buraya köy denemezdi ama kesinlikle metropol de değildi.

Serin derin bir nefes alıp kabataslak çizilmiş haritasını çıkarıp istasyondan ayrıldı.

Dışarıda sigaralarını tüttüren taksi şoförleri küçük bir grup hâlinde toplanmıştı. Serin'e taksiye ihtiyacı olup olmadığını sorar gibi baktılar ama Serin hemen gözlerini kaçırdı. Tren bileti neredeyse bütün birikimine mal olmuştu zaten.

Neyse ki yıllardır dik yokuşlardan inip çıktığı için iki güçlü bacağı vardı. Taksicilerin yanlış bir fikre kapılmaması için hızla oradan uzaklaştı.

Düz asfalt çok geçmeden yerini toprağa bıraktı. Serin yol bile sayılamayacak bir yerde yürürken elindeki kötü çizilmiş haritadan şüphelenmeye başlamıştı.

Ama yine de bir düzine ailenin anca yaşayabileceği küçük bir köye varıncaya kadar yürümeye devam etti. Eski bir sokak lambası köyün girişini aydınlatıyordu ama dışarıda kimsecikler yoktu.

Lambanın altında durup haritasındaki adresi bir kez daha kontrol etti. Eğer adresi doğru not aldıysa terk edilmiş ev bu köyde bir yerlerde olmalıydı. Bacakları ağrımaya başlamıştı. Dizlerini ovuşturdu, neresi olursa olsun bir yere oturup dinlenmeyi her şeyden çok istiyordu ama hava iyice kararmadan önce evi bulması gerekiyordu.

"Burası da değil," diye söylendi Serin binaları teker teker kontrol ettikten sonra. Bakılacak tek bir ev kalmıştı.

Aniden bir ses duydu. Hafif bir kargaşa. İçini kaplayan ürpertiyle birlikte sesin geldiği yere koştu.

Yıkık dökük bir evin önünde yerde yatan yaşlıca bir adam vardı. Etrafı yirmili yaşlardaki üç adamla çevrilmişti ve durdukları şekle bakılırsa pek de dostça bir sohbet yapmıyorlardı.

"Tek yapman gereken nazik bir yaşlı olup bize biletini vermek," dedi genç adamlardan biri. Üzerinde kolsuz sarı bir tişört, boynunda altın bir zincir vardı. Sarı saçlarının

rengi boyayla açılmıştı. "Sadece şu meşhur Dokkaebi biletlerini görmek istiyoruz, bunda ne sorun var? Sadece bir bakacağız ihtiyar. Biz iyi çocuklarız."

Yaşlı adam direniyordu. "Hele bir deneyin!" diye bağırdı yattığı yerden. "Sizin neyin peşinde olduğunuzu biliyorum, haydutlar. İş aramak yerine bahtsız insanları gasp ediyorsunuz, midemi bulandırıyorsunuz!"

"Sen bize haydut mu dedin, ihtiyar? Duygularımızı incitiyorsun ama," dedi adamlardan bir diğeri, gerçek bir Dokkaebi'ye bile kafa tutacak kadar haşin bir ifadeyle. Yaşlı adama doğru eğildi. "Sadece bir göz atacağız. Sihirli kelimeyi de söylememizi ister misin?"

"Buna kanmayacağım," dedi yaşlı adam burnundan homurdanarak ve yavaşça ayağa kalkıp elleriyle üstünü silkeledi. Ufak tefekti ama tehditkâr adamlardan hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. "Siz haydutlara gösterecek biletim yok, olsaydı da göstermezdim çünkü bunu hak etmiyorsunuz!" dedi meydan okurcasına, bakışları gözlerinden lazer fırlatacakmış gibi sertti.

Genç adamlar kahkaha patlattı.

Sırtında kartal deseni olan deri ceketli biri öne çıktı, omzunda bir beyzbol sopası duruyordu. Çetenin lideri gibi görünüyordu.

"Senden kibarca rica ettik ihtiyar. Sen kendin kaşındın, anladın mı?"

Sarışın olan başını sağa sola eğip tehditkâr bir havayla kemiklerini kütletti. Haşin görünense yumruklarını sıktı.

Yaşlı adam anında büzüştü. Cesur havası bir anda kaybolurken elleriyle başını koruyarak çığlık attı.

Gençler pis pis sırıttı. "Hah! Daha başlamadık bile ihtiyar, en azından biraz mücadele etmeye çalış," dedi liderleri ve şeytani bir sırıtışla bir adım öne çıktı.

En azından çıkmayı denedi. Ne olduğunu anlayamadan bir şey onu siyah deri ceketinin ensesinden çekti.

"Hey! Bu da ne?" diye bağırdı genç adam ama hiçbir şey göremiyordu. "Bırak beni!" diye bağırdı. Havada asılı ceketiyle verdiği mücadele komik görünüyordu. Adam kendi boyunun iki katına çıkana kadar yerden yükseldi, ardından da karanlık ormana doğru savruldu.

İhtiyar adam hâlâ yerdeydi, diğer haydutlar da liderlerinin uçtuğu yöne kilitlenmiş, donup kalmışlardı. Sonunda başlarını yavaşça çevirip birbirlerine baktılar, tam o anda içlerinden biri daha yerden yükseldi –ama bu sefer sadece yarım metre kadar– ve hemen ardından sanki araba çarpmış gibi ormana doğru savruldu.

Sarışın olan tek kalmıştı. İşlerin sarpa sardığını anlar anlamaz çaresizce ormana koşmaya başladı. Amacı arkadaşlarını bulmak mıydı yoksa paçayı kurtarmak mı belli değildi ama son derece hızlı koşuyordu.

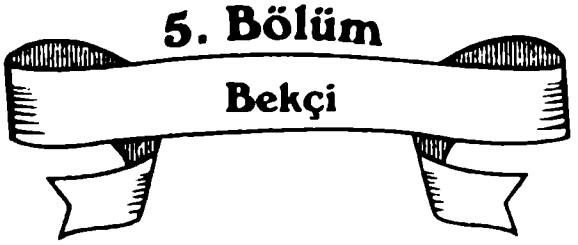
Bir saniye sonra bir *güm* sesi ve yerde yuvarlanan birinin sesi duyuldu. Yaşlı adam endişeyle başını kaldırdı. Sanki fırlatılan kendisiymiş gibi irkilip geri çekildi.

"Be-benden uzak dur!"

Adamın önünde Serin'in milyonlarca yıl geçse hayal edemeyeceği bir şey duruyordu. Ama hem o hem de yaşlı adam bunun ne –ya da kim– olduğunu hemen anlamıştı. Tam olarak insan olmayan bu heybetli figürü tarif edecek başka kelime yoktu. Yaşlı adam tekrar tekrar gözlerini ovuşturdu.

Bir Dokkaebi.

Aniden başlayan sağanak yağmur, suyun yapraklara çarparak çıkardığı ferahlatıcı melodiyi beraberinde getirdi.

Serin, yaşlı adam kadar şaşkındı.

Aniden başlayan yağmur saçlarından giysilerine kadar her yerini ıslatıp sırılsıklam etmişti ama şemsiyeyi açmak aklına bile gelmiyordu.

Heybetli bir insana benzeyen fakat daha uzun kolları ve daha kısa bacaklarıyla neredeyse bir gorili andıran Dokkaebi terk edilmiş evden fırlamış ve göz açıp kapayıncaya kadar haydutları bir kenara savurmuştu. Hatta en sonunda beyzbolsopasını alıp kaçan adamı bile fırlatmıştı.

Serin nihayet kitapta ne okuduğunu hatırladı: Dokkaebiler Yağmur Mevsimi Pazarı'nın yol göstericileriydi ve bu nedenle davetsiz olanlar için görünmezlerdi. Haydutların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa yazar doğruyu söylemiş olmalıydı.

Serin ne olduğunu anlayamadan yakındaki bir binanın arkasından yaşlı adama bakan Dokkaebi ona doğru döndü. Serin nihayet onun yüzünü dikkatle inceleme fırsatı buldu.

Başının tepesindeki minik boynuz dışında Dokkaebi neredeyse insan gibi görünüyordu. Ama bir basketbol

oyuncusuna zor anlar yaşatacak kadar uzundu. Tek kelime etmeden bir Serin'e, bir yaşlı adama sonra tekrar Serin'e baktı ve kendisini takip etmelerini işaret etti. Sonra terk edilmiş evin içine girerek gözden kayboldu. Yağmur daha da şiddetlenmişti.

Serin şemsiyesini açtı ve koşarak yaşlı adamın yanına gitti. "Bayım, iyi misiniz?"

Ağzı yağmur suyu dolacak kadar bir karış açık kalan adam bir kez daha irkildi. "Sen kimsin?"

"Adım Serin. Benim de biletim var, bu yüzden Yağmur Mevsimi Pazarı'nı ziyarete geldim. Yaralandınız mı?" Yaşlı adamın kolunu tuttu.

Adam ayağa kalkmak için Serin'in yardımını kabul etti ve ondan destek alarak iyice doğruldu. Yaşlı adam, serserilerden çok Dokkaebi'den korkmuş gibiydi. Serin onu anlayabiliyordu. Oldukça uzakta olmasına rağmen tüm bu süre boyunca kendisinin de dizleri titremişti.

"Teşekkürler genç hanım. Ben, ben kendi gözlerimle gerçek bir Dokkaebi göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yaşlı adam kendi şemsiyesini açtı. Serin bile bunun pahalı bir model olduğunu anladı. Adam üstünü silkeleyip şık silindir şapkasını başına taktıktan sonra bambaşka birine dönüştü. Altmış beş yaşından daha genç olamazdı ama şimdi o korkak hâlinden eser kalmadığı için yarı yaşındaki bir adam kadar dinç ve çevik görünüyordu.

"Hadi içeri girelim," dedi nazikçe yolu göstererek. Serin ardına kadar açık kapılara uzanan merdivenleri çıkarken yaşlı adamı takip etti.

Evin içine loş bir ışık hâkimdi.

Yaşlı adam sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi eşikten rahatça geçti. Serin durup derin bir nefes aldı. Artık hazırdı.

Kapıdan girip ortadan kayboldukları anda sokak bir kez daha mutlak sessizliğe büründü.

Serin gözlerine inanamıyordu. Harabeye dönmüş bir binaya girdiğinden emindi ama kapıların ardında uçsuz bucaksız çiçek tarlaları yer alıyor, güneş gökyüzünde parlıyordu. Yaşlı adamla şaşkınlık içinde bakıştıktan sonra hızla yürümeye devam ettiler.

Az önce gördükleri Dokkaebi sadece on adım önlerindeydi. Bir noktada elinde, gezi rehberlerinin kalabalık yerlerde turistlere yol göstermek için kullandığı üçgen şeklinde sarı bir bayrak belirmişti. Serin ve yaşlı adam tarladaki küçük patikayı takip ederek Dokkaebi'ye doğru ilerlediler.

Karanlıkta Dokkaebi göze korkunç görünmüştü. Ama şimdi güneş parlarken Serin, onun iri yapısına rağmen şaşırtıcı derecede nazik bir yüze sahip olduğunu görebiliyordu. İkisinin de şaşkınlıklarından kurtulup kendisini takip etmesini sabırla bekliyordu.

Dokkaebi yakından bakıldığında daha da sevimliydi. Tişörtü yoktu, üzerine sadece mavi renkli bir tulum giymişti ve küçük bir çocuk gibi askılardan sadece birini takmıştı. Göğsüne iliştirilmiş minik kelebek şeklindeki etikette yamuk yumuk bir el yazısıyla "Toriya" yazıyordu.

"Toriya?" diye sordu Serin yüksek sesle ve Dokkaebi başını sallayarak onayladı. Bu, onun adıydı. Dokkaebi, Serin'i işaret etti.

"Ben mi?" dedi Serin. "Benim adım Serin."

"Se... rin..." diye telaffuz etti Dokkaebi güçlükle.

Serin gülümseyerek cevap verdi. "Aynen öyle. Peki, burası Yağmur Mevsimi Pazarı mı?"

"Evet," dedi Toriya uzaktaki beyaz binayı işaret ederek.

Çiçek tarlalarının ötesinde bir şatoyu ya da belki bir kaleyi andıran bir bina vardı. Etrafına minik evler serpilmiş

uzun ince yapı bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

"Vay canına," diye soludu Serin. "Eğer oraya gidersem gerçekten yeni bir hayat alabilir miyim?"

Toriya cevap vermedi. Uzun, keskin pençesiyle kafasını kaşıdı. İnsan diline alışık değil gibiydi. Serin, Toriya'ya sorular sorarken yaşlı adam iki adım ötede duruyordu.

"Sorun yok," dedi Serin rahatlatmak istercesine. "Toriya'nın bizi inciteceğini sanmıyorum, bayım."

Yine de yaşlı adam korku içinde arkada kaldı.

Toriya ise adama bakmadan dönüp Yağmur Mevsimi Pazarı'na doğru yürümeye başladı. Boyu o kadar uzundu ki her adımını attığında Serin ve yaşlı adamın iki ya da üç adım atması gerekiyordu. Ama çok zorlanmıyorlardı çünkü Toriya pek de hızlı yürümüyordu; gerçi hep mi böyleydi yoksa onların hatırına mı bu şekilde yürüyordu Serin emin değildi.

Ansızın Toriya donup kaldı. Dönüp çiçeklerin arasındaki dolambaçlı bir yoldan ilerledi. Serin onu şaşkınla izledikten sonra Toriya'nın gittiği yere doğru yürüdü.

Büyük bir yılan gibi tehlikeli bir şeyle karşılaşmayı bekliyordu ama sık kullanılmaktan aşınmış yolda tek gördüğü birkaç çakıl taşıydı. Toriya'nın dikkatini çekenin başka bir şey olduğunu varsayarak bakışlarını yere indirdi.

Bir tırtıl ayaklarının dibinden kıvrılarak yolun karşısına geçti.

Gerçekten mi? Bir tırtıl mı? diye düşündü Serin.

Serin tam ona yetiştiği sırada Toriya yine durdu.

Bu kez çömeldi ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yerdeki bir şeye baktı; tamamen açmış güzeller güzeli mor bir çiçekti bu. Toriya çiçeğe o kadar odaklanmıştı ki Serin onu rahatsız etmeye cesaret edemedi.

Bu yüzden Dokkaebi'nin gözlerine bakmakla yetindi.

Toriya çiçeğe âşık olmuş gibiydi, sanki onu yanında götürmek istiyordu.

Serin çömelip çiçeği onun için kopardı ve Toriya bir çocuk gibi sevindi. Serin yağmur mevsimi bitmeden Pazar'a varıp varamayacaklarını merak etti. Neyse ki Toriya yol boyunca bir daha durmadı. Demek ki ne ürkütücü bir böcek ne de güzel bir çiçek çıkmıştı karşısına.

Yağmur Mevsimi Pazarı'nın ana binası, kule gibi dizilmiş büyük bir marşmelov yığınına benziyordu. Diğer binalardan o kadar yüksek ve ihtişamlıydı ki Serin en tepeye çıksa etraftaki her şeyin kibrit kutusu gibi görüneceğini düşündü. Giriş kapısı o kadar genişti ki Toriya bile içeri geçerken eğilmek zorunda kalmadı.

Kapılar sanki perili bir evmiş gibi kendiliğinden kayarak açıldı. Arkasından hemen Serin'in kulakları sağır edici bir müziğin saldırısına uğradı. İçeride çoktan başlamış bir parti vardı.

Serin bir anlığına Toriya'nın onu yanlışlıkla bir gece kulübüne getirdiğini sandı. Yaşlı adam da huzursuzca boğazını temizleyerek rahatsızlığını belli etti. Başlarının üstünde bir disko topu hızla dönüyordu ve içeride tek görebildikleri hareket hâlindeki insanların siluetleriydi.

Çılgın bir parti için giyinmiş Dokkaebiler, Serin'in boyu yüksekliğinde bir sahnede müzik çalarken kusursuz garson giysileri içindeki bir erkek Dokkaebi gelip tepsideki içkilerden ikram etti. Serin alıp almamak konusunda emin değildi ama yaşlı adam iki kadeh aldı ve birini Serin'e uzattı. O da kabul etmek zorunda kaldı.

"Hah?"

İçeceğin alkollü olduğunu sanmıştı ama aslında meyve suyuydu. Hangi meyve olduğunu anlayamasa da o kadar tatlı ve soğuktu ki eğer garsonu bir kez daha görürse açgözlü görünme pahasına bir bardak daha isteyecekti. Yaşlı

adam da gözlerini kapatarak bu leziz içeceğin tadını çıkarıp övgüler yağdırdı.

Çok geçmeden parti yavaşlamaya başladı. Serin ve yaşlı adam muhtemelen gelen son konuklardı çünkü arkalarındaki kapı kapanıp sürgü çekildi.

GÜM.

Kapılar ne kadar sessiz açıldıysa o kadar gürültülü kapandı. Giysileri terden sırılsıklam olana kadar sahnede şarkı söyleyip dans eden Dokkaebiler selam verdi ve alkışlar eşliğinde sahneyi terk ettiler. Müzik susunca Yağmur Mevsimi Pazarı bir kütüphane misali sessizleşti.

Perdeler kapandı. Tek başına bir Dokkaebiler sahnede öne çıktı.

Mükemmel mor takım elbisesi, göz alıcı sarı kravatıyla Dokkaebi insan standartlarına göre bile şıktı. Briyantinli saçları yana taranmıştı ve çok hoş bir bıyığı vardı. Bu Dokkaebi o kadar güçlü bir izlenim bırakıyordu ki kimse onun nasıl göründüğünü kolay kolay unutamazdı.

Mikrofonu eline alan Dokkaebi konuşmaya başladı:

"Kıymetli misafirler! Benim adım Durof, bugün sizleri ağırlamaktan mutluluk duyuyorum," dedi ve kısa bir duraklamanın ardından abartılı bir ifadeyle devam etti:

"Hoş geldiniz, saygıdeğer konuklar! Yağmur Mevsimi Pazarı'na hoş geldiniz!"

Durof sahneye çıktığında heyecan dolu mırıltılar salonu doldurdu. Kısa süre sonra ışıklar daha da parlaklaşarak tüm mekânı aydınlattı. Salonda rahat yüz kişi vardı; bazıları dehşet içinde görünürken, bazıları özgüvenli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Serin gözlerini sağa sola çevirerek Yağmur Mevsimi Pazarı'nı, insanları ve geri kalan her şeyi inceledi. Ancak salondaki en büyüleyici kişi elbette ki spot ışıkları altındaki Dokkaebi'ydi.

"Yağmur Mevsimi Pazarı'na geldiğiniz için teşekkür ederim," diye devam eden Durof sahnenin yakınında toplanan insanlarla sıcak bir şekilde göz teması kurdu. "Hepinizin soruları olduğunu biliyorum –cevaplanmayı hak eden sorular– ama önce kısa bir tanıtım yapmak istiyorum." Durof kravatını bir parça gevşetti. "Yağmur Mevsimi Pazarı uzun ve köklü bir geleneğe sahiptir. Dünyadaki en büyük pazar olarak hizmetlerimizden yararlanması için her yıl insanları buraya davet ediyoruz. Tüm bunlar insanlığa olan sevgisinde sınır tanımayan sevgili liderimiz ve şefimiz sayesinde gerçekleşiyor. Onun arzusu doğrultusunda bi-

zimle kaldığınız süre boyunca rahat etmeniz için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyoruz."

Durof sağ elini kalbinin üstüne koydu ve iyice eğilerek selam verdi.

"Şimdi formaliteler bittiğine göre," dedi ve hemen ardından parmaklarını şıklatarak üstü bezle örtülü bir tepsi taşıyan güzel bir kadın Dokkaebi'ye öne çıkmasını işaret etti. "Ana etkinliğe geçebiliriz."

Güzel Dokkaebi tepsiyi bırakırken Durof devam etti: "Hepinizin beklediği an geldi!

"Sefilliğinizden ve talihsizliğinizden bıktınız mı? Arzu ettiğiniz hayatın hayalini kurmaktan başka bir şey yapamamaktan sıkıldınız mı? Artık böyle olmayacak! Çünkü biz hayallerinizi gerçekleştirebiliriz!"

Dramatik bir duraklamanın ardından devam etti:

"Yağmur Mevsimi Pazarı'nın gurur kaynağını sunmama izin verin: Dokkaebi Küreleri!"

Durof tepsinin üstündeki örtüyü bu konuda ustalaşması en az yarım gün sürmüş gibi görünen zarif bir hareketle çekti. Örtü havada gerilip sahnenin arkasına doğru süzülerek uçtu.

Kalabalık nefeslerini tuttu, tüm gözler tepsideki objelere kilitlendi. Salonun arkasında duran Serin, bir şeyler görebilmek için parmak uçlarında yükselip gözlerini kıstı. Yaşlı adam da boynunu uzattı.

Tepsideki parlak küreler mücevherlere benziyordu, bazılarının boyutu pinpon topu kadarken bazıları bowling oynanacak kadar büyüktü. Durof içlerinden birini seçti. "Ne düşünüyorsunuz? Güzel, değil mi? Bu zarif Dokkaebi Küreleri'nin her biri arzu ettiğiniz sıradışı –ya da sıradan– hayatlarla dolu."

Cesur bir el havaya kalktı. "Ne kadar?"

"Bizim aradığımız insan parası değil," diye cevap verdi Durof. "Yağmur Mevsimi Pazarı'ndaki her mağazada satın almanız için bir küre sizi bekliyor. Sadece talihsizliğiniz karşılığında size vereceğimiz altın paraları alıp müessesede harcayın ve küre sizin olsun. Başka bir ücret yok!"

Salon tezahüratlarla ve alkışlarla inledi. Durof'un dudaklarında öyle memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi ki bıyıkları neredeyse kulaklarına değecekti. "Mağazalarımız yıllar boyunca topladığımız sayısız Dokkaebi Küresine ev sahipliği yapmaktadır," diye devam etti. "Lütfen acele etmeyin, tekliflerimizi inceleyin ve yağmur mevsimi bitmeden seçiminizi yapın."

Az önce elini kaldırıp soru soran adam, "Ya o zamana kadar seçim yapamazsak?" diye sordu. Serin bu kez ona daha dikkatli baktı. Köşeli kemik çerçeveleri olan bir gözlük takıyordu, elinde bir not defteri ve kalem vardı, muhtemelen okulda öğretmenlerin gözdesi olmuş öğrencilerden biriydi.

Durof da duruma uygun olarak bir öğretmen edasıyla cevap verdi: "Mükemmel bir soru. Eğer bir Dokkaebi Küresi seçemezseniz hiçbir şey olmayacak. Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan istediğiniz zaman bir Dokkaebi küresiyle ya da küre olmadan ayrılabilirsiniz. Ancak hepinizin aklında tutması gereken oldukça önemli bir detay var," dedi ve masadan üstünde dumanlar tüten bir fincan alıp yüzünü bile buruşturmadan bir yudumda içti. "Yağmur mevsimi sona ermeden Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan ayrılmayı başaramazsanız," dedi ve içindeki tamamen bitirdiğini seyircilere göstermek için fincanı çevirdi, "tıpkı bunun gibi ebedi olarak kaybolacaksınız."

Sanki biri kalabalığın üstüne bir kova soğuk su dökmüştü. Durof dinleyenlerin yaşadığı şoku fark edip abartılı bir

kahkaha atarak sessizliği doldurdu. "Endişelenmeyin kıymetli misafirlerim! Seçiminizi yapıp ayrılmak için yeterince vaktiniz olacak," diyerek onları rahatlattı. "Yağmur mevsimi daha yeni başladı ve en az bir hafta, dokuz saat, kırk dört dakika ve otuz iki saniye sürecek. Daha fazla ayrıntı için lütfen Dokkaebi Standart Saati'ne ayarlanmış saatimize bakın." Durof girişi işaret etti. Saat kapının üstünde asılıydı. Akrep ve yelkovanı yoktu çünkü içi suyla dolu devasa bir kum saatiydi. Alttaki yarıya tek bir su damlası düştü.

"Kendi Dokkaebi Küreleri'nizi nasıl kullanabileceğiniz konusuna gelince," dedi Durof, "ayrıntılar sizlere Talihsizlik Rehincisi'nde aktarılacak ki şimdi oraya gideceksiniz. Ayrıca sizler için ziyaret rehberi de hazırladık."

Durof, güzel Dokkaebi'ye bir bakış attı. O da başını sallayarak bir yığın el kitabı getirdi.

Kalabalık, kitaplardan bir kopya alabilmek için âdeta birbirini itip kakıyordu. Bazıları el kitabından ziyade güzel yardımcıyla ilgileniyor gibi görünüyor ve fazladan oyalanıyorlardı. Serin ve yaşlı adam ise sabırla sıralarını bekleyerek kalan son iki kopyayı aldı.

El kitabı küçük ve inceydi, daha ziyade turistik yerlerde verilen broşürlere benziyordu. Katlanıp rahatça taşınabilirdi, su geçirmez kapağında büyük harflerle *Yağmur Mevsimi Pazarı Rehberi* yazıyordu.

Serin daha fazla bekleyemeyip kendi rehberini açtı.

Tüm müşterilerimizin aşağıdaki kuralları dikkate almasını rica ediyoruz.

1. Talihsizlik Rehincisi'nden alınan altın paralar sadece Yağmur Mevsimi Pazarı içinde harcanabilir.
2. Talihsizlik Rehincisi'nden alınan altın paralar sadece o yılki yağmur mevsiminde geçerlidir.

3. Bir Dokkaebi Küresi insan dünyasına götürüldükten sonra iade edilemez ya da değiştirilemez.
4. Bir Dokkaebi Küresi'nin içindeki mutluluk sahibinin isteğine bağlı olarak özel bir büyü ile serbest bırakılabilir.
5. Terk edilen ya da vazgeçilen bir Dokkaebi Küresi orijinal sahibine geri dönecektir.

Rehberin geri kalanı, dükkânların yerlerini gösteren küçük haritalarla, Yağmur Mevsimi Pazarı'nda nasıl dolaşılacağına dair ipuçlarıyla ve önerilerle doluydu. Restoran tavsiyesi bölümünde gülümseyen tıpatıp aynı iki Dokkaebi'nin resminin de bulunduğu Bordo ve Bormo kardeşler tarafında işletilen bir lokanta öne çıkarılmıştı.

Rehberin son sayfasındaysa Kumarhane için indirim kuponu yer alıyordu. Serin'in orada işi olmazdı ama yine de her ihtimale karşı kuponu saklamaya karar verdi.

"Pekâlâ, saate bakar mısınız?" dedi Durof dramatik bir ifadeyle. "Kıymetli konuklar, saatin ilerlediğini biliyorum. Ancak akşam için hazırladığımız konaklama yerlerine gitmeden önce lütfen talihsizliğinizi takas etmek için Rehinci'ye uğrayın. Bekçimiz Toriya size yolu gösterecek."

Durof girişin karşısındaki bir kapıyı işaret etti: Orada bekleyen Toriya'nın çocuksu sarı bayrağı hâlâ elindeydi.

"Ve böylece hepinize iyi akşamlar dilerim," dedi Durof. "Herhangi bir sorunuz olursa ya da belli bir Dokkaebi Küresi arıyorsanız lütfen Danışma Masası'nda bendenizle konuşmaktan çekinmeyin," dedi son bir selam vererek.

Kalabalık yavaşça Toriya'nın bulunduğu yöne doğru ilerledi. Ancak Toriya, grubu hemen Rehinci'ye yönlendirmedi. Kontrol etmesi gereken son bir şey daha vardı: biletler. Toriya tüm biletleri inceledi, damgaladı ve onaylanan bilet sahibine bir kol saati uzattı.

Bu saat duvarda asılı kum saatinin minyatür bir versiyonuydu ve garip bir şekilde ne tarafa çevirirseniz çevirin su sadece tek bir yöne akıyordu.

Daha da garip olanıysa diğer herkesin biletinin gümüş rengi olmasıydı. Serin bir hata olduğunu düşünerek ürktü ama Toriya onun altın biletine bir bakış attıktan sonra gürültüyle damgaladı.

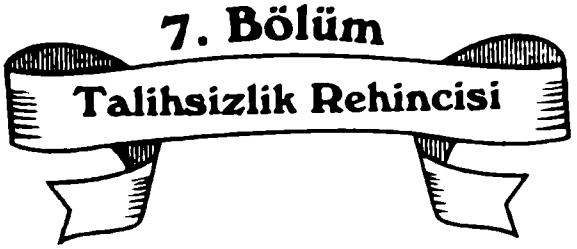
Sahnedeki Durof hafifçe irkildi.

Ancak hiç kimse, Serin bile fark etmedi. Rahat bir nefes alıp yaşlı adamın yanına gitti. Onun bileti Serin'inkinden önce damgalanmıştı.

Biletlerin kontrolü ve saatlerin dağıtılmasından sonra Toriya kalabalığı aşağı inen bir dizi basamağa yönlendirdi. Ana girişin aksine bu merdivenler o kadar dardı ki bu kez yürürken eğilmesi gerekmişti. Dokkaebi'nin peşinde uzun bir insan kuyruğu vardı.

Ancak kalabalığın merdivenlerde kaybolması uzun sürmedi. Konuşma sesleri de ayak sesleri gibi uzaklaştı.

Salon bir kez daha sanki orada hiç kimse bulunmamış gibi sessizliğe gömüldü.

Tavandan sarkan loş akkor lambalar neredeyse patlamak üzereymiş gibi bir yanıp bir sönüyordu. Tavan o kadar alçaktı ki Toriya, cüssesinin el verdiğince eğilmesine rağmen sürekli başını çarpıyordu. Her güm sesinde Serin'in önüne toprak parçaları dökülüyordu. Bazı insanlar korkudan yanındakine sarılıyor, hemen ardından da özür diliyordu. Ama bir de tartışma çıkarmaya hevesli olanlar vardı.

"İtmeyi kes!"

"Acele et."

Daha da beteri aşağı inen merdivenler o kadar dikti ki tek bir yanlış adım herkesi düşürebilirdi. Aşağı indikçe rutubet artsa da en kötüsü burun deliklerine hücum eden küf kokusuydu. Burası uzun süre kalınacak bir yer değildi.

"Daha ne kadar inmemiz gerekiyor?" diye sızlandı biri. Ama Toriya sanki hiçbir şey duymamış gibi inatla yürümeye devam etti.

Aniden en öndeki adam dengesini kaybedip öne düştü. Ama merdivenlerden yuvarlanma sesi gelmedi çünkü en alta varmışlardı ve kalabalık düşen adamdan çok Rehinci'ye odaklanmış görünüyordu.

Merdivenlerin biraz uzağında, üstü toz tutmuş mallarıyla eski bir kasaba bakkalını andıran harap bir bina vardı. Gelgelelim yakından bakıldığında bambaşka görünüyordu.

Burası da ne böyle?

Rehinci'de çok önemli *bir şey* saklanıyor olmalıydı çünkü duvar tamamen demir parmaklıklar ve kalın bir cam panelle kaplanmıştı. Cam panelin ortasında küçük delikler vardı ve bu deliklerin hemen altında bir insan başının sığacağı büyüklükte bir boşluk bulunuyordu.

Kalabalık yavaşça binaya yürüyordu ki bir anda hepsi donup kaldı.

Cam panelin ardında sarkık dudaklarının arasından pipo sarkan bir Dokkaebi vardı.

Binanın içi pipodan yükselen kalın dumanla öylesine kaplanmıştı ki neredeyse yanan bir ev gibi görünüyordu.

Bu Dokkaebi acımasız bir ifadeye sahipti, yoğun bir makyaj yapmış, kıvırcık saçlarını topuz hâlinde toplamış ve Serin'e otobüslerdeki tutunma halkalarını hatırlatan halka küpelerin yanı sıra bir sürü parlak altın mücevher takmıştı. Dokkaebi'nin bütün parmakları parlak yüzüklerle süslenmişti. Ancak hepsinden çok dikkat çeken Dokkaebi'nin kolyesi, daha doğrusu kolyeleriydi. Altın zincirlerin her biri bebek yumruğu büyüklüğünde halkalara sahipti. Bu kadar ağırlıkla Dokkaebi'nin ayakta durabilmesi bile mucizeydi.

Serin hemen el kitabına baktı. Neyse ki baktığı ikinci sayfada aradığı Dokkaebi'yi buldu.

Verna. Talihsizlik Rehincisi'nin sahibi. Rehberde pipo içerken çekilmiş bir fotoğrafı bulunan kadının gözlerinde hiçbir şeye ilgi duymayan birinin soğuk bakışları vardı.

Verna başını kaldırdı, uzun insan kuyruğunu fark edince eline kablolu bir mikrofon aldı.

"Hepiniz..." diye başladı ama mikrofonun çalışmadığını anlayınca çenesinin altında duran diğer elini kaldırıp mikrofona vurdu.

Hoparlörden yankılanan yüksek sesle herkes irkildi. Verna sinirle iç çekip mikrofonu yere attı.

Tüm gözler üstüne çevrilirken Verna derin bir nefes aldı ve en arkadaki Serin'in bile duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu:

"Hoşbeş kısmını geçelim. Kendimi tekrarlamaktan nefret ederim, olur da dikkatiniz dağılır ve vaktimi boşa harcarsanız pantolonlarınızı indirip kıçınıza tekmeyi basarak sizi bu dükkândan kovarım. Anlaşıldı mı?"

Verna'nın sesi geniş duvarlarda yankılanırken bir adam omuzları sarsıla sarsıla güldü. Verna'nın şaka yaptığını sanmış olmalıydı. Neyse ki başka kimsenin gülmediğini fark etmesi uzun sürmedi. Kalabalık nefeslerini tutup Verna'nın tehdidini yerine getirmesini beklerken garip bir sessizlik oldu.

Şans eseri Verna konuşmasına devam etmeden önce adama sadece hançer gibi keskin gözlerle bakmakla yetindi.

"Birazdan sevgili Toriya her birinize boş Dokkaebi Küreleri verecek. Kürenizi alır almaz iki elinizle tutun ve hayatınızda yok olmasını dilediğiniz şeyleri düşünün ve şu kelimeleri söyleyin: *Druu epp zulaa*. Benden sonra tekrarlayın. *Druu epp zulaa*."

Kalabalık bir koro gibi büyüyü hep bir ağızdan tekrarladı. Tam olarak duyamamış olanlar Verna'nın gazabına uğramaktansa yanlarındakilere sormayı tercih ettiler.

"Dokkaebi Küreleri'nizi doldurana kadar söylemeye devam edin. Ve diğerlerini rahatsız etmeyin." Ardından sanki aklına yeni gelmiş gibi ekledi. "Bir Dokkaebi Küresi'nin en önemli özelliği parlak olmasıdır. Tek bir leke sizin için bir eksik altın demektir."

Artık Toriya'nın sırasıydı. Dipsiz gibi görünen tulumunun ön cebinden birbiri ardına Dokkaebi Küresi çıkarıp dağıtmaya başladı. Kürelerin boyutu Toriya'nın elinde bir bezelye tanesi gibi görünse de Serin'in ellerinin arasında kavun kadar büyüktü.

Durof'un sahnede gösterdiklerinin aksine müşterilerin aldıkları renksiz küreler son derece berraktı. Düzinelerce belki yüzden fazla küre loş mağarada hafifçe parlıyordu.

Etrafından yükselen büyü mırıltılarını duydu Serin. İnsanlar usulca tekrarlıyordu. Böylece o da gözlerini kapadı ve kendi talihsizliklerini düşündü. Neyse ki bu çok da zor bir şey değildi.

Babası öldüğünden beri ailesi fakirdi.

Serin'in annesi onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldü ve küçük kız kardeşi Yerin geçen yıl evden kaçmış, bir daha ondan haber alamamışlardı.

Serin'in ne arkadaşı vardı ne de ona destek olup inanan biri.

Çok fazla şey istemiyordu.

Tek istediği sıradan bir hayattı.

Mezuniyetinde yanında olacak ebeveynler. En yakın arkadaşıymış gibi tüm sırlarını paylaşabileceği bir kız kardeş.

Ama Serin hep yalnızdı. Yapayalnız.

Zor zamanlar gözünün önünden geçti.

Serin bir an çok uzun süredir düşünüyor olabileceğini fark etti. Gözlerini açtı.

Birkaç kişi hâlâ büyüyü tekrar ediyordu ama çoğu ya Rehinci tezgâhına yaklaşmış ya da yanındakiyle sohbet ediyordu. Sabırsız bir müşteri çoktan Verna'nın yanına gitmişti bile. Camın arkasındaki duman o kadar yoğundu ki Serin sadece Verna'nın yüzünü seçebiliyordu. Bir kez daha gözlerini kapadı ve Dokkaebi Küresini kendi talihsizliğiyle doldurdu ve böylece bir kez daha sıranın en sonunda kaldı.

"Hımm..." diye mırıldanan Verna her küreyi bir cerrah titizliğiyle gözden geçiriyordu.

Küreleri kendi terazisinde tartıp kuyumcu büyüteciyle inceliyor, sonunda büyük bir keseye uzanıyor ve bir avuç altın veriyordu. İlk bakışta miktar rasgele gibi görünse de Serin, Verna'nın bazen bir iki altını geri aldığını, bazen de birkaç tane daha eklediğini fark etti. Görünüşe göre kendine özgü bir sistemi vardı.

Bu da Serin'e Verna'nın daha önce söylediği bir şeyi hatırlattı. *Ah, tabii!* Etrafına bakındı ve diğerlerinin de aynı şeyi düşünmüş olduğunu fark etti çünkü onlar da kendi Dokkaebi Küreleri'ni farklı açılardan inceliyor, nefesleriyle buğulandırıp kollarıyla siliyorlardı.

Serin de mendilini çıkarıp küresini parlatmaya başladı. Çiçek desenli mendilinden nefret ederdi ama annesi her ihtimale karşı yanında taşımasını söylerdi.

Farkına bile varamadan sıra kısaldı ve sonunda tamamen yok oldu. Serin hâlâ parlatmaya çalışırken Verna küreyi ve mendili sabırsızlıkla elinden aldı.

"Şey, ben..." diye başladı Serin ama sustu. Verna'nın rahatsız edilmeye tahammülü olmadığını anlamıştı.

Verna, Serin'in Dokkaebi Küresini floresan ışığına kaldırdı, hesap makinesine bir şeyler yazdı ve ardından Serin'e güçlükle taşıyabileceği kadar çok altın verdi. Sonra da küreyi Serin'in mendiline sardı ve diğer kürelerle aynı rafa koydu.

Serin'e işinin bittiğini belli eden bir bakış attı ve genç kız da kendini korkuyla oradan uzaklaşırken buldu.

Verna derin, dumanlı bir iç çekişle Serin'in arkasından baktı, gözleri kızın cebinden çıkan bilete kilitlenmişti. Rehinci boşalınca masasının altından telsizi çıkardı.

"Evet, doğru. Altın Bileti olan insanı az önce gördüm."

Diğer uçtaki ses ona kısa bir talimat verdi. Verna masasının çekmecesinden küçük bir mücevher kutusu çıkardı. Kutunun içinden siyah bir duman bulutu yükselerek bir gölge hâlini aldı. Gölge Verna'nın etrafında birkaç kez döndükten sonra masanın üstünde durdu.

"Az önce çıkan insan kızı takip et. Altın Bileti olanı. İşte kokusu," dedi ve gölgeye Serin'in mendilini koklattı. Gölge bir an canavar formu alıp kokladı, ardından tekrar biçimsiz bir gölgeye dönüşüp süzülerek uzaklaştı.

Karanlığın içinde gitgide kayboldu.

Verna metal tırnak törpüsünü zaten kusursuz görünen tırnaklarına sürterken fısıldadı: "Buraya yazıyorum ki istediğini elde etmene izin vermeyeceğim."

Serin, Dokkaebi Küresi'ni en son veren kişi olduğundan mağaralarda ilerleyen müşterilerin arkasında kalmıştı. Bir süre sonra ayakkabısının bağının çözüldüğünü fark etti ve bir dakikalığına çömelip bağcıklarını bağladı, tekrar doğrulduğundaysa kimseyi göremedi.

Herkes gitmişti.

Serin diğerlerine yetişme umuduyla hızla ilerledi ama çok geçmeden kaybolduğunu anladı. Karanlık mağara şimdi daha da karanlıktı ve hangi yönden geldiğini çözemiyordu.

Avazı çıktığı kadar "Kimse var mı?" diye bağırdı ama çağrısına gelen tek cevap kendi sesinin yankısıydı. Serin, Rehinci'ye geri dönmeyi düşündü ama uzakta yanan küçük bir meşale gözüne çarptı. Tam olarak göz hizasındaydı ve havada süzülüyor gibi görünüyordu, Serin'in tüyleri diken diken oldu ama karanlıktan gizemli alevden korktuğundan daha çok korktuğu için fazla düşünmeden ona doğru yaklaştı.

Neredeyim ben?

Yaklaşınca meşalenin metal bir halkayla duvara sabitlendiğini gördü. Hemen yanında üzerinde hiçbir işaret olmayan paslı bir metal kapı vardı. Başında bekçi yoktu ama kilidine bakılırsa ziyaretçilerin hoş karşılanmadığı belliydi. Serin kapıyı itmeyi denediyse de kapı yerinden oynamadı bile. Sonunda üzerinde kırmızı 'X' işareti olan bir tabela gördü. Buraya girmenin yasak olduğu açıktı.

Serin iç çekip arkasını döndü.

"İşte buradasınız," dedi tanıdık bir ses.

Serin başını kaldırınca bıyıklı Dokkaebi Durof'u gördü, adam rahatsız edecek kadar yakınına eğilmişti.

"Burası zindan girişi," diye açıkladı Durof, Serin'in rahat bir soluk almasına fırsat vermeden.

"Zi-zindan mı?" diye sordu Serin. Yağmur Mevsimi Pazarı'nın tuhaf olduğunu biliyordu ama burada bir hapishane olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Korkunç bir yer," dedi Durof ürpererek. "İçeri giren zavallı ruhlar gün ışığını nadiren bir daha görür."

Serin yutkundu, ardından sorması gereken soruyu hatırladı: "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Ah! Ne kadar da kabayım! Kendimi açıklamadan bir hanımefendiyle konuşmam pek yakışıksız." Mükemmel duran saçlarını bozmamaya dikkat ederek alnına vurdu. "Küçük Hanım, siz çok özel bir müşterimizsiniz. Kapımızı nadir bulunan bir biletle çalan az sayıdaki şanslılardan birisiniz. Bu da siz ek faydalar sunuyor."

"Be-ben mi?" diye sordu Serin biletin hâlâ orada olduğundan emin olmak için elini cebine götürerek.

Durof nereden çıktığı belli olmayan bir çay fincanı aldı, bir yudum içtikten sonra cevap verdi: "Evet Küçük Hanım, biletinize bakabilir miyim?"

Serin yavaş ve dikkatli bir şekilde bileti çıkarıp Durof'a uzattı. Durof boynunda asılı duran okuma gözlüklerini taktı. Bileti o kadar yakından inceliyordu ki burnu neredeyse altın yüzeye değecekti.

"Bu gerçekten de bir Altın Bilet," dedi hayretle.

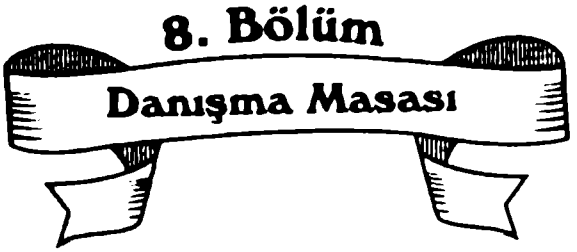
Altın Biletin ne anlama geldiğini bilmeyen Serin, Durof'un devam etmesini bekledi.

"Küçük Hanım," dedi Durof, "sizden Danışma Masası'na kadar bana eşlik etmenizi isteyebilir miyim? Konuşacak pek çok şeyimiz var ve eminim ki siz de bunları duymaktan memnun olacaksınız."

Mağaralardan kurtulmayı isteyen Serin hiç tereddütsüz başını salladı.

"Bu taraftan Küçük Hanım."

Durof yolu gösterdi, Serin onu takip etti ve ikisi karanlığın içinde hızla gözden kayboldu.

Danışma Masası Yağmur Mevsimi Pazarı girişinden çok da uzak değildi. Mağaraların aksine burası öyle aydınlıktı ki Serin'in gözlerinin alışması biraz zaman aldı.

Durof parlak metal kapı kolunu çevirdi. "Lütfen önden buyurun."

Serin'in dikkatini ilk çeken ayna gibi parlayan cilalı mermer zemin oldu. Mermer zeminin neredeyse tamamı lüks koltuklarla kaplanmış, geriye sadece dar bir koridor olarak kullanılacak küçük bir aralık bırakılmıştı. Ama Serin etrafta başka kimseyi görmedi. Diğer müşterilerin Durof'un daha önce sözünü ettiği konaklama yerlerine gitmiş olduklarını varsaydı.

Ardından bir köşede harıl harıl çalışan, mavi tulum içindeki genç bir Dokkaebi'nin bir kanepenin duruş açısını ayarlamaya çalıştığını gördü. İşine o kadar odaklanmıştı ki Durof boğazını gürültülü bir şekilde temizleyene kadar yeni gelenler olduğunu fark etmedi.

"Bay Durof!" diye bağırıp ayağa fırladı ve kanepeyi yamuk bir şekilde bıraktı.

Durof sadece elini kaldırarak selam verdi.

Zemin o kadar temizdi ki Serin üstünde yemek yiyebilirdi. Acaba her gün mü cilalıyorlardı yoksa sadece büyük açılış günü mü temizlik yapılıyordu? Bembeyaz duvar kâğıtları ve beyaz mobilyalar ona bir hastaneyi anımsattı. Serin elinden geldiğince yavaş yürüyüp zeminde leke bırakmamaya çalışsa da tulum giymiş Dokkaebi yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle çoktan koşarak yanına gelmişti. Bir paspasla peşi sıra yürüyor, arkasını sanki bir curling* maçındaymış gibi süpürüyordu.

Serin özür dilemek için ağzını açacak gibi oldu ama önce Durof konuşmaya başladı.

"Ve burası benim çalışma alanım. Danışma Masası."

Serin döndü. Masa da odanın kalanı gibi bembeyazdı ve masanın üzerinde, ön yüzünde *DUROF* yazan sedefle işlenmiş göz alıcı bir isim plakası duruyordu. İki yanındaysa boylarına göre dizilmiş çeşit çeşit heykeller vardı.

"Lütfen oturun," dedi Durof ısrarla ve masanın önündeki ofis sandalyesini işaret etti. Kendisi de masanın arkasına geçip tahtı andıran sandalyesine oturdu. "Kahve?" diye sordu iki hazır kahve paketini eline alırken.

"Ha-hayır, teşekkür ederim."

Durof bir kez daha sormadı. Paketlerden birini geri bıraktı, diğerini bir fincana boşalttı ve üstüne Serin'in nemlendirme cihazı sandığı su ısıtıcısından kaynar su döktü. Mis gibi kahve kokusu odayı doldurdu.

"İzin verin sizi neden buraya davet ettiğimi açıklayayım," dedi Durof devasa kâğıt yığınını kenara iterek. Bunlar insan dünyasından gönderilen mektuplara benziyordu. "Küçük Hanım, o bileti alarak ne denli büyük bir şans elde ettiğinizi size açıklamak isterim. Adınızı sorma cüretinde bulunabilir miyim?"

* Daha çok Kanada'da, buz üstünde oynan bir spordur. (ç.n.)

Serin gözünün ucuyla mektup yığınlarını inceleyip kendi mektubunu görmeye çalıştı. "Serin. Kim Serin," dedi.

Durof kahvesinden bir yudum içti. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk Bayan Serin. Daha önce de belirttiğim gibi renginden tahmin etmiş olabileceğiniz gibi biletiniz oldukça nadir görülen türden. Altın Bilet."

Serin bir kez daha bilete baktı. Nedense şimdi daha da önemli gibi görünüyordu.

"Altın Bileti elinde bulunduran kişi birden fazla Dokkaebi Küresine sahip olma hakkını kazanır, hatta sunduğu hayatı yakından incelemek için her bir kürenin içine bakma izni vardır. Buna bir tür ikinci el deneyim diyebilirsiniz. Bu küreleri kendilerinin araması gereken diğer müşterilerin aksine VIP müşterilerin arzu ettikleri küreyi talep etmeleri yeterlidir ve seçtikleri dükkânlara ruh hayvanlarımızdan biri tarafından ücretsiz olarak taşınır."

Durof ayağa kalktı ve elini isim plakasının iki yanına dizili heykellerden birinin üstünde gezdirdi. Serin daha önce yurtdışına çıkmamıştı ama böyle hediyelik eşyaların yabancı bir ülkede tatil yaparken bulunabileceğini tahmin etti.

"Şimdi bir bakalım... hangisi olacak?"

Şekerci dükkânında gözü dönmüş bir çocuk gibi ellerini ovuşturan Durof masasının üstündeki heykelleri tek tek inceledi.

Sonunda bakışları en sondaki heykelin üstünde durdu. Heykel kedi şeklindeydi.

"Ah, işte bu," dedi. Heykeli aldı ve kulağa bir büyü gibi gelen sözleri söyledi.

Bundan sonra olanlar Serin'in en çılgın rüyalarından fırlamış gibiydi.

Masanın üstündeki heykel titremeye başladı, yüzeyinde

çatlaklar belirdi ve taş kedi bir anda tüylü bir kediye dönüşüverdi. Kedi üstündeki tozu silkeledi ve Durof'un üstüne atlayıp tükürükle ıslatana kadar yüzünü yaladı.

Durof güçlükle sakinleştirdiği kediyi masanın üstüne bıraktı.

"Adı Issha," diye açıkladı. "Bacaklarını uzun süredir esnetmediği için..."

Durof sözünü bitiremeden Issha diğer heykellere doğru yürüyüp teker teker masadan itmeye başladı. Neyse ki Durof hepsini yere çarpmadan yakalamayı başardı. Issha'nın bozduğu saçını çaresizce düzeltmeye çalışırken doğrularak ekledi: "Issha, Altın Bilet sahiplerine özel bir ruh hayvanıdır. Sıradan bir kedi gibi görünebilir ama alışılmadık güçlere sahiptir." Kedi koltuk arkalığının geri kalanını çiğneyemeden Issha'yı ensesinden yakaladı. "Mesela onu cebinde taşıyabilirsin," dedi Durof, Issha'yı ceketinin cebine sokarken. Issha bir anda o kadar küçüldü ki sadece başı görünür hâle geldi. Ardından Durof onu cebinden çıkarıp havaya fırlattı.

Dehşete kapılan Serin dalgınlığından sıyrılıp Issha'yı yakalamak için uzandı. Ama kedi çok uzaktaydı. Issha havada döndü ve olacaklardan habersiz bir şekilde düşmeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Serin gözlerini kapatarak.

Bir an sessizlik oldu. Serin kedinin patilerinin üstüne inmiş olmasını ya da en azından ciddi bir şekilde yaralanmamış olmasını umarak tek gözünü azıcık araladı.

Ama gördüğü şey karşısında iki gözü de kocaman açıldı.

Küçük bir kedi görmeyi beklerken karşısında buzdolabı boyutlarında şişman bir kedi buldu. Tembelce kıstığı gözleriyle Durof ve Serin'e tepeden bakarken masumiyetin izleri yerini kibirli bir ifadeye bırakmıştı.

"Onun için endişelenmenize gerek yok," dedi Durof. "Ne kadar yüksekten düşerse o kadar büyüyecektir." Ardından ellerini iki kez çırptı ve kedi yavaşça ayağa kalkıp yanlarına geldi. "Ayrıca sizi gideceğiniz yere bile taşır," dedi bir satıcı cazibesiyle ve bir bacağını zarifçe üstünden atarak Issha'nın sırtına oturdu. Sonra indi ve Issha'nın kuyruğunu çekti. Kedi yine küçüldü.

Serin bir karış açılan ağzını güçlükle kapadı.

Kedi Issha, Durof'un masasının arkasında bir yerde gözden kayboldu, ardından ağzında minik bir oltaya benzer bir şeyle ortaya çıkıp sopayı Durof'un eline itti. Durof oyuncağı alıp ucunu Issha'ya doğru salladı.

"Oldukça hassas bir burnu var," diye devam etti Durof. "Yön bulmak için mükemmeldir ancak obur yaratığın yiyecek kokusuyla dikkati kolayca dağılır. Issha konuşulanları da anlar. Ona hangi Dokkaebi Küresi'ni aradığınızı ya da görmek istediğiniz Dokkaebi'nin adını söylemeniz yeterlidir, sizi oraya götürecektir."

Durof ellerini Issha'nın ön bacaklarının altına koyup Serin'e doğru kaldırdı. Issha'nın onunla buluşan gözleri o kadar parlak ve masumdu ki Serin neredeyse eriyecekti.

"Son ve en önemlisi," diyen Durof açık yeşil bir Dokkaebi Küresi çıkarıp Issha'nın ağzına yerleştirdi.

Issha'nın gözleri mavi bir ışıkla parladı, Serin'e doğru ışık demetleri fırlatarak rüya benzeri görüntüler yansıttı. Ama görüntüler netleşemeden ışık kayboldu. Dokkaebi Küresi bir kez daha Durof'un elindeydi.

"Endişelenmeyin, bu sadece bir ön gösterimdi," dedi. "Bizlerin –Dokkaebiler ve Ishha'nın– istediğimizde Dokkaebi Küreleri'nin içine bakma gücümüz var. Ve içindekileri Altın Bilet sahibine gösterebiliriz." Arka cebinden balta büyüklüğünde bir tarak çıkarıp saçlarını geriye doğru ta-

radı. "Elbette kısa bir ön gösterim olacak ama dünyaya götürmek istediğiniz Dokkaebi Küresi'ni seçmenize büyük yardımı dokunacak."

Yeşil Dokkaebi Küresi, Durof'un masasındaki sedef isim plakası gibi parladı ama Serin daha çok Issha ile ilgileniyordu. Kedi doğrudan ona bakıyordu.

"Bu ayrıcalıkların sizi memnun edeceğini umuyorum Bayan Serin," dedi Durof kendinden emin bir ses tonuyla.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevapladı Serin. "Ama bu kediyi gerçekten yanımda götüreceğimden emin misiniz?"

"Yağmur Mevsimi Pazarı'nda kaldığınız süre boyunca Issha sizindir," dedi Durof kediyi Serin'e uzatırken.

Issha Serin'in kollarının arasına girdiği anda yüksek bir *puuf* sesiyle sıradan yetişkin bir kedi boyutlarına geldi. Aşağı atlayıp sevgiyle Serin'in bacaklarına sevgiyle sürtünmeye başladı.

"Güzel, güzel, sizden hoşlanmışa benziyor," dedi Durof başını sallayarak. "Hoşlanmadığı insanların topuklarını ısırmaya meyillidir. Artık içim rahat."

Serin bir elini Issha'nın sırtı boyunca gezdirip dik duran kuyruğunu okşadı. "Daha önce hiç evcil hayvanım olmadı," dedi bir anda endişelenerek. "Issha ne sever? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bir düşüneyim," dedi Durof sivri çenesini ovalayarak. "Onu zamanında beslediğin sürece beladan uzak duracaktır. Ama..."

Serin, Durof'un kendi dramatik sessizliğini bozmasını bekledi.

"Ah, evet. Issha daha önce insanlar tarafından incitilmiş bir hayvan. İnsan dünyasında onunla ilk karşılaştığımda yol kenarında açlıktan ölmek üzereydi. Zavallı bir hâldeydi. Onu bir ruh hayvanı olarak Yağmur Mevsimi Pazarı'na

getirdim." Sonra usulca ekledi. "Acaba yeniden doğacak mı merak ediyorum?"

"Yeniden doğacak mı?" diye sordu Serin durumu tam olarak anlamak için.

Durof iç çekti. "Sizin endişelenmeniz gereken bir şey değil," dedi ama sonra ekledi. "Aramıza ruh hayvanı olarak katılan hayvanların insan dünyasında yeniden doğma şanları vardır. Buradaki tüm bu küçük heykeller bir bakıma yeniden doğmayı bekliyor." Heykelleri işaret etti. "En uzun süredir burada olan Issha hâlâ insan dünyasına dönmeyi bekliyor. Ama bir insandan yeterince sevgi alamadığı sürece yeniden doğamaz ve ne yazık ki geçmiş hayatında zalimce terk edildiğinden bu sevgiyi özümsemekte zorluk yaşıyor."

Serin, Issha'nın dinleyip dinlemediğini merak ederek etrafa baktı ama onun, yüzünü uzaktaki bir kanepeye sürttüğünü, sonra da kendini temizlemeye başladığını gördü.

"Ama şimdi böyle hüzünlü hikâyeler dinlemenin zamanı değil," dedi Durof. "Tekrar söylüyorum, bunlar sizin endişelenmeniz gereken şeyler değil Bayan Serin. Sizin için önemli olan aradığınız Dokkaebi Küresi'ni bulmak ve yağmur mevsimi bitmeden insan dünyasına dönmek... Ah, az kalsın unutuyordum!" diye bağırdı ceketinden antika altın bir anahtar çıkarırken. "Bu anahtar Altın Bilet sahibi olarak size en iyi süitimizde konaklama hakkı veriyor. Yatak o kadar büyük ki Toriya bile kollarını açarak rahatça uyuyabilir. İnsan dünyasındaki en güzel otellerde bulabileceğiniz tüm olanakları da size sunuyor olacağız. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa süitinizdeki telefondan her zaman benimle iletişim kurabilirsiniz."

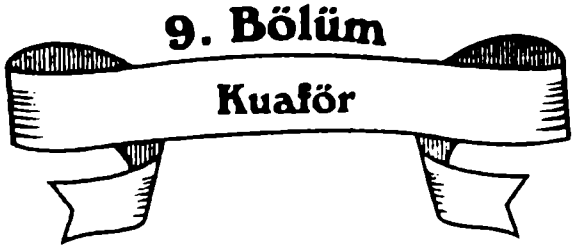
Dumanı hâlâ tüten kahvesinden bir yudum daha içen Durof'un okşadığı bıyığı önce düzleşti ama sonra yeniden kıvrıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Serin hafifçe eğilerek. Tam o sırada anlamış gibi Issha yanına geldi.

"Konaklamanızın keyifle geçmesini dilerim Bayan Serin."

Durof, Serin ve Issha'yı kapıya kadar geçirdi. Onlar gözden kaybolduktan sonra bile uzun süre kapı eşiğinde durup arkalarından baktı.

Ertesi sabah uyanan Serin, yumuşacık yatağa gömülüp sonsuza kadar orada kalmak istedi. Ama bir şey onu dürtüp duruyordu: Issha. Patilerini Serin'in karnına koymuş, âdeta onu yoğuruyordu. Serin onu alıp zemini kaplayan kırmızı halının üstüne bıraktı, ardından hayatının en rahat gerinmesini yaptı.

Yatağın ucunda ünlü bir markanın logosuyla süslenmiş şık bir çift terlik duruyordu. Dokkaebiler süiti insan zevkine göre dekore etmiş olmalıydı ama terlikler o kadar gösterişliydi ki Serin'in içi rahat etmedi. Banyoya yalın ayak gitmeye karar verdi.

"Burası evden çok daha güzel."

Serin yıllardır doğru düzgün duşu olan bir evde yaşamamıştı. Duş başlığından yağmur gibi akan su saçlarını ıslattı ve nihayet kendini tamamen uyanmış hissetti. Her ne kadar süiti cennet gibi olsa da Serin dün gece çok uyuyamamıştı çünkü hayallerindeki Dokkaebi Küresi'ni bulma konusunda oldukça heyecanlıydı.

Yatağa girerken ne tür bir hayatın onu mutlu edeceğini düşünmüş, ardından birini hatırlamıştı: Gökkuşağı Kasabası'na giden trende gördüğü üniversite öğrencisini. Daha doğrusu kitaplarının üzerinde ismi yazan okulu.

Bu ihtimalle gözleri kocaman açılmıştı. Okuma lambası odayı hoş bir turuncu ışıkla aydınlatıyordu, yatağın üstüne serpiştirilmiş çiçek taç yaprakları hâlâ çok güzel kokuyordu. Serin yanı başındaki komodinin üstündeki gümüş sürahiden kendine bir bardak su doldurmuş ve kendine bir yol haritası çizmeye karar vermişti.

Üniversiteye gideceğim ve yeni bir hayat kuracağım, diye düşünmüştü ve bunu neden daha önce akıl edemediğini merak etmişti. Nedeni üniversiteden çok önce vazgeçip tekvandoya odaklanmış olması mıydı? Sınıf arkadaşları teneffüslerde küçük gruplar hâlinde toplanıp hangi üniversiteye gitmek istedikleri hakkında sohbetler ederken Serin onları duymuyor gibi yapar ya da sınıftan çıkardı.

Ama şimdi kampüs hayatını hayal edebilirdi. Sadece filmlerde ve dizilerde gördüğü hayatı.

Keşke bir an önce yarın olsa...

Kendini bir üniversite kampüsünde gezinirken hayal etmişti. Ne üniforma ne de sabahtan akşama kadar süren dersler vardı. Kendi derslerini seçebilir, boş vakitlerinde istediği kulüplere katılabilir, anlaşabileceği arkadaşlıklar kurabilirdi. Yarı zamanlı bir işte çalışarak istediği şeyleri almak ya da yurtdışı değişim programına gitmek için para biriktirebilirdi.

Sanki hayal ettiği bu hayat çoktan gerçekleşmiş gibi keyiflenmişti. Daha iyi bir gelecek düşünemiyordu. Sonunda gözkapakları ağırlaşmış ve gecenin kalanında huzurla uyuyabilmişti.

Serin saçlarını havluyla kurularken etrafına bakınıp Issha'yı aradı ve onu yatağın kenarında gerinirken buldu. Kedi onu fark edince kuyruğunu sallayarak yanına geldi.

Saçları hâlâ ıslak olan Serin çömelip Issha'nın gözlerine baktı. "Sadece sana hangi Dokkaebi Küresi'ni istediğimi söylemem gerekiyor, öyle değil mi?"

Issha kuyruğunu daha hızlı salladı.

Önceki gece Serin, Issha'nın diğer kedilere pek benzemediğini fark etmişti. Durof'un gösterdiği yetenekleri elbette ortadaydı ama Issha'yı ilginç kılan bir diğer şeyse onun tıpkı bir köpek yavrusu gibi davranmasıydı. Dilini çıkarmış soluyarak Serin'e bakarken birden havlamaya başlasa genç kız hiç şaşırmazdı.

"Sadece bana bir dakika ver, tamam mı? Önce hazırlanmam gerek," dedi Serin. Bir an bornozunu ne yapması gerektiğini düşündü, daha önce hiç bornoz giymemişti ve sonunda onu bulduğu yere geri astı. Issha sessizce otururken Serin her türden kozmetik malzemeleriyle dolu makyaj masasının başına geçti ve sadece tonikle losyon aldı.

Tam o sırada Issha'nın önündeki boş mama kabını fark etti. Dün gece her ihtimale karşı kabı ağzına kadar doldurmuştu. Ama Issha hepsini bitirmiş olmalıydı.

"Sen gerçekten çok fazla yiyorsun, değil mi?" diye sordu Durof'un Issha'nın sokaklarda aç dolaştığını söylediğini hatırlayarak. Ama ona en az iki gün yetecek kadar mama koyduğundan emindi.

Masadan oda servisi menüsünü aldı.

İnsan dünyasındakinin aksine Serin'in burada harcayacak bolca parası vardı. Bu paraları yağmur mevsiminden sonra kullanamayacaktı, bu yüzden menüdeki nefis yiyeceklere bakma cesaretinde bulundu ve sonunda içinde omlet, çıtır çıtır kızarmış pastırma ve sosis, patates kızartması, elma, küçük bir somun ekmek ve bir bardak süt bulunan ağız sulandıran bir kahvaltı tabağında karar kıldı.

Antika telefonla siparişini verdikten kısa süre sonra kapı-

sı çalındı. Dışarı baktığında bel hizasında bir servis arabası gördü. Masadaki üstü kapalı tabaklardan öyle leziz kokular yükseliyordu ki burun delikleri daha fazlasını içine çekebilmek için genişledi. Tabağın yanında üstünde oda numarası yazan bir fatura vardı. Serin arabayı süitin içine çekti.

Heyecanla perdeleri açtı ve dışarıdaki dünyanın büyüleyici manzarasıyla karşılaştı. Hareketli bir insan şehrindeymiş gibi görünen otelin çevresi renkli binalarla çevriliydi. Kimisi kare kimisi üçgen kimisi de koni şeklindeydi. Hatta yıldız ya da uzun elmas şeklinde olan binalar bile gördü. Hepsinin boyutları farklıydı sanki birbirinin aynı olan binalar inşa etmeyi yasaklayan bir kural var gibiydi. Daha uzaktaysa uçsuz bucaksız bir yeşil alan uzanıyordu.

Serin kahvaltı ederken ekmek ve sütle yetinip geri kalan yiyecekleri Issha'ya verdi.

Tıpkı Durof'un söylediği gibi Issha her şeyi yiyebiliyordu. O minicik bedenine tüm bunları nasıl sığdırdığını anlamak zordu. Tabaktaki yiyecekleri günlerdir açmış gibi mideye indirdi, son kırıntıları da yalayıp yuttuktan sonra keyifle mırladı.

"Söylesene Issha?" dedi Serin ağzını bir peçeteyle silerken. "Büyük bir üniversiteye gitmek istiyorum. Sence bunu gerçekleştirebilir misin?"

Issha kendinden emin bir şekilde miyavladı. Acaba bunun nedeni nereye gideceğini biliyor olması mıydı, yoksa yemekten sonra kendini iyi hissetmesi miydi? Kedi kapıya doğru yürüdü ve sanki takip etmesini söyler gibi Serin'e bir bakış atıp dışarı çıktı.

Gökyüzü masmavi, güneş göz kamaştıracak kadar parlaktı. Yağmur Mevsimi Pazarı'nda harika bir sabahtı ve bileğindeki saat olmasa Serin dışarıdaki dünyada başlayan yağmur mevsiminin rüyadan ibaret olduğunu sanırdı.

Minik kum saatinde çok fazla su damlamamıştı. Hâlâ bolca vakti vardı. Yine de Durof'un uyarısı zihninde yankılandı. Boş fincanı kalabalığa gösterip, *Yağmur mevsimi sona ermeden Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan ayrılmayı başaramazsanız ebedi olarak kaybolacaksınız*, demişti.

Serin, Issha'nın peşinden koşarken ne olursa olsun saatini kaybetmemesi gerektiğini aklına yazdı.

"Ne güzel bir bina!"

Issha onu üç katlı bir tuğla binaya götürmüştü. Çok büyük değildi ama duvarlarını saran aşırı büyümüş sarmaşıklarıyla muhteşem görünüyordu. Kırmızı tuğlalar yeşilini daha da ortaya çıkarıyordu. Serin binayı baştan aşağı süzdü ve ardından kapıdan ön kapıya yöneldi.

Serin kapıyı iterken başının üstünden bir zil sesi duyuldu. Sanki işaret verilmiş gibi içeriden biri, "Hoş geldiniz!" diye seslendi.

Serin başını kaldırdığında merdivenlerde yuvarlanır gibi inen bir figür gördü. Bu Dokkaebi ya aşırı sabırsızdı ya da müşterileri karşılamayı çok seviyordu. *Muhtemelen ikisi de*, diye düşündü Serin.

Sevinçle gülümseyen kadın Dokkaebi yirmilerinin başındaydı. Her yerinde boya lekeleri olan önlüğüyle bir ressama benziyordu. Ayrıca parlak mavi saçlarına bakmamak imkânsızdı.

"Merhaba," dedi Serin. "Buraya bir Dokkaebi Küresi için geldim."

"Aman Tanrım! Yağmur mevsimi başladı mı?" diye sordu kadın heyecanla. Serin'i nazikçe bileğinden yakalayıp merdivenlerden yukarı çıkardı. İlk kata geldiklerinde kadın, Serin'e adını ve yaşını sordu, ardından kendini Kuaför Salonu'nun kıdemli stilisti Emma olarak tanıttı.

Zemin katta sadece birkaç minderli sandalye varken bi-

rinci kat müşterilerle doluydu ve hepsinin başlarında saç bonesi, ellerinde dergi vardı.

"Lütfen otur!" dedi Emma, Serin'i boş bir sandalyeye götürürken. Ardından mırıldanmaya başladı ve keyifle ekledi. "İnsan saçı üstünde çalışmayalı uzun zaman oldu."

"Şey, benim buraya gelme sebebim sadece bir Dokkaebi Küre..."

"Hey hey! Bayan Serin, Yağmur Mevsimi Pazarı'nın kurallarını hatırlıyor olmalısınız," diye karşılık verdi Emma, Serin'in boynuna geniş, ince bir örtü yerleştirip ensesinden bağlarken. "Bir dükkânın müşterisi olmadan Dokkaebi Küresi alamazsın. Telaşa gerek yok."

İronik olansa mandal toka ve makas bulmak için etrafta Emma'nın telaşla koşturuyor olmasıydı. Ucu lastik olan kırmızı mandal tokayı kolayca bulmuştu ancak makası saklanmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Serin'in sandalyesinin etrafı tam bir karmaşaya dönmüşken, "Çok özür dilerim. Lütfen bana bir dakika ver," dedi Emma.

"Sorun yok," diye yanıtladı Serin boynundaki örtü rahat edemeyeceği kadar sıkı olsa da. Bu arada Emma Serin'in yanındaki Dokkaebi'nin ayaklarını kaldırıp altına baktı, ardından da sandalyeden kalkmasını istedi. Oradan bir şey çıkmayınca bir sonraki sandalyeye gidip aynı şeyleri tekrarladı. Serin, Emma'nın tüm salonu baştan aşağı arayı aramayacağını merak etti.

"Öhöm."

Serin etrafına bakındı. Hemen çaprazında oturan Dokkaebi'nin saçları o kadar karmaşıktı ki herhalde hayatı boyunca kuaföre ayak basmamış olmalıydı. Dokkaebi, Serin'e büyülenmiş gibi bakarken hemen yanında kuaförde

ne işi olduğunu merak ettiğiniz tamamıyla kel bir Dokkaebi oturuyordu. Ne var ki tüm diğer müşteriler gibi onun da başında bone vardı.

Kabarık saçlı Dokkaebi doğrudan sohbete girdi. "Merhaba genç hanım. Adım Burel. Huzur-Toplayıcısı. İnsanların kalplerinden huzuru çalar, onları en önemli anlarında gergin yaparım."

Kel Dokkaebi de hiç beklemeden sohbete girdi. "Ben de insanların kararlılığını çalarım. En sevdiğim saldırı ânını mı soruyorsunuz yoksa? İnsanların restoranlarda menüyü inceleyip karar vermeye çalıştığı anlar. İnsanların böyle önemsiz şeyler yüzünden kıvranmasını izlemek, buradaki sıkıcı hayatımın tek eğlencesi. Bu arada adım Vance. Kararlılık-Toplayıcısı."

Serin nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ama tam adını söylemeyi düşündüğü sırada kel Dokkaebi Vance sert sert baktı. "Sanırım geç kahvaltı zamanı geldi," dedi sesi korkunç bir çığlık şeklini alırken. Gözleri kıpkırmızı parladı ve ön dişleri o kadar uzadı ki neredeyse bir vampir gibi görünüyordu. "Seni canlı canlı yiyeceğim!" diye kükredi ve ayağa kalkarken boynundaki örtü bir pelerin gibi arkaya savruldu.

Serin ürkerek sandalyesinde büzüştü.

Ardından bir gümbürtü duyuldu ve bir şey yere yuvarlandı. Emma saç kurutma makinesinin kablosuna takılıp düşmüştü. Ama diğer müşteriler ona bakmıyordu bile, muhtemelen buna alışmışlardı. Emma da sanki Vance, Serin'in boğazına yapışmak üzere değilmiş gibi üstünü silkeleyerek ona doğru yürüdü.

"Beklettiğim için özür dilerim!" dedi Emma biraz daha az kirli bir önlük tutarak. "Bu serserilerin seni rahatsız et-

mesine izin verme, sadece seni kandırıyorlar. Biz Dokkaebiler sizin türünüzden biraz farklı görünebiliriz ama insanları yemeyiz. Yiyeceklerimiz hemen hemen sizinkilerle aynı."

Vance'in yüzü düştü. "Hadi ama Emma. Azıcık eğleniyordum. Şimdi başka bir insanı korkutmak için koca bir yıl beklemem gerekecek," diye sızlandı yerine dönerken. Burel onu rahatlatmak istercesine sırtını sıvazladı ve yağmur sezonunun daha yeni başladığını, durumdan haberi olmayan başka bir insanla karşılaşabileceklerini fısıldadı. Vance'ın dudaklarında anında bir tebessüm belirdi.

Bu sırada Emma önlüğünü giyip arkadan bağladı. Önde kanguru kesesi gibi görünen kocaman, şişkin bir cep vardı. Serin cebin içinde ne olduğunu soramadan Emma elini sokup aradığı şeyi çıkardı: elektrikli testere.

Az öncekinden daha da büyük bir korkuya kapılan Serin az kalsın çığlık atacaktı.

"Ah! Aklım nerede?" Emma mahcup bir edayla gülümserken tekrar cebine uzandı. Bu kez küçük bir makas çıkardı ama bunun da bıçakları parmaklarının yarısı uzunluğundaydı, belki burun kıllarını kesmek için kullanılabilirdi. Emma bunu da cebinin içine attı ve bu kez sağ kolunun tamamı kaybolana kadar diplere uzandı.

Sonunda normal bir makas ortaya çıktı. Serin, Emma'ya eşyalarını neden bu kadar derinde sakladığını sormak istedi ama Emma neşeyle zıplamaya başlayınca bu fırsatı kaçırdı.

Serin'in saçlarına bol bol su sıktı ve düğümlenen yerleri açtı. Dolaşmış karışık saçları hızlıca düzeltti. "Bayan Serin, saçlarınızla hiç mi ilgilenmiyorsunuz?"

"Şey, belki biraz. Ama çok zahmetli," diye cevap verdi Serin pasaklı biri gibi görünmemeye çalışarak.

Emma dudaklarında bir tebessümle Serin'in saçlarına dalıp kesmeye başladı. Makasın her kırt-kırt sesinde yere bir tutam saç düştü. Serin'in saçları zaten kısaydı ama şimdi kulak memesine kadar anca geliyordu. Emma her iki tarafın eşit olduğundan emin olmak için nazikçe çekiştirdi ve ardından raftaki bir çekmeceye uzandı.

"Emma, haberleri duydun mu?" diye sordu Burel başını gazeteden yavaşça kaldırırken.

Başı gözden kaybolunca ya çekmecenin içine gömülen Emma, "Ne haberi?" diye cevap verdi.

"Yağmur Mevsimi Pazarı'ndaki hırsızlık olayları. Suçluyu hâlâ yakalayamamışlar," dedi. "Senin dükkânda her şey yolunda mı?"

"Evet, burada çalınan bir şey yok," diyen Emma sonunda köşeden tozlu bir kutu çıkardı. Ancak tam doğrulacağı sırada bir tutam saçın üstüne basıp kayarak yere düştü. Herkes yüzünü buruşturdu ama Emma sanki hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp gözünün önüne düşen saçlarını geri itti. "Sen ve Vance her gün buradayken hırsızın buraya girmeye cesaret edebileceğini sanmam."

Emma'nın ses tonundaki alaycılığı fark etmeyen Burel "Elbette giremez," dedi ve omuz silkip sıska kollarını esneterek Emma'nın kendisine dokunmasını bekledi ama Emma ona doğru bakmayıp bunun yerine tozlu kutuyu Serin'e gösterdi.

"Bu insanların övgüleriyle yapılmış besleyici saç yağı," diye açıkladı. "Çok eski zamanlardan kalma."

Eski püskü kutunun içindeki daha da eski püskü görünen şişede bulunan soluk renkli yağ şıpırdadı. İçindeki sıvı, akışkan beyaz boyaya ya da sulandırılmış kremaya benziyordu.

Emma kapağı açıp koklamadan önce son kullanma tarihini kontrol etti. Serin de derin bir nefes aldı ama hiçbir koku duyamadı.

"Bazen övgüler içi boş pohpohlamalardan ibarettir, o zaman saç yağı hiçbir işe yaramaz. Önce bir numune testi yapmak hep çok önemlidir," diye açıkladı Emma elinin üstüne birkaç damla damlatırken. Yumuşacık saçlarını dikkatle inceledi ve sonunda gülümsedi. "Harika! Gerçek insan övgüsü," dedi. Şişeyi çevirip avcunu dolduracak kadar döktü, elinin her yerine sürdükten sonra Serin'in saçlarına köklerinden uçlarına kadar yedirdi.

"Hasarlı saçta günlerce kullanmak sorun olmaz, bu yüzden sabah akşam bunu saçına sür. Hele ki saçların bu kadar kırılganken."

Serin inanamıyordu. Emma'nın birkaç dokunuşuyla saçları hiç olmadığı kadar parlak ve yumuşacık olmuştu. Aniden unuttuğu bir şeyi hatırladı.

Bir gün, tekvando öğrenmeye başladıktan kısa bir süre sonra kursta döner tekme alıştırması yapıyordu ki birinin yaklaştığını duymuştu. Gelen, yüzünden gülümsemesini hiç eksik etmeyen genç antrenördü. Serin bir an için duruşunun yanlış olduğundan endişelense de antrenör onda gerçek bir potansiyel olduğunu söylediğinde şaşırmıştı.

Antrenörü erkeklerin bile onun yeteneklerine rakip olamayacağını söylemişti. Serin daha önce hiç böyle bir övgü almamıştı. Yüzünün kızardığını saklamak için başını yere eğmiş ama antrenörü ona methiyeler düzmeye devam etmiş, hatta harikasın anlamında başparmağını kaldırmıştı.

Emma üstüne düşen saçları silkelerken Serin antrenörün bu övgü dolu sözlerinin öğrencilerinin kursu bırakmaması-

nı sağlamak için olabileceğini fark etti. Ona inanarak saflık etmiş olabilirdi. Ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Serin hayallerinin Dokkaebi Küresine odaklanmalıydı.

Emma tuğla şeklinde bir süngerle Serin'in yüzündeki ve boynundaki saçları temizledi. Ardından boğazını sıkan örtüyü çözdü.

Nihayet nefes alabilen ve hayatında ilk kez hoşuna giden bir saç kesimine kavuşan Serin ayağa fırladı. "Ne kadar?" diye sordu elini cebine atarken. Cebinin altın paralar yüzünden şişkin olmasından nefret ediyordu.

"Saç kesimi için iki altın alacağım," dedi Emma. Sonra saç bakım yağını kutusuna geri koydu ve bir kurdeleyle bağlayıp Serin'e uzattı. "Saç yağı bizden."

Ve bir de Dokkaebi Küresi verdi.

Parlak yeşil küre çok güzeldi. Büyülü olmasa bile insan dünyasında iyi bir fiyata satılabilirdi. Bir elinde saç yağı, diğerinde küre olan Serin Emma'ya veda edip alt kata indi.

Issha minderli sandalyelerden birinde uyuyordu. Emma ve Serin'in merdivenlerden indiğini duyunca kocaman esneyip neşeyle yanlarına yürüdü.

Serin daha fazla bekleyemeyecekti. "Emma? Gitmeden önce burada biraz dinlenebilir miyim?" diye sordu eliyle boş bir sandalyeyi işaret ederek.

"Elbette," diye cevap verdi Emma içtenlikle. "Dükkânın kapanmasına daha çok var, acele etmene gerek yok. Ayrıca saç yağı çok kaygandır. Dikkat et dökülmesin." Bunları söyledikten sonra merdivenlere yöneldi ama yukarı çıkarken yine tökezledi.

Serin Dokkaebi Küresi'ne baktı. Minik ışık demetleri minyatür bir galaksi gibi dönüp duruyordu içinde.

Aradığını şeyi gerçekten bu küçük kürenin içinde bulacak mıyım? diye düşündü ve küreyi Durof'un gösterdiği gibi Issha'nın ağzına koydu. Onun için çok büyük olabileceğinden korksa da Issha irileşti ve böylece küre ağzına sığdı.

Heyecanla dolup taşan Serin sihirli kelimeleri söyledi:

"*Druu epp zula.*"

Issha'nın gözleri Dokkaebi Küresi'nin aynı yeşil tonuyla parlayıp odayı aydınlattı.

Bir saniye sonra Serin bir rüyanın içine girdi.

***

Rüyasında bir üniversite kampüsündeydi.

Her taraf yeşil çimlerle kaplıydı, uzakta Gotik mimariye ait binalar ve asırlık ağaçlar yükseliyordu. Çeşmenin ortasında şaha kalkmış at heykeli o kadar gerçekçi görünüyordu ki her an dörtnala koşmaya başlayabilir, patikanın kenarlarında nerdeyse boyunu aşan çimlerin arasındaki çiçeklerin yanından geçip gidebilirdi.

"Gerçekten mi?"

Serin arkasında sesler duyunca döndü. Kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir grup dünya umurlarında değilmiş gibi sohbet ediyor, birbirlerinin sırtına vurup gülüyordu. Herhalde Serin onlar için görünmez olmalıydı çünkü kimse tek başına duran genç kıza doğru bakmıyordu.

"Evet, sabah buraya gelirken onu çimlerin üstünde tek başına uzanırken gördüm."

Jöleyle düzleştirilmiş kısa saçları olan bir adam yeni öğrenciler için verilen parti ve kampüste kaybolduğu için dersini iptal etmek zorunda kalan yeni profesör hakkında

heyecanlı bir hikâye anlatıyordu. Konuşmaları duyulacak kadar yüksek sesle devam etse de tam olarak anlaşılamıyordu.

"Saate bakın! Derse gitmeliyim!" dedi öğrencilerden biri üstünü silkelerken. Tam o sırada Serin de daha iyi duyabilmek için yanlarına yanaşmıştı. Diğerleri de eşyalarını alıp ayağa kalkarken bir yandan da grup projeleri ve telim tarihleri hakkında konuşuyorlardı. Serin orada durup giden öğrencilerin ardından özlemle baktı.

Zırr! Zırr!

Serin boş çimlerin ilerisinde kemik çerçeveli gözlük takan genç bir adamın bisiklet sürdüğünü gördü. Ağaçlar ona bahar mevsimi olduğunu söylüyordu ama genç adamın üstünde kalın bir ceket vardı.

Bir şey Serin'i bisikletli adama çekti. Onu takip ederken ayaklarının olmadığını, bir hayalet gibi süzüldüğünü fark etti.

Adam küçük bir tepeyi aşarak öğrenci yurdu gibi görünen bir binanın önünde durdu. Bisikleti neredeyse fırlatır gibi bir kenara bırakıp binanın içine koştu ve sabırsızlıkla asansörün düğmesine bastı. Asansör yavaşça inerken sürekli saatine bakıyordu. Muhtemelen randevusuna geç kalmış ya da odasında önemli bir şey unutmuştu.

Asansöre biner binmez derin nefesler alıp verdi. Ama faydası olmuş gibi görünmüyordu çünkü ifadesi oldukça gergindi.

Kapılar açıldığı anda odasına koştu, ayakkabılarını o kadar sertçe savurup çıkardı ki ters olarak yere düştüler. Hemen masasındaki dizüstü bilgisayarını açtı.

Serin bir saniye durup yurt odasının içine göz gezdirdi. Oda küçük bir yatak, bir masa ve üstünde okul kitapları-

nın yanı sıra ilgi çekici bir özgeçmişin nasıl yazılacağı ve mülakatta nasıl etkili olunacağına dair kitapların bulunduğu derme çatla bir rafla döşenmişti.

Bilgisayar çalışır çalışmaz adam yarınlar yokmuş gibi tuşlara basmaya başladı.

"Lütfen..."

Ama bir dakika sonra tuşların üstündeki elleri durdu, omuzları düştü. Oda o kadar sessiz ve hareketsizdi ki Serin neredeyse zamanın durduğunu düşünecekti.

Adam hayal kırıklığıyla iç çekip gözlerini ekrana dikti.

Ekranda bir e-posta vardı:

Son mülakattan geçemediğinizi üzülerek belirtmek isteriz. Başvurunuz için teşekkür ederiz.

E-postanın devamında işverenin böylesi kabiliyetli bir adayı geri çevirmek zorunda kaldığı için çok üzüldüğü, bunun zor bir karar olduğu ve bir sonraki fırsat için yeniden başvurmasını umdukları yazıyordu. Ama adamın gözleri e-postanın ilk satırına takılı kalmıştı.

Telefonu yüksek sesle titredi. Adam afallamış hâlde telefonu aldı, herkesin iyi haberler paylaştığı ve kendisi hariç herkesin tebrik edildiği bir grup sohbetiyle karşılaştı.

Daha fazla okumaya dayanamadı. Telefonu masaya fırlatıp yatağa gömüldü.

Telefon titremeye devam ediyordu ama adam battaniyelere sarınıp kalkmayı reddetti.

***

Serin kendine geldiğinde ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikri yoktu. Saatinden birkaç damla daha su damlamıştı ama onu endişelendirmeye yetecek kadar çok değildi. Hâlâ

orada olup olmadığını kontrol etmek için kendi yüzüne dokundu. Ardından aşağı baktı ve bacaklarının geri geldiğini görünce rahat bir soluk aldı. Issha endişeyle kucağına atladı.

"Ben iyiyim, Issha," dedi eliyle kedinin başını okşayarak. Issha Dokkaebi Küresi'ni yavaşça kızın ellerine bırakmıştı. Görüntüler Serin'in zihnine kazınmıştı.

Dokkaebi Küresi'ndeki hayat ona hayalini kurduğu üniversite hayatını göstermişti. Ama Serin sonunun mülakatta başarısız olan adam gibi olmasını istemiyordu.

Durof'un Altın Bilet aldığı için şanslı olduğunu söylemesinin nedenini şimdi anlıyordu. Eğer bu Dokkaebi Küresi'ni içine bakma şansı olmadan seçseydi eninde sonunda seçiminden pişmanlık duyacaktı. Serin bir kez daha rahat bir soluk aldı.

Artık sonrasında iyi bir iş bulamazsa iyi bir üniversiteye gitmenin hiçbir anlamı olmadığını biliyordu.

"Daha büyük düşünmeliyim," dedi kendi kendine. "İyi bir okula gitmenin tek amacı iyi maaşı olan bir iş bulmak." Başını sallayarak Issha'yla konuşmaya başladı. "Hey, başka bir küre alabilir miyim? Sana ne istediğimi söyleyeyim."

Issha'nın kısılmış gözleri doğrulurken kocaman açıldı, dinlediğini belirtircesine kulaklarını dikti. Serin onun her kelimeyi duyup anlayabilmesi için tane tane konuşmaya özen gösterdi:

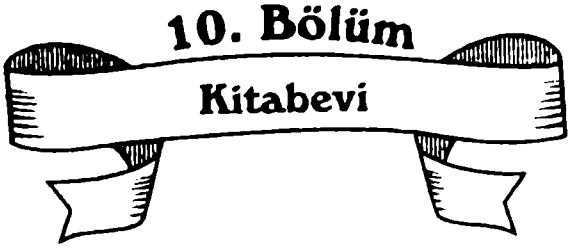
"Okulu bitirdikten sonra herkesin imrendiği büyük bir şirkette çalışmak istiyorum."

Kendini düzgünce ifade etmiş olmalıydı çünkü Issha hemen yere atlayarak harekete geçti. Serin kedinin çarpmasını önlemek için cam kapıyı açtı ve tabii o sırada kapının üstündeki zil çaldı.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diye sordu merdivenlerden aşağı sendeleyerek koşan Emma. İki elini de sallayarak veda etti.

"Evet. Çok teşekkür ederim!" dedi Serin eğilerek. Ardından çoktan uzaklaşan Issha'nın peşinden koştu.

Kapı kapanmadan bir saniye önce binanın içinden gelen bir gümbürtü daha duydu.

Issha yolun ortasında aniden durdu. Ona çarpmamak için yana kayan Serin dengesini kaybetti ve altın paralar cebinden döküldü.

"Issha! Bu da neydi?" diye sızlandı gözleriyle yeri tararken. Birkaç altın paranın Issha'nın poposunun altına yuvarlandığını gördü. "Hadi kalk Issha, o paralar bana lazım," dedi.

Ama Issha sanki yere yapışmış gibi kımıldamayı reddediyordu. Gözleri uzaktaki bir şeye kilitlenmişti. Serin kedinin bakışlarını takip petti.

İleride sokak tezgâhına dönüştürülmüş külüstür bir araba duruyordu. Tekerlekleri patlaktı ve araba o kadar paslıydı ki Serin bir zamanlar ne renk olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Bir hurda yığınını andıran arabanın içi sokak yemekleriyle doluydu ki bunlar da pek hijyenik görünmüyordu.

Issha'nın bakışları Serin'in kolu büyüklüğünde kızarmış karidese kilitlenmişti.

"Bu da ne şimdi?"

Serin geri sıçradı. Favorileri çenesine kadar uzanan bir Dokkaebi mısır unu kaplı çıtır sosislerin arasından ona bakıyordu.

Serin şaşkınlıkla nefes alırken Dokkaebi bir parmağını kaldırdı ve kirli bir tırnakla başının üstünü işaret etti.

Brandaya mı bakmamı istiyor?

Tezgâhın üstündeki branda o kadar çok delikle kaplıydı ki güneşi zar zor kesiyordu. Yağmurda hepten işe yaramaz hâle gelirdi.

"Hey, buraya bak!" diye çıkıştı Dokkaebi ve Serin bir kez daha sıçradı. Yakından bakınca onun bir kartondan gelişigüzel yırtılarak yapılmış, elbise askısına asılı bir menüyü gösterdiğini fark etti.

Dokkaebi bir an önce sipariş vermezse Serin ve Issha'yı mısırlı sosislere çevirecekmiş gibi tehditkâr gözlerle bakıyordu. Serin ürkerek hızla ellerini ceplerine daldırıp biraz altın para çıkardı. Ardından Issha için kızarmış karides ve kendisi içinse sineklerin en az musallat olduğu sosisi işaret etti. "Be-ben bunları istiyorum, lütfen."

Dokkaebi paraları onun elinden kaptı ve eldiven bile takmadan karidesle sosisi uzattı. Serin para ödediği şeyleri Dokkaebi'nin eline değmeden almaya çabalarken kendi sosisinin üzerinde sinek kanadına benzer şeyler olduğunu gördü. Zoraki bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Dokkaebi ona dik dik baktı. Serin teşekkür edip hızla oradan uzaklaştı.

"Sen gerçekten de obursun, değil mi Issha?" dedi. "Sabah kahvaltıda da bir sürü şey yemiştin!"

Kızarmış karidesi ağzına atan Issha itaatkâr bir tavırla Serin'in peşinden yürümeye başladı. *Demek Dokkaebi*

Küresi burada değilmiş, diye düşündü Serin. Sosisi ağzına doğru götürür gibi yaptı ve sokak satıcısı bir kez daha mısırlı sosislerin arkasına geçip gözden kaybolduğu anda onu da Issha'ya verdi. Karides çoktan kuyruğuna kadar yenmişti. Issha bir av köpeği boyutuna geldi ve sosisi tek seferde yuttu.

Issha'nın eline bulaşan tükürüğünü silen Serin kedinin yolu göstermesini bekledi. Neyse ki çok uzun sürmedi ve Issha uzun bacaklarıyla ileri doğru koştu.

Önünde durdukları bina neredeyse sokak tezgâhı kadar eskiydi. Pencere camları kırıktı ve duvarları o kadar çatlaktı ki Serin içeride yaşayan biri var mı diye merak etti. Aslına bakılırsa bina yana yatmış gibiydi de.

Ama Issha, Serin'i kolundan çekiştirdi, dolayısıyla kızın yapabileceği bir şey yoktu.

Serin kapıyı iterek açarken paslı menteşeler gıcırdadı. Binanın içi de dışı kadar harap hâldeydi. Boyalar dökülmüştü ve zeminde sağlam tek bir fayans kalmamıştı.

Yağmur Mevsimi Pazarı'na giden ev bile bunun yanında daha yaşanabilir görünüyordu.

Ancak koridorun sonunda bir ışık parlıyordu. Serin, karanlık koridorda ışığa doğru yürüdü.

"Evde kimse var mı?" diye sordu açık kapıdan içeri bakarak.

Kapının ötesinde, kitaplarla dolu bir dünya uzanıyordu. Uçsuz bucaksız raflarda birbirini ardına ciltli kitaplar sıralanmıştı ve çok daha fazlası gelişigüzel bir hâlde yerlere saçılmıştı. Hepsi o kadar toz kaplıydı ki isimlerini okumak imkânsızdı. Tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Burası bir kütüphaneyle terk edilmiş bir deponun karışımına benziyordu.

Bu dağınıklık da ne? diye düşündü Serin. Gözleri ışığın kaynağına doğru kaydı, köşedeki masada bir lamba yanıyordu. Orada oturan Dokkaebi'nin yüzü kitap yığınlarının ardına gizlenmişti. Kulaklık takmış Dokkaebi sanki bir şarkı mırıldanıyordu.

Serin kitap yığınları arasından parmak uçlarında ilerledi. Onun peşi sıra yürüyen Issha da normal kedi boyutuna dönmüştü.

"Merhaba," dedi masaya ulaşan Serin.

Dokkaebi ona bakmadı aksine şarkısını daha yüksek sesle söylemeye başladı, o kadar detoneydi ki şarkı söylemekten çok bağırıyor gibi görünüyordu. Serin bunun hangi şarkı olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

Tam o sırada Dokkaebi başını kaldırdı.

Anlaşılan Dokkaebi, Serin'i fark ettiği için başını kaldırmamıştı çünkü onunla göz göze geldiği anda nefesi kesildi ve sandalyesiyle birlikte gerisin geriye düştü. Dokkaebi hemen masanın altına girdi, başını dışarı uzatıp tiz bir sesle, "Kimsin sen?" diye sordu.

Onu korkutacak bir şey yapmadığını uman Serin nazikçe cevap verdi. "Buraya bir Dokkaebi Küresi almaya geldim."

Dokkaebi başını biraz daha uzattı. Serin ancak o zaman onun muhtemelen ilkokul öğrencisi olacak kadar genç olduğunu gördü. Başının üstündeki boynuz bir yumru kadardı ve çilli yüzünde sakaldan eser yoktu.

Dokkaebi masanın altından Serin'i bir süre inceledikten sonra nihayet ayağa kalktı. "Bana öğle yemeği almaya mı geldin?" diye sordu.

"Anlamadım?" dedi kafası karışan Serin.

Küçük Dokkaebi dalgın dalgın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ, hemen hemen her şeyi severim. Ah, bezelye dışında. Bir de patlıcan ve mantar; ağzımda bıraktıkları süngerimsi histen hoşlanmıyorum. Havuç da istemem, onlar çok sert. Ve umarım sen de o domuz ya da dana eti yiyen barbarlardan biri değilsindir."

Serin bu Dokkaebi'nin tam olarak neyle beslendiğini merak etti ama eğer bu yanlış anlamaya bir son vermezse bu işin sonsuza dek süreceğini fark etti. "Buraya sana yemek almaya gelmedim," dedi.

Dokkaebi onu rahatlamak istercesine cevap verdi. "Endişelenme, tatlıları ben ısmarlarım. Bir Dokkaebi asla borçlu kalmaz." Askılığa uzandı, kahverengi ekoseli bir ceket alıp tek kolunu geçirdi. Ceket o kadar uzundu ki düğmelerini ilikledikten sonra bile yerleri süpürüyordu. Bu da masanın etrafında neden hiç toz olmadığını açıklıyordu.

Hem sinirlenen hem de paniğe kapılan Serin etrafına bakındı ve masanın üstünde küçük bir not defteri, kuş tüyü bir kalem ve siyah mürekkep şişesi gördü.

İzin istemeden kalemi aldı, mürekkebe batırdı ve not defterine şöyle yazdı:

Buraya Dokkaebi Küresi için geldim.

Genç Dokkaebi tam da başına silindir şapkasını geçirmiş kapıya doğru gideceği sırada notu fark etti. Ne olduğunu anlamış gibi görünüp masaya geri dönmesi Serin'i rahatlattı. Dokkaebi yakındaki bir dolabı açıp parlak mor bir küre aldı.

"Bana daha önce söylemeliydin," dedi şapkasını ve ceketini çıkarırken. "Bu benim Dokkaebi Kürem. Ama eğer onu istiyorsan önce benim için bir şey yapmalısın."

Serin daha en başta yanlış bir fikre kapılanın o olduğunu söylememeye karar verip deftere şunu yazdı:

Ne yapmamı istiyorsun?

Dokkaebi masasına oturup kulaklığını çıkardı. Serin masanın karşısından bile müziğin bangır bangır sesini duyabiliyordu. Genç Dokkaebi'nin söylediklerini neden doğru duymadığını şimdi anlamıştı.

Dokkaebi boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Benim adam Mata... sadece Mata," dedi kederle. "Biz Dokkaebilerin daha ilk merhaba dediğimizde insanlara kalplerinden ne topladığımızı söylememiz gerekir ama ben herhangi bir şeyin toplayıcısı değilim. Hayatım boyunca doğru düzgün hiçbir şey toplayamadım. Çaresiz durumdayım," dedi sesi titreyerek ve derin bir iç çekti. Serin onun gözlerinin yaşardığını fark etti. "Babama ne kadar çaresiz hissettiğimi anlattım ama o da bana bir Dokkaebi'nin yüz yaşına geldiğinde kendi kararını kendisinin vermesinin gerektiğini söyledi. Ama ben bu yıl yüz iki yaşıma gireceğim."

Mata durdu ve bir mendil parçasına sümkürdü.

"Yıllardır okuyor, insanların kalbinden ne toplayabileceğimi bulmaya çalışıyorum," diye açıkladı. "Henüz kimsenin aklına gelmemiş, insanların faydalı olduğunu düşündüğü bir şey bulmaya çabalıyorum."

Beklenti dolu gözlerle Serin'e baktı.

Serin yardım etmek istiyordu, bu yüzden kalemi bir kez daha mürekkebe daldırdı. Ama eli defterin üstünde öylece kalakaldı çünkü onun da aklında hiçbir fikir yoktu.

Mata iç çekti. "Bazı insanların en büyük zorluklara göğüs gerip yine de hayallerini gerçeğe dönüştürdüklerini bilirsin, değil mi? Teslimiyet-Toplayıcı babam sayesinde.

O, insanların pes etme duygusunu alır. Şimdiden yedi kez Yılın Dokkaebisi ödülünü kazandı. Bir de bana bak."

Mata sandalyesinde büzüştü. Şimdi daha da küçük görünüyordu. "Çok uğraştım, gerçekten," diye fısıldadı. "Bir keresinde nezaket toplamaya çalıştım. Ama sonunda insanlar kavşaklarda sigara içmeye ve trende yüksek sesle konuşmaya başladılar. Büyük bir fark yaratmadı. Ben de tıpkı babam gibi büyük bir şey toplamak istiyorum. Beni günün birinde Yılın Dokkaebisi yapacak bir şey." Mata yumruklarını sıkıp ekledi. "Sen insansın, değil mi? İnsanlar hakkında benden daha çok şey bilirsin. Bana bu konuda yardım etmen gerek."

Serin bu zavallı Dokkaebi'ye hiçbir fikri olmadığını söylemeye cesaret edemiyordu. Ama şimdi vazgeçerse hayallerinin Dokkaebi Küresi'ni alamayacaktı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Yardımı olabilecek kitaplara bakmama izin ver," diye yazdı biraz vakit kazanmayı umarak.

Mata sevinçle ayağa fırladı. Tam Serin rafların arasına gidecekken onu durdurdu. "Şey, bu kim?" diye sordu Issha'yı göstererek. "Senin arkadaşın mı?" Mata masaya çıktı ve Serin'in ayak bileklerine sürtünen yavru kediye merakla baktı. "Senin peşinden geliyor, sürekli yanında durmaya çalışıyor. Kitaplarım böyle birinin, iyi günde de kötü günde de yanında olan birinin... bir dost olduğunu söylüyor. Bu kedi senin arkadaşın mı?"

Serin nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kısa bir tereddüdün ardından deftere uzandı.

Issha ve ben daha yeni tanıştık ama iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Şimdilik Dokkaebi Kürelerini bulmam için bana yardım ediyor.

"Anlıyorum! Aslında eskiden benim de bir arkadaşım vardı," dedi Mata. "Ama artık arkadaş değiliz." Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne oldu? Kavga mı ettiniz?" diye sordu Serin ama soruyu yazması gerektiğini fark ettiğinde artık çok geçti.

Neyse ki Mata onu duymuş gibiydi. "Hayır. Ama Haku bir gün bana kızdı ve çekip gitti. Dokkaebi okulundan beri arkadaştık." Başını eğip ekledi: "Ona ne oldu bilmiyorum. Tek yaptığım çöplerini çöpe atmaktı."

Mata cebinden bir tomar mendil çıkarıp sel gibi akan gözyaşlarını silmek için tam zamanında gözlerine götürdü. Serin orada kalıp onu teselli mi etmeli, yoksa biraz yalnız mı bırakmalı bilmiyordu. Mata o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki Serin onun doğru düzgün konuşup konuşamayacağını merak etti.

Sonunda yapılacak en iyi şeyin o ağlarken kendisinin Mata'nın ihtiyacı olan kitabı araması olduğuna karar verdi. Bu arada Mata'nın ağlama sesi giderek yükseliyordu.

Serin usulca raflardan birine gidip bir kitap aldı.

Anında büyük bir hata yaptığını anladı. Kitap onun okuyamadığı bir dilde yazılmıştı.

Pes etme fikri bir an için aklından geçti. Yine de her ihtimale karşı kalan kitapları kontrol etmeye karar verdi. Ciltli kitapları peş peşe çekerken elleri tozdan simsiyah oldu.

"Burada çok fazla kitap var."

Raflardan bazıları o kadar yüksekti ki Serin'in merdivenin en üst basamağındayken bile parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu. Kitapların çoğu sanki Mata onları almayı düşünmüş de son anda vazgeçmiş gibi rafların en ucunda duruyordu.

Serin'in başının üstünde sallanan da böyle ciltlerden biriydi.

Yanındakilerden daha büyük ve daha kalındı, muhtemelen desteksiz duramayacak kadar da ağırdı. Serin altındaki rafları kurcaladığı için de hızla devrilip yere düştü.

"Ah!"

Neyse ki yalnızca dirseğini sıyırmıştı. Issha bir yaban domuzu kadar büyüyüp kitap kızın başına çarpacağı anda onu kenara çekmeyi başardı. Kocaman diliyle Serin'in yüzünü yaladı.

Serin az kalsın onu ezecek kitabın ne kadar büyük olduğunu görünce ucuz atlattığını anladı. "Teşekkür ederim," dedi kollarını kedinin boynuna dolarken.

"Sen iyi misin?" diye sordu Mata bir ayağı çıplak olarak yanına koşarak.

"Çok özür dilerim, kitaplarından birini düşürdüm."

"Ne?" diye soran Mata'nın yüzü kızardı. "İhtiyacım olan kitabı mı buldun?"

Serin açıklamaya çalıştı. "Hayır, ben dedim ki..."

Ama çok geçti. Mata önce kitabın kapağına baktı, ardından düşerken açılan sayfaya geri döndü.

"*Deniz Yaratıklarının Gizemleri*," diye fısıldadı, gözleri Serin'e rasgele karalama gibi gelen kelimeleri kolayca taradı. "Dev istiridye. Sinir bozucu mikroskobik bir nesne kabukların arasına sıkıştığında bu nesne sonunda inciye dönüşür. Dev istiridye 200 kilogram ağırlığa ve yüz santimetre uzunluğa ulaşabilir ve..." Sustu. Ardından:

"İŞTE BU!" diye bağıran Mata odanın içinde koşturup daha çok kitabın düşmesine neden oldu. Serin öksürerek yüzünün önünde uçuşan tozu dağıtmaya çalışırken Mata

tek ayağının çıplak olmasına aldırmadan sevinç gösterisi yapıyordu.

Bir kitap yığınına takılıp yüzüstü sayfaların üstüne kapaklanıncaya kadar zıplamaya devam etti.

Başını kaldırdığında saçları darmadağınıktı ve bir burun deliğinden kan geliyordu. "Artık ne çalmak istediğimi biliyorum!" dedi soluk soluğa. "Bir insan acı çektiğinde kalbindeki kederi alacağım. Böylece tıpkı istiridyelerin yaptığı gibi onlar da bu zor zamanlara dayanacaklar ve kendi güzel incilerini yaratacaklar!"

Mata, Serin'in elini tutup tekrar tekrar teşekkür etti. Hiç de yardımcı olmuş gibi hissetmeyen Serin sadece beceriksizce gülümsedi.

"Sen bana yardım ettin, şimdi sana yardım etme sırası bende," dedi Mata. Deniz yaratıklarıyla ilgili kitap ondan daha büyüktü ama Mata onu başının üstüne kaldırmayı başardı. Serin o anda boyu kısa olsa da Mata'nın kollarının ve bacaklarının sandığından daha uzun olduğunu fark etti. "Dikkatli olmalısın," diye uyardı Mata onu geç de olsa. "Bir keresinde düşen bir kitap başıma çarptı ve iki gün baygın kaldım."

Mata masanın kenarına vardığında durdu.

"Bu tuhaf," dedi.

Serin ayak parmaklarının ucunda yükselip çocuğun başının üstünden baktı. Mata yerdeki kitapları öfkeyle karıştırıyordu. Bir eliyle başının üstündeki kitabı dengeledi, diğeriyle çenesini kaşıdı.

Son derece meraklanan Serin yine not defterine uzandı.

Bir sorun mu var?

Mata nota baktı, ardından tüm ciddiyetiyle yanıtladı.

"Bu kitapların dağınık göründüğünü biliyorum ama her şeyin tam olarak nerede olduğunu bilirim." Ayağının altındaki bir noktayı işaret etti; yerin o kısmı şüphe çekici derecede temizdi. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam *Gökkuşağı Küresi Şarkısı* kitabını buraya koymuştum."

Serin cevap yazmaya başladı ama Mata onun aklını okumuş gibiydi. "Gökkuşağı Küreleri biz Dokkaebiler arasında bir efsanedir. Sahibine arzu ettiği her şeyi verebilir. Söylentiye göre Yağmur Mevsimi Pazarı'nın bir yerindeler ama neredeyse onları gören kimse yok. Belki de sadece Şef görmüştür, yaşlıların en yaşlısı. Kitapta bu Küre'yi öven bir şarkının sözleri ve notaları var ama ben bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünüyorum çünkü bir keresinde şarkıyı söylemeyi denedim ve herkes kulaklarını tıkayarak kaçıştı."

Serin bunda şarkının suçu olmadığını düşünse de fikrini yüksek sesle dile getirmedi. Mata Gökkuşağı Küresi'ni tarif etmeyi sürdürdü.

"Dokkaebi Kürelerini sadece insanlar kullanabilir ama Gökkuşağı Kürelerini Dokkaebiler dahil herkes kullanabilir. Şarkının sözlerinden gerçekten çok güzel oldukları anlaşılıyor. Bak, senin için söyleyeyim..."

Mata şarkıya başlayamadan Serin not defterine bir şey yazdı:

Çalınmadığından emin misin?

Mata gözlerini kıstı. "Son zamanlardaki hırsızlık olaylarını ben de duydum. Ama olay şu ki Dokkaebilerin çoğu kitap kurdu değildir. İşin aslı dükkânımdan kitap alan bir Dokkaebi hiç görmedim. Eğer hırsız gerçekten buraya girdiyse onca şey arasında neden bir kitap çalsın ki? Çok daha değerli şeyler bulabilirdi."

Serin aynı fikirdeydi. Bir hırsız olsaydı ya bir mücevher dükkânı ya da bir banka soyardı. Mata'nın Kitabevi'nde güvenlik yoktu ama neden biri buraya girip tozlu bir kitap çalmak istesin ki? Serin yüzünde bir maskeyle karanlıkta ilerlediğini hayal ederken Mata'nın çıplak ayağıyla kitap yığınları arasında duran parlak bir şey gördü.

"Bu da ne?" diye sordu eğilip alırken. Altın para gibi görünüyordu ama kısa sürede onun karmaşık bir aksesuar olduğunu anladı. Her ne ise bir kitapçıya ait değildi. Bir not yazarak nesneyi Mata'ya uzattı.

"Burada mı buldun?" diye sordu Mata minik objeyi ışığa tutarken. "Pahalı bir şeye benziyor. Bu tür şeylerden pek anlamam ama kadınların güzel görünmek için takacağı bir şey gibi duruyor. Kolye ya da broş gibi." Gözleri yerdeki dikdörtgen şeklindeki noktaya takıldı. "Eğer senin değilse başka biri düşürmüş olmalı. Belki de kitabımı çalan kişi."

Bozuk para büyüklüğündeki takı ışıkta parladı ve Serin'e birini hatırlattı: Rehinci'nin sahibi Verna. Kadının her yeri takılarla kaplıydı ve böyle bir yerde bir ya da iki tanesini düşürmüş olması Serin'i pek şaşırtmazdı.

"Bu bende kalsın," dedi Mata. "Belki biri kaybetmiştir ya da belki hırsızı bulmama yardımcı olacak bir kanıt olarak kullanabilirim." Takının üstündeki tozu üfledi ve cebine soktu. "Tamam! Şimdi senin Küre'ne gelelim."

Mata Serin'i elinden tutup masaya götürdü. Dokkaebi Küresi'ni ona uzatırken hâlâ homurdanıyordu.

"Sana bedavaya vermek isterdim ama kural kuraldır," diye açıkladı. "Önce dükkânımdan bir şey satın almalısın."

Mata ona başının üstünde taşıdığı kocaman ciltli kitabı uzattı. Serin bu nazik davranışı geri çevirmek istemiyordu ama kitap taşıyamayacağı kadar ağırdı. Bir an tereddüt etti.

"Ah, çok mu ağır?" diye sordu Mata. Serin başını sallayarak onaylayınca Mata kendi kafasına vurdu. "Özür dilerim, daha düşünceli olmalıydım. Sen, biz Dokkaebiler gibi değilsin." Birkaç kez daha kendine vurduktan sonra masanın altındaki bir çekmeceye uzandı. "Endişelenme, bunun için bir çözümüm var: Dokkaebi kesesi!"

Kese deriden yapılmıştı ve Serin'in avcu kadardı.

"Bak, sadece şöyle aç ve herhangi bir şeyi açıklığa doğru getir..." diyen Mata kesenin nasıl kullanılacağını gösterdi.

Kese ancak kitabın ucunun sığacağı kadar büyük görünse de kitap açıklığa değdiği anda kesenin içine çekildi. Gördüğü şey Serin'e elektrikli süpürgeyi anımsattı.

"Kitap üç altın para eder," dedi Mata. "Senden kese için de yedi altın almam gerek ama bu benden olsun, tüm yardımların için. Umarım küreyi beğenirsin."

Mata Dokkaebi Küresi için bir kese daha getirdi ve onu da Serin'e uzattı. Böylece aradığı şeyi bulmak için tek bir keseyi karıştırması gerekmeyecekti. Serin, Mata için çok daha fazlasını yapmış olmayı diledi.

Sonunda Mata şapkasını ve ceketini giyip çıkışa kadar Serin'le birlikte yürüdü. Hatta Yağmur Mevsimi Pazarı'na kadar ona eşlik etmeyi önerdi ama Serin, Altın Bileti'ni gösterip onu durdurdu ve mükemmel Dokkaebi Küresi'ni bulana kadar insan dünyasına dönmeyi düşünmediğini el kol hareketleriyle anlatmaya çalıştı. Mata biraz üzülmüş gibi görünse de çok geçmeden yine neşelendi ve ona belki de bir Gökkuşağı Küresi bulabileceğini söyledi.

Mata birkaç kez veda ettikten sonra Kitabevi'ne girerek gözden kayboldu. Serin küreye göz atabileceği bir yer bulmak için etrafına bakındı. Issha ile birlikte eğik binanın köşesinden dönerek oradan uzaklaştılar.

O an Kitabevi'ndeki hırsızın kendisiyle bir ilgisi olduğundan habersizdi.

Ve Kitabevi'nin tavanında, gölgeler arasında hareket eden devasa bir örümceğin her hareketini izlediğinden de.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Kırmızı renkli büyük bir araba köşeyi dönüp sabahın erken saatinde şaşırtıcı derecede kalabalık olan otoparkta durdu.

Otuzlu yaşlarının başındaki bir kadın kendinden emin bir tavırla arabadan indi; her adımında topukları tıkırdıyordu. Kusursuz ütülenmiş bluzu ve boynunda asılı giriş kartıyla hırslı, çalışkan bir kadını andırıyordu.

Omzunda timsah derisinden yapılmış gibi görünen çanta taşıyan kadın otoparka bağlı binaya girdi. Ofisi kalabalık ve bir o kadar da hareketli şehrin en yüksek binasındaydı. Binanın tamamı yansıtıcı camlarla kaplıydı ve ışıkta bir pırlanta misali parlıyordu. Büyük döner kapılardan geçerek geniş bir lobiye çıktı.

Metro istasyonlarındaki bilet turnikelerine benzer bir bölmeye doğru gitti, giriş kartını profesyonel bir hareketle okuyucuya doğru tuttu. Şeffaf kapılar mekanik bir uğultuyla açıldı. Serin hemen onun peşinden gitti.

Asansör onları "STRATEJİ GELİŞTİRME OFİSİ" olarak bilinen bir ofisin olduğu kata çıkardı.

"Günaydın," dedi kadın.

Elinde kahve fincanı, yüzünde çarpık gülümsemesi olan

yorgun bir adam başını kaldırdı. "Günaydın şef. Dün gece rahat dönebildin mi?"

"Ah, lütfen," dedi kadın iç çekerek, ardından şakacı bir tavırla ekledi, "Bugünlerde eve o kadar geç gidiyorum ki çocuklar yüzümü unuttu."

Kısa bir hoşbeşin ardından ikisi de yerlerine geçip hemen çalışmaya başladı. Bu arada benzer giysiler içinde başka kadın ve erkekler de geldi ve onlarda geniş ofiste yerlerini aldı. Çok geçmeden ofis sohbet ve ayak sesleriyle dolup taştı.

"Hayır, bu işe yaramayacak."

Kadın yaklaşan toplantıya hazırlanmak için herkesten erken gelmiş olmasına rağmen işler pek yolunda gitmemiş gibiydi çünkü şimdi belgeleri siliyor ve en baştan başlıyordu. Sabahtan beri sert ifadeli bir adam –muhtemelen patronu– kadını birkaç kez çağırıp azarlamıştı. Sabah gelirken kusursuz görünen saçları çoktan dağılmaya başlamıştı.

Serin etraftaki diğer insanlara baktı. Hepsi onun kadar meşgul görünüyor; ya ofis telefonunda konuşuyor ya da asık suratlarıyla bilgisayar ekranlarına ve dosyalara bakıyordu.

"Bu böyle olmayacak. Bir şeyler yemeliyim."

Öğle yemeğinde kadın daha genç bir iş arkadaşıyla yakındaki bir restorana gitti. Restoran pahalı görünüyordu ama kadın buranın müdavimi olmalıydı çünkü siparişini vermeden önce menüye bile bakmadı.

Yemeklerinin gelmesini bekleyen kadınlar patronlarından şikâyet edip tanışma randevuları hakkında dedikodu yaptılar, sonra bir yıl önce işten ayrılan eski iş arkadaşlarından bahsetmeye başladılar.

"Mingyeong'u duydun mu?"

"Ne olmuş ona?"

"İşi bıraktıktan sonra bir restoran açacağını söylediğini hatırlıyor musun? Görünüşe göre işleri iyiymiş. Ünlüler bile yemek yemeye oraya gidiyormuş." Dokkaebi Küresi'ndeki kadın çubuklarıyla son sushi parçasına uzandı. "Belki ben de bu aptal işi bırakıp kendi restoranımı açmalıyım."

"Ama sen yemek yapamıyorsun ki."

"Kimin umurunda? Yemekleri yapacak olan ben değilim. Önemli olan doğru yeri bulup masalara servis yapacak hoş garsonları işe almak. Sonra arkama yaslanıp rahatıma bakar ve restoran sahibi olarak yeni hayatımın tadını çıkarırım." Kadın keyifle iç çekti. Ardından yüzünü buruşturdu. "Biraz para biriktirmeliydim. Neden borsaya girdim ki? Senin hiç birikimin var mı?"

Genç kadın boğazına kaçan pilav yüzünden neredeyse boğuluyordu. "Bütün borçlarımı ödersem neredeyse beş parasız kalıyorum," diye cevapladı telaşlanarak.

"Yazık bize. Bir ayda bizim yıllık gelirimizin toplamından daha fazla kazandığını duydum. Daha ne kadar burada köle gibi çalışmam gerekiyor?" dedi kadın makyajını tazelemek için pudrasını çıkarırken. "Ah, cildim mahvoldu. Sürekli iş toplantıları, fazla mesai. Bütün bu parayı çalışırken aldığım hasarları düzeltmek için hastane faturalarına yatıracaksam bu kadar çabalamamın ne faydası var?"

Yemek biterken kadınların ikisi de bir kürdan aldı.

"Bu gece muhtemelen mesaiye kalacağım."

"Ben de."

İkisi de yüksek sesle iç çekerek kendi hesaplarını ödediler ve sonra restorandan çıktılar.

* * *

Gökyüzü hâlâ masmaviydi. Güneş de ışıl ışıl parlıyordu ama çok sıcak bir gün değildi. Ara sıra esen rüzgâr çimleri ve ağaç dallarını okşuyor, avuç içi büyüklüğündeki yaprakların hışırtısı kulağa rahatlatıcı bir melodi gibi geliyordu. Serin gözlerini kapasa anında uykuya dalacağının farkındaydı.

"Miyaaav."

Ağaçların gölgesindeki banktan Dokkaebi Küresi'ni yansıtan Issha şekerleme yapmak için kıvrıldı. Mor küreye bakan Serin de tembelce arkaya yaslanmıştı.

Ama pek de heyecanlı değildi.

Bir esinti saçlarını karıştırdı ama Serin düzeltmek için hamle yapmadı. Sonunda kararlı bir ifadeyle başını kaldırdı ve Issha'nın gözlerinin içine baktığını gördü.

"Issha, başka bir Dokkaebi Küresi'ne ihtiyacım var," dedi asık suratla. Mor Küre eskisi kadar parlak görünmüyordu. "Bu kadar çok çalışabileceğimi sanmıyorum. Eninde sonunda işi bırakırım."

Serin saçına düşen bir yaprağı aldı. O sırada aklına bir fikir geldi.

"İşte bu!" diye bağırdı. Issha ürktü ve Serin'in kenara koyduğu yaprağı düşürdü. "Kendi işimi kurmak istiyorum."

Kendini bir pencere kenarında hayal etti, camdan içeri giren güneş ışığının altında zarifçe bir fincan kahve demliyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Kendi işim Issha. Aradığım şey bu."

Issha yavaşça çimlerin üstüne atladı, burnunu zemine bastırdı. Koklarken kuyruğu bir anten gibi dikildi. Çok geçmeden nereye gideceğini biliyormuş gibiydi. Yüksek sesle miyavlayıp fırladı. Serin mor küreyi deri kesenin içine koyup peşinden koştu.

"Ne kadar uzağa gidiyoruz Issha?"

Kediyi üç çikolata kaplı çörekle kandıran Serin kendini

daha önce hiç görmediği tuhaf bir binaya bakarken buldu. Bir ormanın hemen önüne inşa edilmiş binanın her iki yanından çıkan bacaları vardı ve pencereler hiçbir şeyle, hatta birbirleriyle bile aynı hizada değildi; biri çatının kenarında, diğeri binanın köşesindeydi.

Binanın ta yere kadar uzanan çatısı sanki biri büyük bir kaydırak yapmaya niyetlenmiş de sonradan fikir değiştirip bir ev inşa etmiş izlenimi veriyordu. Duvarlaraysa boya dolu balonlar fırlatılmış gibi her renkten boya serpiştirilmişti.

Bu evi her kim yaptıysa ya alışılmadık bir güzellik anlayışı vardı ya da hiç yoktu.

"*Sanırım* kapı bu," dedi Serin. Kapı bulmak zor değildi ama baştan aşağı çeşitli kilitlerle kaplanmıştı, görebildiği kadarıyla en az iki düzine kilit vardı. Hepsinin anahtarına sahip olsa bile içeri girmek kolay olmayacaktı.

Serin bir süre geride durup binayı inceledikten sonra nihayet kapıya doğru yaklaştı.

BOOM!

Kapıyı çalmadan bir saniye önce boğuk bir patlama sesi duyuldu ve Serin çığlık atarak geri çekildi. Issha'nın tüyleri diken diken oldu. Kapı ve pencerelerden dumanlar yükselmeye başladı.

Serin ağzı bir karış açık hâlde bakarken kapı takırdadı. Biri kilitleri açıyordu.

"Köh, köh."

Kapı ardına kadar açıldı, binadan duman bulutuyla birlikte üzeri is kaplı, öksüren bir Dokkaebi çıktı. Saçları kabarmış, yüzü gözlüklerine kadar ise bulanmıştı ve Serin ile aynı yaşlarda görünüyordu.

Nihayet kapının dışında donup kalmış genç kızı fark eden Dokkaebi sordu:

"Kimsin sen?" dedi sanki patlamaya Serin sebep olmuş gibi sert bir dille.

Serin en dost canlısı gülümsemesini takındı. "Buraya senden bir Dokkaebi Küresi almaya geldim."

"Küre, öyle mi?" diye sorgulayan Dokkaebi gözlerini kısarak dik dik baktı.

Serin ürkerek başını salladı.

"Peki, kanıtın nerede?"

"Ne?"

"Buraya hırsızlık yapmaya gelmediğinin kanıtı nerede? Gerçekten Dokkaebi Küremi almaya geldiğini nasıl bilebilirim?"

Dokkaebi, Serin'in yüzüne doğru eğilip her santimini inceledi, ardından etrafına bakındı. Ancak etrafta az önce çikolatalı çörek ziyafeti çektiği belli olan kedi dışında kimse yoktu.

"Şu an müşterilerle uğraşacak vaktim yok," dedi Dokkaebi. "Çalınan iksirlerin yenisini yapmam için bütün gece uyanık kalmam gerek ve senin gibi şüpheli birini içeri alma riskini göze alamam."

Dokkaebi topukları üstünde dönüp kapıyı kapatmak üzere uzandı.

"Bekle!" diye bağırdı Serin, Altın Bileti ve Dokkaebi kesesindeki küreyi çıkararak. "Bunlar kanıt sayılır mı senin için? Buraya gerçekten Dokkaebi Küresi almaya geldim!"

Dokkaebi gözlüklerini alnına doğru kaldırdı ve gözlerini kısarak küreyle bilete baktı. Tam bir ciddiyet timsaliydi ama gözlüklerinin kapladığı alan altındaki soluk teni komik görünmesine neden oluyordu. Dokkaebi Küresini gün ışığına kaldırıp dikkatlice inceledi.

"Pekâlâ, gel benimle," dedi sonunda küreyi Serin'e geri fırlatırken. Serin beceriksizce atılıp küreyi yere düşmeden son anda yakaladı ve neyse ki Dokkaebi kapıyı kapamadan içeri girmeyi başardı.

Az önce tam anlaşılmadıysa bile binanın içinde bir patlama yaşandığı çok açıktı. Bir zamanlar şişe ve deney tüpü olan cam parçaları rafları kaplamış, havada buruk bir koku asılı kalmıştı.

Dokkaebi, Serin'in başka bir patlama ihtimaline karşı girişte beklediğini görünce bağırdı. "Ne diye orada dikiliyorsun? Dokkaebi Küresi istediğini söyledin, o hâlde içeri geç, beğendiğin bir şey seç ve ardından küreni de alıp git!"

Müşterisiyle hoşbeş etme zahmetine bile girmeyen Dokkaebi yarısı yıkılmış bir vitrini işaret etti. Serin öfkesini belli etmemeye çalışarak şişelenmiş ürünleri yavaşça inceledi. Bazıları oje şişesi kadar küçükken diğerleri şampuan şişesi boyutlarındaydı. Ve her biri de pahalı görünüyordu. Alt raflardaki ürünler nispeten sağlamdı, orada mumlar ve plastik şişeler yer alıyordu.

Serin en yakındaki mumu almak için eğildi; o kadar büyük ve kalındı ki muhtemelen günlerce yanabilirdi. Mumun tepesi hafif çukurlaşmıştı, dolayısıyla eridikçe damlamazdı ve ortasından uzun bir fitil çıkmıştı.

"Göründüğün kadar aptal değilsin, ha?" dedi Dokkaebi bölmenin arkasından. "Elindeki kokulu mum. Onu insan cesaretinden yaptım."

Serin ona döndü ama Dokkaebi göz göze gelmeyi reddetti. Bakışları deney için kullanılıyormuş gibi görünen deney tüpleri ve beherlerle kaplı laboratuvar tezgâhındaydı. Yanan ispirto ocağından hafif bir gaz kokusu yayılıyordu.

Serin cevap vermedi. Bunun yerine bir sonraki rafa gidip uzun plastik bir şişe aldı.

Hâlâ deneyiyle ilgilenen Dokkaebi alaycı bir tavırla, "Ah, çok güzel bir seçim. Tam sana göre. O pis kokulu spreyi insanlardan azar azar topladığım küçümseyici sözlerden yaptım. Senin gibi baş belalarını uzak tutmak için onun gibisi yok."

Serin, Dokkaebi'nin insanlardan hiçbir şey çalmadan da pis kokulu sprey yapabileceğinden oldukça emindi. Yürümeye devam etti, her eline aldığı üründe Dokkaebi başını bile çevirmeden açıklama yaptı.

Serin dudaklarını büküp en başta seçtiği kokulu mum dışındaki her şeyi yerine koydu. Diğer ürünler de güzeldi ama usta cam işçiliği muhtemelen sahip olduğu tüm altın paralara mal olurdu. Ayrıca pis kokulu spreyi biraz daha elinde tutarsa ödeme yapmadan önce Dokkaebi'nin yüzüne sıkmaktan korkuyordu.

Tamam, mum o hâlde.

Dokkaebi eldivenli eliyle bir deney tüpünü kaldırıp seviye çizgisine bakarken Serin yanına yaklaştı. Dokkaebi işine o kadar odaklanmıştı ki Serin onu rahatsız etmeye cesaret edemeyerek sabırla kenarda bekledi.

Dokkaebi yeni doğmuş bebeğini ilk defa kucağına alan bir anne gibi laboratuvar tezgâhının kenarında duran siyah kavanozu dikkatle eline aldı. Bir pipet yardımıyla kaba birkaç damla berrak sıvı damlattı.

Kavanozun içindekiler kaynamaya başladı. Ardından dumanlar yükseldi. Hem Dokkaebi hem Serin büyülenmiş gibi nefeslerini tuttular.

Ardından yüksek sesli bir tıslama ve cızırtı duyuldu, kavanozdan yükselen alevler kabın üzerine eğilmiş Dokkaebi'nin yüzünü yalayıverdi. Serin daha önce duyduğu patlama sesinin aynısını duydu.

Bu deney her neyse başarılı olmamış gibi görünüyordu.

Alevler kısa sürede söndü ve Dokkaebi'nin yüzü ortaya çıktı; is yüzünden o kadar kararmıştı ki gecenin içine rahatça karışabilirdi ancak nasıl olduysa saçlarına hiç zarar

gelmemişti. Dokkaebi hıçkırdı ve dudaklarının arasından bir duman bulutu kaçtı.

Ardından memnuniyetsizlikle homurdandı.

"BİR BAŞARISIZLIK DAHA!" diye kükreyip yakındaki bir kapıya doğru öfkeyle ilerledi.

Kapı çarparak kapandıktan kısa süre sonra Serin akan suyun sesini ve ara sıra edilen küfürleri duydu. Dokkaebi yüzünü yıkıyor olmalıydı. Serin kahkahasını bastırmak için ağzını kapamak zorunda kaldı.

Laboratuvar tezgâhı fen dersinden fırlamış malzemelerle doluydu. En dikkat çekici olanı elbette ki siyah kavanozdu. Âdeta büyüyle titreşiyormuş gibi Serin'i kendisine doğru çekti.

Bu ne olabilir? diye düşündü Serin.

Kavanozun içine baktı.

İçerisi tıpkı Dokkaebi'nin yüzünü kaplayan is kadar karaydı. Ama Serin başını kaldırdığı anda aklındaki tüm düşünceler kayboldu.

Tam karşısında, tezgâhın üstündeki ıvır zıvır kutusunun içinde gökkuşağı renklerinde parlayan bir küre duruyordu.

Büyülenmiş gibi kutuya doğru süzüldü. Küreye ulaşmak için boş koku şişesini, kırık bir kilidi ve yağlı bir bezi kenara çıkardı.

"Bu olmalı."

Küre gerçekten gökkuşağı rengindeydi, ışığın açısına göre rengi değişiyordu.

Banyonun kapısı tıkırdadı. Serin panikleyerek geri çekilirken laboratuvar tezgâhına çarptı. Acıyla irkildi ama vakit kaybetmeden Küre'yi siyah kavanozun içine sakladı.

Elinde bir havluyla banyodan dışarı çıkan Dokkaebi, Serin'i sanki tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi garip bir pozda donup kaldığını görünce gözlerini kıstı.

"Ne karıştırıyorsun sen orada?"

"Ben... şey... sadece etrafa bakınıyordum," dedi Serin sakin bir ifade takınmaya çalışarak ama alnından buz gibi bir ter damlası aktı. Dokkaebi gözlerini biraz daha kısıp yavaşça yaklaştı.

Serin'in kalbi binayı sallayan patlamadan daha şiddetli çarpıyordu. Dokkaebi yanından geçti, tezgâhı inceledi, ardından bakışları siyah kavanoza kaydı. Serin çaktırmadan önünü kapamaya çalışsa da kürenin parıltısını gizleyemedi.

Dokkaebi eğilip kavanozun içine baktı. Ardından tıpkı Serin'in Gökkuşağı Küresi'ni bulduğu andaki gibi ağzı bir karış açıldı. "Bunun burada ne işi var?"

Serin gözlerini kapadı. Şimdi Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan kovulacak ya da daha beteri hırsızlıkla suçlanıp zindana atılacaktı.

Dokkaebi homurdandı. Ama Serin ne kadar beklese de herhangi bir suçlama gelmedi. Bu yüzden Serin göz ucuyla ne olduğuna bakmaya cesaret etti.

Dokkaebi'nin elindeki Gökkuşağı Küresi değildi, bunun yerine görünmeyecek kadar ince bir iplik tutuyordu. Serin'in sırtını acıtma pahasına kavanozun içine sakladığı küre umurunda değil gibiydi. Hatta tezgâhın kenarına bıraktığı kürenin kenardan yuvarlanacak olmasını bile umursamadı.

"HAYIR!" diye çığlık attı Serin. Aldığı tekvando dersleri işe yaramış, Gökkuşağı Küresi'ni düşmeden yakalamıştı. Hayatının kurtarışını yapmış bir beysbol oyuncusu gibi yüzüstü yerde yatarken rahat bir soluk aldı.

Bu arada Dokkaebi neler olduğunun farkında değil gibiydi. "Bu bir Dokkaebi saçı," dedi. "Teorilerimin yanlış olamayacağını biliyordum. Deneylerimin başarısız olmasının nedeni bu saç!" dedikten sonra gözlüklerini taktı –artık

o kadar ise bulanmışlardı ki güneş gözlüğüne benziyorlardı– ve tezgâhtaki tüm beherlerin içindekilerini kavanoza boşalttı. Sonunda yine pipeti çıkardı ve karışımın içine aynı gizemli berrak sıvıdan birkaç damla ekledi. Solüsyon bir kez daha tıslayıp cızırdadı. Serin kendini korumak için tezgâhın yanına çömelip kulaklarını tıkadı.

Ama patlama olmadı. Serin nihayet tezgâhın üstüne bakma cesareti bulduğunda kavanozun yıldızlar gibi parlayan bir maddeyle dolu olduğunu gördü.

Dokkaebi'nin yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Ardından Serin'i daha yeni fark etmiş gibi irkildi. "Sen! Küreyi buraya sen mı koydun?"

İnkâr etmenin faydası yoktu. Serin başını sallayarak kabullendi.

"Teşekkür ederim."

Serin kulaklarına inanamıyordu. Dokkaebi az öncekinden de mutlu bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Küre olmasaydı eğer, bu saç telini göremezdim," dedi saç telini havaya kaldırarak. "Deneyimi bozan yabancı madde buydu." Demek küre, kavanozun içini Dokkaebi'nin saçı fark etmesine yetecek kadar aydınlatmış olmalıydı. "Adın ne?"

"Ben Kim Serin," diye cevapladı Serin çabucak.

"Ben de Nicole. Tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdi Dokkaebi. "Ben Kelime-Toplayıcısı'yım. İnsanların kalbinden topladığım kelimelerle kokular yaparım." Tokalaşmak için boşta kalan elini uzattı. "Yardımın için teşekkür ederim. Bu saçı bulamasaydım bu ev yarına kadar paramparça olurdu."

Serin buna itiraz edemezdi. Gökkuşağı Küresi de paramparça olmadan buraya gelmiş olmanın verdiği rahatlamayla boş elini uzatıp tokalaştı.

"Peki, o şeyi neden hayatın ona bağlıymış gibi tutuyorsun?" diye sordu Nicole, Serin'in Küreyi kucaklama şeklini işaret ederek.

Serin Gökkuşağı Küresi'ni dikkatle tezgâha koyup cevap verdi. "Özür dilerim, onu çalmaya gelmedim. Daha önce hiç Gökkuşağı Küresi görmemiştim. Sadece bir bakmak istedim."

Nicole kaşlarını çattı, az önce Serin'le tokalaşmak için kullandığı aynı eli kulağına götürdü. "Gökkuşağı Küresi mi?"

"Evet," dedi Serin tezgâhta duran küreyi göstererek. Gerçi şimdi biraz farklı görünüyordu ama renk tonları hâlâ belli oluyordu.

Nicole küreyi dikkatle inceledi. Ardından bir kahkaha patlattı. "Ah! Bu büyük bir yanlış anlaşılma!" diye inledi. "Ben de daha önce bir Gökkuşağı Küresi görmedim, bu sadece benim Dokkaebi Kürem."

Nicole boynundaki havluyu alıp küreyi sildi. Çok geçmeden küre sarı ışıkla parladı.

"Kutuda bıraktığım yağ bulaşmış olmalı."

Serin inanamıyordu. Küreyi aldı ve farklı açılara çevirip inceledi ama o da diğerleri gibi sıradan görünüyordu. Hayal kırıklığını saklamakta zorlandı.

"Üzgünüm ama Gökkuşağı Küresi biz Dokkaebiler için bile bir efsane," diye açıkladı Nicole. "Benim gibi biri bu kadar değerli bir şeye nasıl sahip olabilir? Belki çok ama çok yaşlı biri böyle bir şeyi saklıyordur." Beher kaplarını kenara itip parlayan çözeltiyi cam bir şişeye döktü. "İşin aslı bu küreyi daha bu sabah aldım, yani yeni sayılır. Tabii bir Gökkuşağı Küresi değil ama siz insanlar için yine de işe yarar, değil mi?"

Nicole haklıydı. Serin'in Gökkuşağı Küresine ihtiyacı yoktu çünkü Issha onu hayalini kurduğu kafe hayatına gö-

türecek küreye getirmişti. Küreyi yine eline aldı. "O hâlde bunu alabilir miyim?"

"Tabii. Ama geç oldu. Geceyi burada geçirsen iyi olur. Hava fena bozacak."

Serin kaşlarını çattı. İçeri girerken gökyüzü apaçık ve parlaktı. Pencereye doğru yürüdü.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Kasabada şiddetli bir kar fırtınası başlamıştı, Serin alnını cama yasladığında bile dışarıyı doğru düzgün göremedi. Eğer dışarı çıkacaksa en azından Mata'nın paltosu ve şapkasına ihtiyacı olacaktı.

"Yağmur Mevsimi Pazarı'nda hava böyledir," dedi Nicole. "Sürekli yaşarız bunu." Kirli laboratuvar önlüğünü çıkarırken esnedi. "Yatak odası bu tarafta. Gitmeyeceksen beni takip et."

Nicole, tavşan şeklindeki terliklerini –tekinin bir gözü yoktu– giyip üst kata çıktı. Serin pencereden bir kez daha dışarı baktıktan sonra peşinde Issha ile onu takip etti.

Oda çok büyük değildi ama Serin için fazlasıyla yeterliydi. Nicole ranzanın üst katına çıkıp üzerindeki ıvır zıvırları yere atarak yatağı boşalttı. Ardından dolaptan havuç desenli bir battaniye çıkardı.

Serin ranzanın üst katın çıkan merdivenleri tırmandığında basamaklar sanki yıllardır kullanılmamış gibi gıcırdadı. Nicole'ün aşağı atmadığı oyuncak tavşanı nazikçe yastığının kenarına koydu.

Ardından aklını kurcalayan soruyu sormayı başardı. "Orada ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Parıltı şurubu," diye cevapladı Nicole sakin bir şekilde havuç desenli geceliğini giyerken.

"O nedir?"

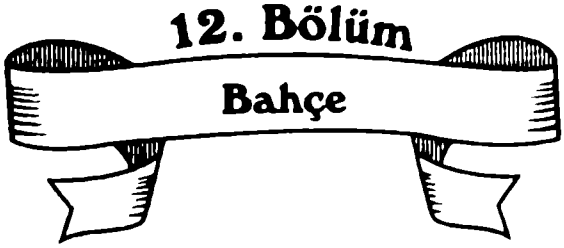
"Az önce kavanozda gördüğün pırıltılı şey."

Serin, siyah kavanozun içinde yıldızlar gibi parlayan sıvıyı hatırlayıp başını salladı; muhtemelen o da aynı adı verirdi.

"Parıltı şurubu sadece parfümler için kullanılmaz. Aynı zamanda siz insanların o çok istediği Dokkaebi Küreleri'nin içine de konur. Renklendirmenin bir parçası. Bu yüzden elimde her zaman bol miktarda bulundururum ama birkaç gün önce bir hırsız girdi ve hepsini çaldı," dedi Nicole öfkeyle. "Bu yüzden aceleyle biraz daha yapmak istedim ama formül bir türlü tutmadı. O kavanozun içinde bir Dokkaebi saçı olduğu kimin aklına gelirdi ki? Bahse varım hırsıza aittir." Hâlâ elinde tuttuğu saç telini havaya kaldırdı. En az iki karış uzunluğundaydı ve bir yay gibi kıvrıktı. "Uzun ve kıvırcık, sanırım hırsız bir kadın."

Nicole hırsıza lanetler yağdırmaya devam etti; o lanetlerden biri bile gerçekleşse saç telinin sahibini sefil bir hayat bekliyor olurdu.

Serin'in Gökkuşağı Küresi'yle ilgili bir sürü sorusu vardı ama birini bile sorma fırsatı bulamadan Nicole'ün alt ranzadan gelen horlamalarını duydu.

Serin gözünü bile kırpmamıştı.

Bunun birinci nedeni Nicole'ün horlamalarının patlamalara kafa tutacak kadar gürültülü olmasıydı.

İkinci nedense sarı Dokkaebi Küresi'nin içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanmasıydı.

Heyecanı dayanamayacağı noktaya ulaşınca alt ranzadan gelen horultulardan bitkin düşmüş gibi görünen Issha'yı sessizce uyandırdı. Kedi esnedi, gerindi ve küreyi ağzına aldı. Dünya parlak sarı bir renk hâlini alırken ranza ve Nicole'ün parfümerisi kayboldu.

***

Serin kendini gösterişli, yeni bir binanın önünde buldu. Ardından daha çok binanın belirmesiyle her yönden benzersiz ve alışılmadık dükkânlarla dolu dar, kıvrımlı bir yol uzandı.

Bir teslimat motosikleti yayaların arasından tehlikeli bir şekilde ilerlerken kornaya bastı. Dükkânlardan birinin önünde fotoğraf için poz veren bir çift yol vermek için duvara yaslandı, ardından tekrar öne çıkıp onlarca farklı poz daha verdi. Sokak heyecanlı gençlerle doluydu.

Serin'in önünde durduğu vitrin tertemizdi ama yansımasında kendini göremedi. Bu dünyada bir hayalet gibiydi. Ancak içerideki şık dekoru açıkça görebiliyordu.

Bir kez daha kendini binanın içine doğru çekilerken buldu. Kafe hayalindeki butik kahveci olmasa da oldukça güzeldi.

İçeride huzur veren bir melodi çalıyor, menü ağız sulandıran bingsu ve tatlı resimleriyle dolup taşıyordu. Baş köşede çerçevelenmiş bir imza asılıydı.

Ama saat öğleden sonrayı gösteriyor olmasına rağmen kafe boştu.

Sadece genç bir kadın –muhtemelen burann sahibiydi– tezgâhın yanındaki bir sandalyede tek başına oturmuş, dalgın bir hâlde camdan dışarı bakıyordu.

Birden telefonu çaldı ve kadın hiç düşünmeden cevapladı. Arayan bir arkadaşı olmalıydı çünkü hemen sohbete dalıp hayatından şikâyet etmeye başladı.

"Berbat. Nefret ediyorum."

Başlarda her gün müşterilerle dolup taşan kafe büyük bir başarı elde etmişti. Ama daha ne olduğunu anlayamadan etrafta rakipleri türemiş ve onu gölgede bırakmıştı.

"Keşke senin gibi devlet memuru olsaydım," diye sızlanan kadın düzenli bir gelirinin olmasını, kirayı ödeyebilmeyi dert etmemeyi ne çok istediğini söyleyerek devam etti ve arkadaşını devletteki işini bırakmaması için uyardı. "Aklından bile geçirme. Bugünlerde kaç tane iş fazla mesaiye kalmadan iyi emeklilik fırsatı sunuyor ki? Her şey hayat-iş dengesine bağlı. Keşke senin gibi yaşayabilseydim. Masraflar aldı başını gidiyor, yemin ederim..."

Kadın başını kaldırdı. Kapının dışında bir çift menüyü inceliyordu.

"Sonra konuşuruz," diyerek telefonu kapadı. Ama çift

içeriye bir göz attıktan sonra arkalarını dönüp sokağın karşısındaki kafeye doğru yürümeye başladı.

Kafenin sahibi sandalyesinde çöküp yüksek sesle iç çekti. Dünya önce puslu bir hâl aldı, ardından sis dağıldı.

***

Serin kendini yeniden Nicole'ün ranzasında, üstünde havuç desenli battaniye ve Issha'yla birlikte tavana bakarken buldu.

Issha sarı küreyi Serin'in yanına bırakıp kızın yüzünü yaladı. Serin başını okşayınca sevgiyle mırladı.

Yüzü yeterince temiz olduktan sonra Issha'yı üstünden kaldırıp yere indi.

"Sabah olmuş bile, ha?"

Güneş ışıkları pencereden içeri süzülüyordu. Issha da yataktan inip Serin'in bacaklarına sürtünmeye başladı.

"Üzgünüm Issha. Görünüşe göre başka bir küre bulmamız gerekiyor," dedi. Issha'nın yukarı kaldırdığı poposuna nazikçe vurdu. "Aradığım şey kesinlikle bu değil." İşaretparmağını dudağına koyup ekledi. "Ben sadece hiçbir şey düşünmeden rahat etmek istiyorum. Mesela... mesela istikrarlı bir iş olabilir mi?"

Issha usulca miyavlayarak pencere pervazına zıpladı, bir sonraki varış noktasını arıyormuş gibi dışarı baktı.

"Günaydın," dedi Nicole yattığı yerden uykulu bir sesle. Yüzü uyumaktan şişmişti. "İyi uyudun mu?" diye sordu gözündeki kocaman çapağı almaya çalışırken.

"E-evet," diye kekeledi Serin, Nicole'ün, kızarmış gözlerini fark etmemesini umarak.

Nicole güzelce gerinip kalktı, havuç şeklindeki diş fırçasını aldı. "O tarafa gitmemen daha iyi olur bence," diye

uyardı büyük ön dişlerini fırçalarken. "Orası haylaz ağaç korusu."

Issha da aynı fikirdeymiş gibi miyavladı.

"Haylaz ağaç nedir?" diye sordu Serin esnemesini bastırarak.

"Adından ne anlıyorsan o. Haylaz. Ağaçlar. Tam bir baş belasıdırlar."

Nicole bir gün hepsini yakacak odun olarak kullanacağını ve eğer burunları olsaydı çoktan üzerlerine bolca pis kokulu sprey sıkacağını söyleyerek devam etti. Ardından ağzını suyla çalkalayıp suyu tükürdü. "Ama eğer gerçekten gitmen gerekiyorsa," dedi dudağının kenarında kalan diş macununu silerken, "ben yarım edebilirim. Bana bir dakika izin ver."

Nicole geceliğini değiştirmeden aşağı koştu. Serin şişelerden ve kavanozlardan gelen tıkırtıları duydu ve daha ne olduğunu anlayamadan Nicole bir sepet dolusu kokuyla geri döndü.

"Tamam, önce bunu dene," dedi Nicole en üstteki şişeyi uzatarak. Pompayı hafifçe sıkmasıyla odayı keskin bir koku doldurdu. "Tatlı sözler özü. İnsanların ilk âşık olduklarında fısıldadıkları sözler, sana bir süre enerji verir."

Parfüm giysisine değdiği anda Serin kendini tüy gibi hafif hissetti, sanki bulutların üstünde yürüyebilirdi. Issha da olduğu yerde neşeyle zıpladı.

Nicole sepetin derinlerine uzandı. "Dur bakayım... anne dırdırı özü ve yakında buluşuruz bahanesi altında söylenen beyaz yalanlar kokusu," dedi ve sepeti uzattı. "Tüm bunlar yüz altın. Nasıl anlaşma?"

Serin oldukça hafifleyen ceplerini yokladı. Kendisi için neredeyse hiçbir şey almamış olsa da Issha'nın atıştırmalıkları beklediğinden fazlasına mal olmuştu. Bu yüzden sepetin en altındaki kokulu mumu işaret etti.

"Sanırım bu bana yeter."

Nicole burnunu kaşıdı. "Cesaret kokulu mum. Fena değil. Bunun için bir altın yeter." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Serin'i başka bir şey almaya zorlamadı.

Nicole, Serin'e bir gece daha Parfümeri'de kalmasını teklif etti ama Serin gece biraz uyumak istiyordu, aksi hâlde gün içinde uyuyup kalabilir ve yağmur mevsiminin sonunu kaçırabilirdi. Saatindeki suyun büyük kısmı akmıştı ve bu, Serin'i o kadar korkutmuştu ki Nicole kapıdaki kilitleri teker teker açarken yerinde duramıyordu.

Serin yola çıkarken Nicole ona bir kutu uzattı. İçinde yanık bir havuçlu kek vardı.

"Hiç yoktan iyidir," dedi Serin iç çekerek. Yolda düz bir kayanın üstüne oturdu, kömürleşmiş parçaları temizledi, kekin yarısından fazlası gitmişti ama bu hâliyle bile yine büyük sayılırdı.

Havuçlu keki kucağında tutan Serin bir parmağını krema dolgusuna sürüp tadına baktı. Krema ağzında erirken bir anda tüm yorgunluğu kayboldu.

"Vay canına!" diye bağırdı ilk lokmasını ısırırken. Tadı o kadar güzeldi ki keyfini çıkarmak için gözlerini kapadı.

Sonra yine kucağına baktı ama kucağı boştu. Issha yanında masumca oturmuş, başka yöne bakıyordu. Bıyıklarına krema parçaları bulaşmıştı.

Serin Issha'yı azarlamaya kıyamadı. Ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Midesi gürültüyle guruldadı ama kendini aç hissetmiyordu.

Önündeki orman hareket ediyordu.

"Bu da ne?" diye sorarken çalınan keki tamamıyla unutmuştu.

Ağaçlar topraktan çıkmıştı ve dallarıyla birbirlerine vurarak şakalaşıyorlardı. Serin gözlerine inanamadı.

Gerçek dışı görünen ağaçlar yürürken çatırdayıp ho-

murdanıyorlardı. Hem ormanı koruyan muhafızlara hem de kafesteki hayvanlara benziyorlardı.

Serin cesaretini toplayıp bir adım daha yaklaştı.

Hırlayarak yanından yürüyen Issha bir kurt boyutuna ulaşana kadar büyüdü. Her nedense hazırlıklı olması gerektiğini biliyor gibiydi, Serin'e telaşlı bir bakış attı. Sanki ondan sırtına atlamasını istiyordu.

Ama Serin Issha'nın sırtına binmenin onun canını yakacağından endişeleniyordu. Ayrıca hızlı koşma konusunda kendine güveniyordu. Bağcıklarını sıkıca bağladı, Issha'nın sırtını okşadı ve derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ! Hadi gidelim Issha!"

Issha hızla koruya doğru koşmaya başladı.

Ağaçlar anında takip etmek için döndüler ama Issha onlardan daha çevikti. Bir o yana bir bu yana koşuyor, ağaç dalları boşluğa ve Issha'nın zeminde bıraktığı pati izlerine çarpıyordu.

Cesaret bulan Serin kedinin peşinden ormana girdi.

Ama ağaçlar uzaktan göründüğünde daha hızlıydı. Kararından anında pişman olan Serin geri dönmeye çalıştı ama ağaçlar kaçış yolunu kapadı.

"Ah, hayır, böyle olmaması gerekiyordu," dedi.

Ağaçlardan biri uzanıp kızı ayak bileğinden yakaladı. Serin giderek yerden yükselirken dünya tepetaklak oldu. Avazı çıktığı kadar bağırdı ama etrafta onu duyacak kimsecikler yoktu. Sadık arkadaşı Issha bile ortalıkta değildi.

Devasa ağaç Serin'i bir kilim gibi silkeledi ve fırlattı. Serin kulaklarında rüzgârın uğultusunu duydu. Çok yüksekteydi ve çok hızlıydı. Başını kollarının arasına gömüp çığlık attı.

Ama beklediği çarpışma olmadı. Sanki yumuşacık bir

yatağa uzanmış gibiydi. Nihayet gözlerini açmayı başardığında Issha'nın devasa bir boyuta ulaştığını ve onu sırtına aldığını anladı.

"Issha!" diye bağırdı rahatlayarak ve ardından yere kayarak indi. Davetsiz misafirlerden kurtulduklarını gören ağaçlar çok geçmeden oradan uzaklaştı.

Serin'in güvende olduğundan emin olan Issha kedi boyutuna geri döndü. Serin hemen onu kucağına alıp neredeyse nefesi kesilene kadar göğsüne bastırdı. Ama Issha bundan pek şikâyetçi görünmüyordu.

"Bu da ne böyle?"

Issha'yı bırakıp başını kaldıran Serin çok büyük bir ağacın önünde durduğunu fark etti. Bu ağaç, kendisine saldıranlardan çok daha uzundu, kocaman dalları geniş bir gölge oluşturmuştu.

Neyse ki hareket etmiyordu. Hatta gövdesinde küçük bir kapı vardı. Son birkaç gündür yaşadıklarından sonra gövdesinde kapı olan bir ağaç görmek Serin'i pek şaşırtmadı.

Issha öne geçip kapıya doğru yürüdü. Dokkaebi Küresi muhtemelen ağacın içindeydi.

Serin kapıyı çaldı ama cevap beklemek yerine hafifçe ittiği kapı hiç direnç göstermeden ardına kadar açıldı.

İşte bu, Serin'i gerçekten şaşırtmıştı. Ağacın içinde okulunun bahçesi kadar geniş, ağaçlarla ve çiçeklerle dolu yeşillik bir alan vardı. Bir yerlerden yansıyan ışık o kadar parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Hey! Olduğun yerde dur!"

Kapıya yakın duran yaşlıca bir kadın bastonunu haylaz bir fidana doğru salıyordu. Ama kadın o kadar yavaştı ki bastonu hep havayı dövüyordu. Haylaz-fidan kadının hamlelerinden kolayca kurtulup Serin'in olduğu yöne doğ-

ru koşmaya başladı. Panikleyen Serin, Issha'yı da kucağına alıp kenara çekildi.

Haylaz-fidan açık kapıdan dışarı fırladı. O an çöken sessizliği sadece kapı eşiğinde uğuldayan rüzgârın sesi bozuyordu.

Serin hemen özür dilemesi gerektiğini hissetti. "Çok üzgünüm," dedi yaşlı kadına. "Önemli bir şey mi yapıyordunuz?"

Kadın şaşırtıcı biçimde sıcak, buruşuk bir gülümsemeyle baktı. "Sorun yok. Lütfen endişe etme."

Gökkuşağı Küresi'nin olabileceği bir yer varsa herhalde burasıdır diye düşündü Serin çünkü bu kadın şimdiye kadar gördüğü Dokkaebilerin en yaşlısıydı. Şalının altından dökülen saçları yeni düşmüş kar tanelerinden daha beyaz görünüyordu ve sırtı o kadar kamburdu ki neredeyse ters duran bir L harfine benziyordu.

"Ah, bir insan kızı demek. Lütfen bu taraftan gel," dedi kadın yakındaki bir masayı işaret ederek. "Bir çay içelim."

Serin itiraz etmeye çalıştı ama kadın çoktan fincanlara ve Serin'in tanımadığı çay yapraklarına uzanmıştı. Ancak o kadar yavaştı ki Serin araya girip demleme işini kendi halletti.

İki fincan dumanı tüten çay aralarında dururken kadın konuşmaya başladı. "Sanırım buraya Dokkaebi Küresi için geldin."

"Evet," diye yanıtladı Serin hemen.

Yaşlı kadın dumanlar çıkan çayını yudumladı. "Buraya kadar gelmek kolay olmamıştır," dedi. "Benim adım Popo. Buranın bahçıvanıyım."

"Ah, benim adım da Serin," dedi Serin nazikçe, ellerini kucağında birleştirmişti.

Popo, Serin'in şimdiye kadar gördüğü en kucaklayıcı

büyükanne gülümsemesini yüzüne yerleştirdi, gözleri kırışıklar arasında kaybolmuştu. "Bahçeye hoş geldin Serin. Burada insanların döktüğü, kıymeti bilinmeyen ter ve gözyaşlarıyla yetişen çiçekler ve ağaçlar büyür."

Popo'nun işaret ettiği bitkilerden bazıları muhteşem çiçekler açmışken bazılarında tomurcuk bile yoktu. Serin ölmüş gibi görünen birkaç ağaç gördü.

"Hepsi kendi mevsimlerini bekliyor," diye açıkladı Popo.

Serin merakla kadına baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Popo çayından bir yudum alıp cevap verdi. "Her bitkinin bir mevsimi vardır Serin. Bazı çiçekler bahar vakti açarken diğerleri yazı ya da sonbaharı bekler. Kimiyse tüm çiçeklerin donduğu en soğuk kış günlerine kadar kendini göstermez. Benim buradaki görevim, insanların hedeflerine ulaşmak için döktükleri ter ve gözyaşlanyla her birine tek tek bakmak ve vakti geldiğinde hepsinin güzelce çiçeklenmesini sağlamak."

Eksik dişleri yüzünden söylediklerini anlamak bazen zor olsa da Serin onun her kelimesinde samimi olduğunu hissetti. Fincanını iki eliyle tutup, "Ben geldiğimde ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Popo usulca kıkırdadı. "Tabii ki haylaz-meyve topluyordum. Normalde Toriya yardım eder ama zavallı şey geçen gün yaralandı," dedi kadın üzüntülü bir sesle uzaktaki ağaçlara bakarak. Serin ağaçların arasında Toriya'nın bandajlarla sarılmış kocaman başını gördü. Uykusunda başını sallayan Dokkaebi'nin burun deliğinden çıkan sümük baloncuğu bir şişip bir sönüyordu.

"Kötü mü yaralandı?" diye sordu Serin endişeyle.

"Hayır, o kadar kötü değil," dedi Popo. "Bir hırsızı kovalarken kayaya takılmış. Zavallı şey bir anda uyandı, tü-

tün tüttüren bir Dokkaebi'yi yakalamakla ilgili bir şeyler söyledi ve sonra yine uyuyakaldı."

Serin az kalsın çayını püskürtecekti. "Biri sizi soymaya mı çalıştı?"

"Buna pek hırsızlık denemez," diye cevap verdi Serin'in telaşlandığını gören Popo nazikçe. "Her kimse sadece birkaç haylaz meyve çalmış. Bunlar Şef'in en sevdikleri ve Dokkaebi Küreleri'ne renk vermek için kullanılıyor. Ama Şef'ten başka kimse tadını sevmez, zavallı hırsız çok acıkmış olmalı."

Popo bir kez daha kıkırdayıp çayının kalanını bitirdi. Fincanını kenara bıraktı ve bastonunu eline aldı. "Lütfen evindeymiş gibi davran," dedi. "Ve beğendiğin bir çiçek bulursan haber ver. Benim işe dönmem gerek."

İşe dönmesi gerektiğini söyleyen biri için Popo'nun ilk adımını atması o kadar uzun sürdü ki daha sabırsız birinin onun sandalyesinden yavaşça kalkmasını izlerken sinirlenmesi işten bile değildi. Ama Serin yaşlı kadının sakat bir bacakla bahçe işleri yapması gerektiği için üzüldü ve bu kadar iyi bir ev sahibi olmasının karşılığını vermek istedi.

"Belki o meyveleri toplamanıza yardım edebilirim," diye önerdi.

Popo bir an gülümsedi. Ardından hemen elini salladı. "Hayır hayır, çok fazla vaktini almak istemem. Endişe etme, bu işleri hâlâ kendim yapabiliyorum."

"Lütfen," diyerek ısrar etti Serin, "haylaz-fidanın kaçması benim suçum ve çayın karşılığını ödemek isterim."

Popo nazlanarak sonunda pes etti. "Öyle mi diyorsun? Ah, bilmiyorum... ama madem ısrar ediyorsun," derken sesi pek de gönülsüz çıkmadı.

"Ne kadar toplamam gerek?"

"Çok değil, sadece bir avuç kadar," dedi Popo, basto-

nuyla yakındaki bir koruyu işaret ederek. "Ama meyveler o kadar küçüktür ki neredeyse görünmezdirler."

Serin neredeyse hiç dokunmadığı soğumuş çayını aldı ve bir dikişte bitirdi. "Pekâlâ. Lütfen siz burada bekleyin, Issha ve ben meyveleri toplayıp size getireceğiz," diye söz verdikten sonra ağaç kovuğundan dışarı adım attı. Issha da kalkıp hemen peşinden gitti.

***

Serin'in cesareti kapıdan çıkar çıkmaz haylaz ağaçları görünce kayboldu. Ağaçlar onu fark edince sallanarak ona doğru koşmaya başladı. Serin Issha yanında olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Kurt büyüklüğündeki kediye bakarken hâlâ biraz gergindi. "Bunu yapabilir misin Issha?"

Issha bir aslan gibi kükredi.

"Tamam. Sırtına binmeme izin verecek misin?"

Issha Serin'i sırtına almak için hemen diz çöktü. Serin kedinin üstüne tırmandı, neredeyse bir yele misali kabarık olan ense tüylerini tuttu.

"Bu şapşalların hakkından gelip Popo için meyve toplayacağız," dedi ve "hadi" demesine fırsat kalmadan Issha ok gibi fırladı.

Haylaz ağaçlar çakal sürüsü gibi etraflarını sardı; önce sadece üç dört tane vardı ama sonradan tüm orman karmaşanın haberini almış gibi sayıları düzineleri aştı.

Issha korkusuzca koşuyordu, Serin sonunda gövdelere çok yakın dallardan sarkan meyveleri gördü. Kirazdan azıcık daha büyük, uzaktan görülemeyecek kadar küçüktüler.

"İşte bu Issha," dedi Serin ağaca yaklaşırlarken. Ama

kızın parmakları meyveye değdiği anda bir sürü dal hücum edip meyvelerin etrafını sardı.

Serin ve Issha geri çekilmek zorunda kaldı. Diğer ağaçlar da dallarını ve yapraklarını kendi meyvelerinin etrafına doladı. Issha bir talimat bekliyormuş gibi Serin'e baktı.

Ancak Serin'in aklına hiçbir şey gelmedi. Tek bildiği şimdi vazgeçemeyeceğiydi.

Bunun nedeni Issha'nın yanında olması mıydı? Yoksa Popo'nun Dokkaebi Küresi'ni çok fazla istemesi miydi? Yoksa bu sabah Nicole'ün sıktığı parfüm yüzünden miydi? Serin etrafındaki yere düşen dallara baktı ve Issha'nın kulağına fısıldadı: "Sence bu kez daha hızlı koşabilir misin?"

Issha o kadar yüksek sesle kükredi ki ağaçlar ürktü.

"Pekâlâ," dedi Serin. "Planı değiştiriyoruz. Meyveleri kendimiz toplayamıyorsak o zaman ağaçların onları düşürmesini sağlarız. Göster bakalım hünerlerini."

Issha sanki daha sıkı tutunmasını söyler gibi Serin'in yüzünü yaladı ve şimşek gibi ileri atıldı.

Serin'in aklma küçükken sadece bir kez bindiği hız treni geldi. Ama bu sefer emniyet kemerleri, güvenlik çubukları yoktu ve rayların üzerinde de değillerdi. Devasa bir kedinin sırtındaydı. Gözlerini güçlükle açık tutuyordu ve tek duyduğu yerdeki otları ve düşen dalları ezen kocaman patilerin sesiydi.

Issha yeni stratejilerini gayet iyi anlamış gibiydi. Ormanın sınırında kalıp ağaçlar bir araya toplanana dek çevrelerinde koştu. Ağaçlar, dallarını sallayarak Issha ve Serin'i yakalamaya çalışsalar da çok yakın oldukları için birbirlerine vurdular.

Dallar ve yapraklar birbirlerine dolanırken Issha alay eder gibi yanlarından hızla geçti. Hatta köklerin altına dalarak kendini o kadar düzleştirmişti ki bir su birikintisi gibi

görünüyordu. Serin tutunmaya devam etmesine şaşırarak kendiyle gurur duydu.

Odaklanmam gerek, diye düşündü etrafa bakabilmek için gözlerini açık tutmaya çalışırken.

Neyse ki işler istediği gibi gitti. Issha'yı yakalamak isteyen ağaçların dikkati o kadar dağılmıştı ki birbirlerine çarpıyorlar, köklere takılıyorlardı, bazıları yere düşerken diğer ağaçlar da onların üstlerinden atlamayı deniyordu. Ne var ki her yerleri toprakla kaplanmış olmasına rağmen hiç yorulmuşa benzemiyorlardı.

"Bu kadar yeter Issha," dedi Serin. "Hadi onları uzaklaştıralım ve Popo'nun yanına geri dönelim."

Issha havlarcasına bir ses çıkararak döndü ve ormanın dışına çıktı. Haylaz ağaçlar öfkeyle onu takip etti.

Çok geçmeden Serin ağaçların deli gibi koştukları yere geri döndü. Issha'nın sırtından inip etrafa bakındı. Her yer kırılan dallarla ve düşen yapraklarla doluydu, kiraz büyüklüğündeki küçük meyvelerden o kadar çok vardı ki etraflarındaki dünya puantiye denizine benziyordu.

Ağaçların geri dönmediğinden emin olmak için arkasına bakan Serin düşen meyvelerin en iyilerini toplamak için çömeldi. Neyse ki meyveler sert kabuklarla korunduğundan çoğu zarar görmemişti ve güneş ışığında pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Ne güzeller!" diye haykırdı Serin. Hırsızın meyveleri çalmasına şaşmamalıydı çünkü her biri mücevher olabilecek kadar güzeldi. Hızla koca bir avuç toplaya toplaya toprakta keyifle yuvarlanan Issha'ya seslendi. Issha yine kedi boyutlarına dönüp kızın kollarına koştu. Serin kedinin burnundaki toprağı silip ardından ağaç kovuğundaki kapıya doğru yürümek için arkasını döndü.

"Ha?"

Daha bir adım bile atamamıştı ki durdu. Göz ucuyla karanlık bir şey görmüştü. Şekli belirsizdi, gözleri de yok gibiydi ama her nedense o şeklin bir kayanın arkasından uzanıp onu izlediği hissine kapılmıştı.

"Orada bir şey gördüğüme yemin edebilirim," dedi Serin Issha'yı kucağından indirirken. Çömelip avının peşindeki bir avcı gibi kayaya yaklaştı. Etraf o kadar sessizdi ki kendi yutkunmasını duyabiliyordu.

Kayaya yaklaştığında tüm cesaretini toplayıp arkasına geçti. Ama tek gördüğü kayanın gölgesi oldu.

Olmayan şeyler mi görüyorum? diye düşündü darmadağınık saçlarını kaşıyarak. Issha da merakla etrafı kokladı.

"Hadi gidelim," dedi Serin sonunda ve kediyi yine kucağına aldı. "Popo endişelenmeye başlamıştır."

Herhalde yorgunum, diye düşündü Serin. Dün gece pek uyuyamamıştı ve hareket eden ağaç sürüsüyle kovalamaca oynamaktan bitkin düşmüştü. Vakit kaybetmeden kapısı olan ağaca doğru yola koyuldu.

Serin gözden kaybolur kaybolmaz bir tıslama duyuldu ve gölgelerin arasından bir duman bulutu yükseldi. Duman kalınlaştı, kalınlaştı ve bir çamur kadar yoğun bir hâl aldı ama hâlâ belirli bir şekli yoktu. Kütle biçimsizce yuvarlandı, kayanın arkasından uzanacak kadar büyüdü.

Uzaklara, Serin'in gözden kaybolduğu yöne doğru baktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Serin gözlerini açtığı anda yüzüne vuran güneşle irkildi. Hâlâ yorgundu, doğrulup esnedi. Sonra bir kez daha esnedi. Yanında başını yastığın köşesine gömmüş Issha yatıyordu, o kadar hareketsiz ve sessizdi ki ölü gibi görünüyordu. Serin kulağını kedinin göğsüne koyup kalp atışlarını duyunca rahatladı. Issha hareketleri sezince gözlerini açıp uzun uzun gerindi.

Uykulu gözlerle etrafa bakan Serin, küçük odada sadece beyaz çarşaflı bir yatak ve küçük bir masa olduğunu fark etti. Ancak duvarlardan yayılan hoş kereste kokusu burayı herhangi bir otel süitinden daha güzel kılıyordu.

Serin gözlerini ovuşturdu ve bir önceki günü düşündü. Ağacın kovuğundan geçtiğini hatırlıyordu, meyveleri Popo'ya vermiş ve bir süre gözlerini dinlendirmek istemişti. O sıra uyuyakalmış olmalıydı.

Odada temiz kıyafetler ve temiz su dolu bir leğen olduğu için minnettardı. Yüzündeki toprakları iyice yıkayıp üstünü değiştirdikten sonra kendini yenilenmiş hissetti. Dalla örülmüş kapı koluna elini koyup itti.

Tanıdık bir yüz Serin'i selamladı. "Gün... aydın. Serin," dedi Toriya.

"Toriya! Seni görmek ne güzel!" dedi Serin, Dokkaebi'nin kocaman elini sıkarken.

Bandajlar Toriya'nın başına çapraz olarak sarılmıştı ama Dokkaebi ciddi şekilde yaralanmış gibi görünmüyordu. Çenesinden aşağı doğru akan salyaya bakılırsa o da yeni kakmış olmalıydı. O sırada Toriya'nın dizlerinin arasından başka bir yüz daha belirdi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Popo nazik bir gülümsemeyle.

Serin iyice eğilerek selam verdi. "Evet, uyudum. Çok teşekkür ederim Popo."

Popo bastonuna yaslanarak öne çıktı. "Al bakalım. Lütfen bunu kabul et."

"Bu nedir?"

Popo'nun elinde içinden minik, boynuza benzer bir şeyin çıktığı küçük bir saksı vardı. Bu bir fidandı.

"Dün bana tüm o meyveleri getirdiğin için," diye açıkladı Popo. "Pek bir şeye benzemiyor ama bu, Bahçe'deki en kıymetli bitkidir."

Serin hayranlıkla bitkiyi incelerken Popo devam etti: "Bu, çok ama çok uzun zaman önce insan dünyasından getirildi. Adına 'bambu' derler. Tuhaf bir şekilde ilk birkaç yıl öyle yavaş büyür ki öldüğü sanılır. Diğer tüm bitkiler serpilip çiçek açar, hatta meyve verirken bambunun neredeyse tamamı herhangi bir meziyeti yokmuş gibi toprak altından kalır."

Gerçekten de bambu canlı bir bitkiden ziyade çürümüş bir odun parçasını andırıyordu.

"Ama toprak altında geçen tüm o yıllar boşuna değildir, Serin. Diğer bitkiler yukarı doğru filiz verirken bambu tam bir yetişkin olana kadar köklerini toprağın derinliklerine genişçe yayar. Sonra da hiç kimsenin tahmin edemeyeceği şekilde hızla dışarı doğru büyür."

Popo, Bahçe'deki upuzun ağaçlara doğru başını kaldırdı. İçlerinden biri –uzun bir bambu ağacı– göğü delecek gibi görünüyordu. "Ne kadar muhteşem, değil mi? Sana çok yakışacağını düşündüm. Eğer özel bir şey aramıyorsan bence bu iyi bir seçim olur. Sadece bir altın."

Serin kocaman açtığı gözleriyle bambuya baktı. Aradığı özel bir bitki olmadığı doğruydu, bu yüzden de hayır demesi için bir sebep yoktu.

Sonunda, "Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Bu bambuyu alacağım."

Serin bambuyu Dokkaebi keselerinden birinin içine attı ve bir altın çıkardı. Toriya altını Popo adına alıp ön cebinden çıkardığı uzun sukabağı şişesinin içine bıraktı. Altın metalik bir tıkırtıyla düştü.

Popo bastonunu duvara yasladı ve elini kıyafetinin kolunun içine soktu. "Şimdi, küreyi nereye koymuştum?" dedi ve sonunda aradığını buldu.

Dokkaebi Küresi maviydi. Serin'in yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirdi.

"Başka bir şey mi bekliyordun?" diye sordu Popo.

"Aslında sizde Gökkuşağı Küresi olmasını umuyordum," diye itiraf etti Serin.

Popo şaşkındı. "Gökkuşağı Küreleri'ni biliyor musun?"

"Pek değil," diye açıkladı Serin. "Sadece tesadüfen duydum ama diğer Dokkaebi Küreleri'nden daha iyi olduklarını biliyorum."

Popo düşünceli bir ifadeyle gözlerini kapadı. "Gökkuşağı Küresi'nden bahseden birini en son duyduğumdan bu yana uzun yıllar geçti. Ben gençken onlara pek nadir rastlanırdı," dedi. "Her Dokkaebi hayallerini gerçekleştirebilmek için bir tanesine sahip olmak isterdi."

Popo yavaş yavaş, bir rüyadaymış gibi konuşmaya devam etti ve Serin onu acele ettirmedi.

"Gelgelelim açgözlülükten ne zaman iyi bir şey çıkmıştır ki? Bir gün bir Gökkuşağı Küresi yüzünden korkunç bir kavga çıktı ve Şef bizzat müdahale etti. Gökkuşağı Küreleri'ni alıp onları parçalara ayırdı, böylece her biri sıradan Dokkaebi Küreleri'ne dönüştü. Dokkaebilerin işine yaramayacak kürelere. Belki Şef bir ya da iki Gökkuşağı küresini gözden kaçırmıştır, kim bilir? Uzun zamandır onlardan bir tanesini hiç görmedim."

"Ah," diye cevap verdi Serin neşeli bir ifade takınmaya çalışarak.

Belli ki başarılı olamamıştı çünkü Popo ona cesaret vermek ister gibi gülümsedi. "Gökkuşağı çok ilginç bir şey, değil mi? Yağmur ne kadar çok yağarsa o kadar çok parlıyorlar. Kim bilir? Belki de fırtınalara göğüs gerenlere tanrının bir hediyesidir. Eğer Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan ayrılana kadar bir Gökkuşağı Küresi bulamazsan git ve Şef'i gör."

"Şef'i mi?" diye tekrarlayan Serin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Eğer bir küreyi parçalara ayırabiliyorsa onları tekrar birleştireceğine eminim. Şef, biz Dokkaebilerin en büyüğüdür."

"Ama o önemli birine benziyor," dedi Serin tereddütle. "Benim gibi biriyle neden görüşmek istesin ki?"

"Sen herhangi biri değilsin," dedi Popo, Serin'in cebinden çıkan Altın Bilet'e bakarak. "Biz Dokkaebilere sadece bir küreye sahip olma izni verilmişken sana istediğin kadarını toplama izni verildi."

Serin neşeyle sordu. "Peki Şef'i nerede bulabilirim?"

Popo gözlerini açarak kapalı kapıya doğru baktı.

"Yağmur Mevsimi Pazarı'nın en yüksek noktasında. Çatı Katı'nda."

Serin büyük ağacın altında durup Popo ve Toriya'ya el sallayarak veda etti. Orman sakin görünüyordu, haylaz ağaçlar korusu ortalıkta yoktu. Onlar olmadan etraf boş görünüyordu. Sadece ara sıra dökülen yaprakların çıtırtısı duyuluyordu.

Çok geçmeden Serin bir dereyi geçti ve yeniden binaları gördü. Bir kez daha kasabaya dönmüştü.

Hemen oturacak bir yer buldu, mavi Dokkaebi Küresi'ni çıkartırken Issha'yı yanına çağırdı. Belki bir Gökkuşağı Küresi değildi ama Serin o kadar üzülmüyordu. Sonuçta Issha'nın bulduğu kürede ondan istediği rahat ve istikrarlı hayat olabilirdi.

Eğer bunu da beğenmezse pazarın bir yerinde Gökkuşağı Küresi bulana dek başka Dokkaebi Küreleri arayabilirdi. Serin yeni hayatını düşünerek gülümsedi. Şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

Issha ağzı açık bir şekilde hazır bekliyordu. Böyle zamanlarda kedinin sadece başının büyümesi Serin'i hep şaşırtıyordu.

Mavi bir parıltı ikisini de sardı.

***

Serin bir tür ofisteydi. Duvarda çerçeveli resimler ve bir de karmaşık organizasyon şeması vardı, bu da buranın bir devlet dairesi olduğu anlamına geliyordu. Büyük alan bölmelere ayrılmıştı, bazıları dolu, bazılarıysa boştu. Ara sıra gelen klavye tıkırtıları dışında ortam sessizdi. Birbirinin aynı masalar ve bölmeler neredeyse nefes almayı zorlaştırıyordu.

Ofisin ucunda diğerlerinden daha büyük olan farklı bir masa duruyordu. Orada oturan adam yavaşça yerinden

kalktı ve gerinerek pencereye doğru yürüdü. Ardından ısınma hareketleri yapar gibi öne doğru eğilip ellerini salladı.

Görüntü oldukça komik olsa da ısınma hareketleri yapmaya devam eden adam tam bir ciddiyet abidesiydi.

"Alo? Benim."

Birkaç dakika sonra telefonunu çıkardı, golf planları yapmaya başladı, sohbet uzadıkça uzadı, sonunda masasından bir paket sigara aldı ve konuşmaya devam ederek ofisten çıktı.

Minyon bir kadın tüm bu süre boyunca onu izliyordu.

Köşe masada oturan kadın harıl harıl bir şey üstünde çalışıyordu ama adam gider gitmez ellerini klavyeden çekti. Ekranda boş bir belge ve yanıp sönen imleç vardı. Kadının yüzü masasındaki küçük aynadan yansıdı.

Yirmilerinin sonunda görünüyordu, bir haber spikeri gibi giyinip hoş bir makyaj yapmıştı. Ama ofisin geri kalanı gibi sahip olduğu soğuk görüntüsü kırmızı rujunu bile cansızlaştırmıştı.

Serin kadının yanına gidince bilgisayarındaki bir mesajlaşma uygulamasından sohbet ettiğini gördü. Sohbeti okudu:

İşten sonra ne yapacaksın?

Arkadaşla takılacağım. Ne oldu?

Tamam, hafta sonu işin var mı?

Bir aylığına Avrupa'da olacağım, söylemiştim.

Bu hafta gideceğini bilmiyordum. Ne kadar kalacaksın?

1 ay.

Ne şanslısın. Bana hatıra olarak bir şey getir, dönünce buluşalım.

Tabii, kendine iyi bak.

Sen de.

Kadın monitörün arkasına saklanıp kucağında gizlediği telefonuna baktı.

İç çekti.

Şeffaf ojeli tırnakları ekranda her kaydığında fotoğraflar uçarcasına değişiyordu.

İç çekmesi hayranlık dolu inlemelere dönüştü.

Her fotoğrafta farklı bir egzotik gezi noktası ve bir mankenin fiziğine sahip bir adam görünüyordu. Adam sağlıklı bir şekilde bronzlaşmıştı ve gözlükleri başının üstünde duruyordu. Fotoğrafların yanında küçük bir profil yazısı vardı:

Seyahat yazarı.

Adam öylesine mutlu görünüyordu ki bu sıkıcı, gri binada sıkışıp kalmış ofis çalışanlarından çok farklıydı.

Zümrüt yeşili sularda şnorkelle yüzerken bronz teni ve kaslarının görünüşü bunu âdeta bir gösteriye çeviriyordu. Diğer fotoğraftaysa kumsalda elinde hindistanceviziyle bir palmiye ağacının altında uzanıyordu. Sırtında paraşütle bir uçaktan atlarken çekilen fotoğrafı hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Ben ne zaman böyle bir tatil yapacağım?"

Kadın her fotoğraftaki 'beğen' kısmına imrenerek bastı. Ardından telefonu bıraktı ve yüzü bir kez daha donuklaştı.

Büyük masanın sahibi ofise geri döndü, hâlâ golf vuruşlarına çalışıyordu. Kadın gözlerini hemen monitöre çevirdi, boş belgedeki imleç yanıp sönmeye devam ediyordu.

Dünya biten filmin ardından ışıkları sönen bir sinema salonu gibi kararardı.

***

Dünya yeniden aydınlandı ve Serin başını iki yana salladı. Yağmur Mevsimi Pazarı'ndaydı. Bazı kürelerdeki gö-

rüntülerin diğerlerinden daha uzun sürdüğünü fark etmişti. Nedenini Durof'a sormayı düşündü ama onca zahmete girmek istemedi.

Issha salyalı mavi küreyi tükürdü.

"Hey Issha," dedi Serin küreyi sadece baş ve işaretparmaklarıyla tutup keseye atarken. "Şimdi fark ettim, gerçekte istediğim şey özgürlük. Sonsuza dek bir yere tıkılıp kalmaktansa canımın istediği her yere gitmek istiyorum."

Bu kadar çok fikir değiştirdiği için kendini suçlu hissetti ama Issha dert etmiyor gibiydi. Poposunu heyecanla sallarken kuyruğu o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanık görünüyordu.

"Seni kızdırmıyorum, değil mi?" diye sordu Serin.

Issha cevap vermek yerine burnunu çimlere bastırıp kokladı. Çok geçmeden sıska bacaklarıyla zıplayarak yürümeye başladı.

Serin hemen peşinden koştu ve ikili bir ara sokakta gözden kayboldu.

Serin yutkunarak başını kaldırdı. Böyle bir binayı hayatında hiç görmemişti. Sadece büyük değil, devasaydı. Pencereler, kapılar, hatta girişteki paspas bile kocamandı.

Yağmur Mevsimi Pazarı'nın en güçlü Dokkaebi'si onu zorla esnetmiş ya da büyüyle genişletmiş gibi görünüyordu. Yoksa Serin ve Issha mı küçülmüştü?

Her halükârda bina bir evden ziyade bir mimarın maketi gibi duruyordu.

Ve tam Serin'in yanıldığını kanıtlamak istercesine kapı açıldı ve kapıya anca sığan büyük bir Dokkaebi dışarı çıktı. O kadar büyüktü ki onunla kıyaslandığında Toriya çocuk gibi kalırdı.

"Hey! Vay canına!" diye bağırdı, hızla savurduğu kapı Serin'i az farkla ıskaladı.

Dokkaebi'nin gözünde bir göz bandı, başındaysa korkunç bir kafatası işlenmiş şapka vardı. Fırfırlı önlüğü ve çiçek desenli kepçesi olmasa Serin hemen arkasını dönüp kaçardı. Önlüğün üstündeki isim etiketinde Dokkaebi'nin adının "Bordo" olduğu yazıyordu.

Bordo, Serin'in gözlerine bakabilmek için çömeldi. "Bu da ne böyle, bir insan mı? Burada ne yapıyorsun?"

Serin daha cevap veremeden Bordo'nunkiyle aynı bir yüz daha binadan dışarı başını uzattı. Ama bu daha kibar görünüyordu ve bunun nedeni muhtemelen bir korsan gibi giyinmiş olmamasıydı. "Bordo, seni yarım akıllı, insan dünyasında yağmur yağıyor olmalı. Yılın o zamanı geldi."

Bordo parmaklarını kaldırıp hızlıca bir hesap yaptı. "Hah. Zaman uçup gidiyor, değil mi?"

"İnsana içeri gelip bir bakmasını söyle."

Bordo kuşkulu bir bakışla Serin'e yaklaşıp onu uyardı: "Burada bela çıkarmasan iyi olur, beni duydun mu?"

"Şey... tamam," dedi Serin sertçe ve başını kaldırdı. Nihayet kapının üstündeki devasa tabelayı gördü.

Aynı devasa harflerle şöyle yazıyordu:

Bordo ve Bormo'nun Restoranı

Restoran tıklım tıklımdı.

Serin kapıdan adımını attığı anda yemeklerin yoğun kokusu burnuna geldi. Ortam açık hava pazarları misali sohbet ve yemek pişirme sesleriyle doluydu. Ara sıra birileri seslerini yükseltse de kavga ediyormuş gibi görünmüyorlardı.

Sarhoş Dokkaebi tarafından çiğnenmemeye dikkat eden Serin içeride ilerledi ve boş bir sandalye gördü. Ama sandalye o kadar büyüktü ki dev bir platforma benziyordu.

"Bak, bak, bak! Bu küçük bir insan kız değil mi!" dedi yan tarafta oturan Dokkaebi ağzına bir avuç dolusu gevrek

götürürken. O da Bordo kadar iriydi ve gevrek kırıntıları gür sakallarını kirletmişti. Mavi Hawaii gömleği o kadar dardı ki tek bir yanlış hareketinde tüm düğmeler kopabilirdi.

Dokkaebi bir tomruk kadar uzun olan kolunu kaldırdı. "Tanıştığımıza sevindim, adım Hank. Ben Yıkanma-Toplayıcısı'yım, insanların izin günlerinde yıkanma isteklerini alıyorum."

Elini Serin'e doğru uzattı, Serin bir an irkildi ama sonra Dokkaebi'nin niyetinin ona vurmak olmadığını anladı. Serin de elini uzatıp tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Serin."

Tokalaşmanın ardından Hank kolunu zemine doğru uzattı. Serin üstüne çıkınca onu rahatça boş sandalyeye doğru kaldırdı.

"Teşekkür ederim."

Serin oturur oturmaz Bordo yine ortaya çıktı, elinde taşıdığı bira bardağı öyle büyüktü ki içinde banyo yapılabilirdi. Bordo bardağı Hank'ın önündeki tezgâha küt diye bıraktı ve her yere damlacıklar sıçradı. Serin sırılsıklam oldu.

Bordo özür dahi dilemeden Hank'e bağırdı: "Pekâlâ, Bill'i bugün alıkoyan ne?"

Hank içkisini kafasına dikip iştahla yudumladı, ağzına bir avuç dolusu fıstık attı. Ardından cevap verdi: "Otelle ilgileniyor anlaşılan..." ağzı dolu olduğundan Serin sözlerinin geri kalanı anlayamadı.

"Ne?" diye bağırdı Bordo inanamıyormuş gibi. "Orası *asla* yoğun olmaz."

"Normalde evet. Ama yağmur sezonu başladığından insanların kalacak bir yere ihtiyacı var," dedi Hank geğirerek. Serin çürük yumurta ve lağım kokusu aldı ve hemen eliyle ağzını kapattı.

"Endişeli olduğunu söyledi. Kaybolan insanlar yüzünden."

Serin'in niyeti onları dinlemek değildi ama Hank'in söyledikleri berbat kokan nefesine dair tüm düşünceleri aklından silip attı. Biraz suçluluk hissetse de kendi kendine Hank bu kadar yüksek sesle konuşurken konuşulanları duymamanın mümkün olmadığını söyledi.

"Muhtemelen kürelerini alıp evlerine dönmüşlerdir," diye cevap verdi Bordo ilgisizce.

"Mesele şu ki," dedi Hank, "Bill onların genellikle tüm sezon kaldıklarını söylüyor. Ve daha da tuhaf olanı bütün eşyalarını odalarında bırakmış olmaları." Ağzının kenarına uzanıp Taş Devri'nden beri oradaymış gibi görünen bir kırıntıyı aldı. Kurumuş ıspanak yere düşerken Serin'i kıl payı ıskaladı.

"Eh, bahse varım hepsi Gromm'un yerindedir. Kumara dalıp burada kalan ilk kişiler değiller ne de olsa."

"Neyse işte, her ihtimale karşı onların eşyalarının başında durması gerekiyormuş."

"Şu Bill çok yufka yürekli biri," diye homurdandı Bordo ve sonunda başı tezgâhtan zar zor görünen Serin'i fark etti. "Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu çiçek desenli kepçesini tehditkâr bir biçimde sallayarak. "Görmek istediğini gördüğüne göre artık git. Şu an meşgulüm."

"Ama buraya Dokkaebi Kürenizi almaya geldim."

"Ee, niye öyle söylemedin o hâlde?" diye çıkıştı Bordo. Kepçeyle ensesini kaşıdı. "O şeyi nereye koydum ben?" diye mırıldandıktan sonra ekledi, "Her neyse, şimdi işim var. Sonra gel."

Serin'in bir şey demesine fırsat vermeden çekip gitti.

"Bordo adına özür dilerim," dedi basbayağı sarhoş olan Hank. "Onu anlamalısın, yakında büyük bir ekip gelecek, yemek yarışmasını o düzenliyor. Oldukça büyük bir etkinlik olacak."

Bardağı kafasına diken Hank gürültüyle hıçkırdı ve resmen yer sallandı.

"İşte geldiler."

Her biri kapıdan zar zor geçen kalabalık bir Dokkaebi grubu restorana girdi. Yüzlerindeki ifadeden, sanki burada bir kaş çatma yarışması düzenleniyormuş gibi görünüyordu.

Kaşları en çatık olan Dokkaebi bir yumruğunu tezgâha indirdi.

"BORDO! Yemekler nerede adamım? Çoktan hazır olmaları gerekiyordu!"

Bordo elinde yemek dolu bir tepsiyle mutfaktan çıktı.

"Terbiyesizlik yapma Dunkie ve geçen seferki gibi yediklerini yarı yolda kusma."

Dunkie'nin kaşları daha da çatıldı. "Sana söz, bu sefer farklı olacak... Bill nerede?"

Bu kez kaş çatma sırası Bordo'daydı. "Bir işi varmış herhalde."

Dunkie kükrer gibi kahkaha attı. "Bill yok mu? Anlaşılan Dunkie'nin Restoranı için bu yılın yemek yarışması çantada keklik."

Dokkaebiler hareketlendi, içlerinden biri –göbeği her an pantolondan dışarı fırlayacakmış gibi olan– öne çıktı. "Hah! Roland Şirketi bugünün kazanını olacak." Göbeğinin büyüklüğünü fark eden Serin içten içe onunla aynı fikirdeydi ama sonra onun yanında iki başlı bir Dokkaebi gördü ve fikrini değiştirdi.

Serin katılımcıları incelerken her seferinde kimin kazanacağı konusundaki tahminini değiştiriyordu. Bordo yarışma hazırlıklarını tamamladı.

Masada 'Bill' için ayrılan kısım hariç herkesin önüne dağ gibi et servis edildi, o kadar çoktu ki normal bir insanın daha iki lokma yemeden midesi bulanırdı. Yarışmacı-

lar savaşa hazırlanıyormuş gibi oturup işaretin verilmesini bekledi.

Kendi yerlerinde içkilerini içen müşteriler bile bardaklarını alıp masanın etrafında toplandı. Çok geçmeden fısıldaşmalar kesildi, tüm gözler Bordo'nun elindeki zildeydi.

Bordo derin bir nefes aldı ve...

"Durun!"

İnce bir ses sessizliği bozdu. Tüm gözler Serin'e döndü.

"Lütfen benim de katılmama izin verin!" diye bağırdı.

Yine sessizlik oldu. Derken Dokkaebilerden biri kahkaha patlattı, bir diğeri de ona katıldı. Çok geçmeden tüm restoran deli gibi gülüyordu. İçlerinden birinin gözünden neredeyse yaş gelecekti ve Bordo'nun başı o kadar geriye gitmişti ki zar zor nefes alabiliyordu.

Bordo gülmekten ölmeden önce Serin ekledi, "Eğer katılmak için bir altın para verirsem sen de bana Dokkaebi Küreni vereceksin, değil mi?"

"*Sen mi? Yemek yarışmasına* katılmak mı?" demeyi başardı Bordo.

"Evet," dedi Serin başını sallayarak. "Boş bir sandalye var."

Dunkie kıkırdadı. "Neden olmasın Bordo? Yarışı biraz daha zorlaştıralım!"

Koca göbekli Dokkaebi kahkahalarla gülmeye başladı, müşterilerin geri kalanları da katılarak gülerken Serin kulaklarını tıkadı.

Gürültü devam ederken bazı Dokkaebiler Serin'i kırmayıp Bill'in yerini almasına izin verilmesini söylediler. Bordo onları susturmaya çalışmadı.

"Tamam o zaman. Bir altın verirsen Bill'in yerini alırsın. Bu seni ilgilendirmez ama kazananın ödülü yüz altın."

Hank'in yardımıyla Serin masada Bill'in yerini aldı.

Masadakileri daha yakından görünce bir pişmanlık hissetti, tabaklar ömrü hayatında yediğinden daha çok etle doluydu ama artık yarışmadan çekilmek için çok geçti.

Bordo zili çaldı.

Serin ne olduğunu anlayamadan restoran çiğneme sesleriyle doldu. O da hemen yemeye başladı. Bahçedeki çayı saymazsa yakın zamanda hiçbir şey yememişti, bu yüzden yemekleri yutmadan önce çok da çiğnemesine gerek kalmadı. Ancak çok geçmeden doydu. Yedikleri geri gelecekmiş gibi hisseden Serin etrafına baktı. Yanında oturan iki kafalı Dokkaebi aşırı derecede pis boğazdı ve yemekleri yarınlar yokmuş gibi yiyordu.

"Bu haksızlık!" diye bağırdı Serin düşünmeden. "O iki kişi sayılır!"

Bordo parmağını burnundan çıkardı ve şöyle bir önlüğüne sildi. "Kurallar böyle. Kapıdan aynı anda geçebilen takım sayılır. Şansına küs küçük hanım."

Serin Bordo'nun gözlerine sert bir bakış atarak herkesi şaşırttı. "O hâlde benim de bir takım arkadaşım var!"

"Ya öyle mi? Nerede?"

Bordo etrafına bakındı ve sonunda gözlerini masanın altına kaydırdı. Minik, kıpır kıpır bir figür gördü, kedicik Serin'in cebine rahatça sığacak kadar küçüktü.

Bordo baharata bulanmış eliyle kediyi gösterdi. "Bu sıska sokak kedisini mi kastediyorsun?"

"O bir sokak kedisi değil! Onun adı Issha," dedi Serin öfkeyle. "O hep benim yanımdaydı, şu kapıdan girerken bile! Yani biz de takım olarak yarışabiliriz."

Bordo kaşlarını çatarak çorbadan bir sardalya alıp Issha'ya doğru attı. Issha balığı ağzına güçlükle sığdırdı, patileriyle kuyruk kısmından tutup balığı minik minik kemirdi. Bordo burnundan öyle güçlü nefes verdi ki dışarı sümük

fışkırdı. Onu da önlüğüne sildikten sonra duyurusunu yaptı: "Tamam o hâlde kedi bir fark yaratacak mı görelim. Ama acele etsen iyi olur zaman tükeniyor."

"Ciddi misin?" diye sordu Serin aldığı tüm ısırıklara rağmen hâlâ yeni gibi duran buharda pişmiş kaburga parçasına bakarak.

"Bizim ne olduğumuzu sanıyorsun? İnsan mı? Yemeğini hızlı ye, yoksa bir dahaki yağmur mevsimine kadar burada kalırsın."

Müşteriler yine gülmeye başladı, yüzü kıpkırmızı olan Serin sandalyeden kalktı. Ama pes etmek yerine Hank'in yanına gitti ve duvara dayalı dolabı işaret etti. "Hank, beni o dolabın üstüne koyabilir misin?"

"Yukarı mı?" diye sordu Hank şaşkınlıkla.

"Evet."

Hank bir kez daha dolaba baktı. İçi baharatlarla ve soslarla doluydu. "Kaburga senin için fazla mı yavandı?"

"Hayır, açıklayacak vakit yok. Çabuk!"

Hank başka bir şey sormadı, üstüne atlayabilmesi için elini indirdi. Serin Hank'in eline çıktıktan sonra Issha'yı çağırdı.

"Buraya gel Issha!"

Kedi sardalyanın kalanını yuttu, Serin'in yanına gidip kucağına atladı.

"Bunu yapmak istemezdim ama başka çaremiz yok," dedi Issha'nın gözlerinin içine bakarak. "Durof senin hakkında doğruyu söylüyordu, değil mi? Bu bir hile değildi?"

"Miyav."

"Güçlerini tam olarak kullanmamı sağlamanın tek yolu bu, değil mi?"

"Miyav."

"Ve zarar görmeyeceksin, doğru mu?"

Serin'in endişe dolu her sorusu aynı miyav ile cevaplan-

dı, bu arada Hank onları yavaşça dolabın üstüne kaldırıyordu.

Sos kâseleri ve tuzlukların arasına güvenle yerleşen Serin aşağı baktı. Bir gökdelenin üstündeymiş gibi hissetti. Derin bir nefes aldı.

Müşterilerin gözü üzerindeydi. Bordo hâlâ burnunu karıştırıyordu ve Hank gergince sakalını ovuşturuyordu. Diğer yarışmacılar bile yemeklerini ağızlarına götürürken öylece kalakalmıştı.

Serin Issha'yı başının üstüne kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Miyav!" diye bağırdı Issha kendinden emin bir şekilde.

Serin gözlerini kapadı ve kediyi bıraktı.

Restoran buz kesmiş gibi sessizliğe büründü.

Serin yavaşça gözlerini açtı. Birkaç Dokkaebi dehşetle yerlerinden kalkmıştı. Ve şükürler olsun ki Issha yere sorunsuzca inmiş ve Serin'in daha önce hiç görmediği bir hızla daha da büyüyordu. Kısa sürede Dokkaebilerden bile uzun oldu, başı neredeyse tavana değecekti.

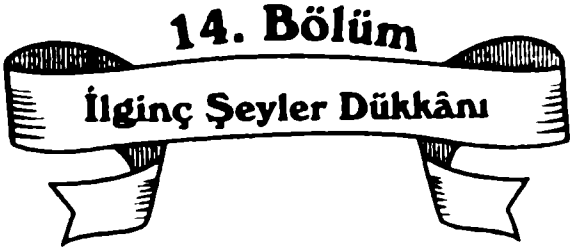
Sessizlik daha da arttı.

Biri bira bardağını düşürdü ama ya kimse fark etmemişti ya da kimsenin umurunda değildi.

Bordo parmağını burnuna o kadar derin sokmuştu ki artık kanamaya başlamıştı, Hank önünde oturan Dokkaebi'nin saçlarını okşuyordu. Birkaç kişi ağzındaki birayı püskürttü ve yarışmacıların bir karış açık kalan ağızlarından yemekler yere döküldü.

Sadece Serin zaferle gülümsüyordu. Yüksek sesle haykırdı:

"Koca bir ısırık Issha! Hadi!"

Serin, Issha'nın yarışma için hazırlanan tüm etlerin yanı sıra masayı ve tabakları da yuttuğu için ciddi bir hasar ücreti ödemek zorunda kalsa da hâlâ harcayacak parası vardı. Ayrıca ödülü de o almıştı.

Serin ve Issha şöhret duvarına birlikte gidip el ve pati izlerini bıraktılar.

Bordo Serin'in omzuna dokundu. "Hiç fena değil küçük hanım. Sayenizde restoran şampiyonluk tacını korudu."

Serin gururlandı ama o parmağın vaktinin çoğunu nerede geçirdiğini bildiğinden biraz da midesi bulandı.

"Ve iyi haber! Dokkaebi Küresi'ni nereye koyduğumu hatırladım."

Bordo şapkasını çıkardı. Orada, başının üstünde kırmızı bir Dokkaebi Küresi duruyordu.

İsim etiketinde 'Bormo' yazan bir Dokkaebi mutfaktan koşarak geldi. "Bu ailedeki tüm zekâyı ben almış olmalıyım," diye iç çekti. Serin tüm bu süre boyunca onun mutfakta olduğu anladı.

"Hepsi senin hatan," diye suçlamada bulundu Bordo ikizini işaret ederek. "Sen insanlardan bu kadar çok anı

çalıp onları yemeklere koymasaydın hafızam gayet iyi olurdu. Özellikle de Şef ihtiyacımızdan fazlasını almamamızı söyledikten sonra."

Bormo, Bordo'nun parmağından uzaklaştı. "Bak Bordo. Ben sadece insanların unutmak *istedikleri* kötü anıları alıyorum." Ardından bir süre durup ekledi. "Gerçi itiraf edeyim bazen fazla heyecanlanıyorum ve önemli bir şeyi de unutturuyorum. Ama sadece bazen," dedi baş ve işaretparmakları arasında minicik bir mesafe bırakarak. Sonra da ekledi, "Ama çoğunlukla Bordo'nun hatası."

"Hey!"

"Sen, insanların gençliklerini hatırlamalarını engellemek için eski anılarını çalıyorsun," dedi Bormo. "Ben hâlâ doğduğum günü ve yürümeyi öğrendiğim zamanı hatırlıyorum."

Bordo ayıplar gibi bir ses çıkarıp karşılık verdi. "O anıları saklarlarsa ne evlenebilir ne de çocuk sahibi olabilirlerdi. Çünkü çocuk büyütmenin ne kadar zor olduğunu hatırlar ve vazgeçerlerdi; böylece hatıralarını çalacak insan kalmazdı."

"Bu kadar ince düşündüğüne inanamıyorum," dedi Bormo.

Bordo burnundan bir kıl kopardı. "Tabii ki düşünüyorum. İnsanlar bana teşekkür etmeli çünkü hâlâ var olmalarının nedeni benim."

İkizler beşlik çaktı, ilk kez aynı fikirdeydiler. Ama Bormo yüzünü buruşturup ellerini yıkamak üzere hemen mutfağa koştu.

Bormo geri dönüp de Dokkaebiler başka bir tartışmaya tutuşmadan önce Serin sandalyesinden kalktı. "Küre için teşekkürler."

"Dur, yemeğini unutma," dedi Bordo sandalyesinden

kalkarken. Ardından Bormo'nun bıraktığı torbayı ona uzattı. İçinde sarımsaklı ekmek ve zeytinyağı vardı. "İnsanların bebeklik anılarından yapıldı," dedi ekmeği göstermek için uzanırken ama Serin, Dokkaebi hiçbirine dokunmadan torbayı hemen kaptı.

"İkinize de teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Bordo burnunu karıştırmaya geri dönerken ve Bormo bir beze ellerini silerken Serin restoranın devasa kapısından çıktı.

***

Bir adam egzotik bir otel odasında oturuyordu, yüzünü masaya yaslamıştı.

Bir gece önce çılgın bir parti verilmiş olmalıydı çünkü pahalı görünen ahşap masanın üstü boş şampanya ve şarap şişeleriyle atıştırmalık ve yemek tabaklarıyla doluydu. Issha'nın üstüne atlayacağı bir manzaraydı resmen.

Ardından herhangi bir otel ışığının yansıtabileceğinden daha parlak bir parlama oldu. Dışarıda havai fişekler patlıyor, etrafa yayılan rengârenk kıvılcımlar odayı daha aydınlık hâle getiriyordu.

İki yataklı oda büyüktü. Birinin üstünde barkodlu etiketler yapıştırılmış bir bavul duruyordu. Giysiler valizin kenarlarından taşmış, üzerindeyse ters bırakılmış bir gözlük vardı.

Masanın üstü adamın mesleğine dair ipuçları veren Polaroid fotoğraflarla doluydu. Resimlerin hepsinde var olan adam her yaştan, her etnik kökenden, her cinsiyetten akla gelebilecek her türlü ortam ve giysiler içindeki insanlar arasında gülümsüyordu.

Derken adam mırıldanmaya başladı:

"Lütfen... beni bırakma..."

Serin adamı inceledi. Kolunun altında açık duran bir not defteri vardı. El yazısı kötüydü, bunun nedeni muhtemelen yazarken sarhoş olmasıydı. Neyse ki Serin yazıyı okuyabildi. Not defteri bir tür günlük olmalıydı.

Evleneceğini duydum.

Artık onu unuttum sanıyordum. Ama neden hâlâ canım bu kadar acıyor?

Eğer sürekli meşgul olur, kaçarsam onu unutacağımı sanmıştım.

Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum.

Bu gerçekten istediğim hayat mıydı?

Hayallerim için ondan ayrılmam doğru muydu?

Gerçekten başarılı oldum mu?

Başarı nedir ki?

Neden hayatım büyük bir fiyasko gibi hissediyorum?

Sayfa orada bitiyordu ama Serin dayanamadı. Defteri adamın kolunun altından yavaşça çekerken bir cep telefonu ortaya çıktı. Telefonun şarjı azalmıştı ama adamın uyuyakalmadan önce baktığı fotoğraf hâlâ ekranda duruyordu.

Arkadaşlarım bütün fotoğraflarında ne kadar mutlu görünüyor.

Bense artık sadece kendimleyim. Yapayalnız.

Bu boşluğu nasıl dolduracağım?

Bugün onu her zamankinden çok özlüyorum.

Neden onu daha çok takdir etmedim? Keşke onu bıraktığım için ne kadar pişman olacağımı bilseydim.

Keşke geçmişe dönebilsem. Keşke yine onunla olabilsem. Bunun için her şeyimi verirdim.

Sayfanın geri kalanı gözyaşlarıyla o kadar ıslanmıştı ki okunamıyordu. Adam uykusunda tekrar tekrar birinin adını sayıkladı. Sayfa dökülen yaşlarla giderek daha da ıslandı.

* * *

Serin kırmızı Dokkaebi Küresi'ni yavaşça bıraktı.

Issha yanına gelip kızın yüzünü yaladı.

"Ah, Issha," diye fısıldadı. Kırmızı Dokkaebi Küresi'ndeki hayat sanki sevdiğinden ayrılan kendisiymiş gibi yüreğini sızlatmıştı. Sayfalardaki yalnızlığın acısı âdeta kendi kalbinde yankılanıyordu.

Issha göğsüne sürtünürken Serin kedinin başını okşayıp, "Gerçekten çok ama çok üzgünüm. Ama ben başka bir Dokkaebi Küresi istiyorum," dedi. Elini kedinin yumuşak tüylerinde gezdirmek kendini daha iyi hissetmesine neden olsa da küredeki yürek burkan yalnızlık hâlâ canını yakıyordu. "Sevdiğim kişiyle evlenmek istiyorum." Serin yüzü kızararak tekvando sınıfındaki oğlanı düşündü ve mahcup bir ifadeyle ekledi: "Mümkünse uzun boylu ve yakışıklı biriyle."

Issha birkaç kez daha sürtündükten sonra kollarının arasından yere atladı ve yola koyuldu. Serin de yine kedinin peşine takıldı.

Devasa binalar çok geçmeden yerlerini diğerleriyle kı-

yaslandığında oyuncak gibi görünen normal boyutlardaki binalara bıraktı. Serin kısa süre içinde daha küçük binaların aslında oyuncak evler olduklarını anladı.

Tuğla sandığı şeyler aslında küçükken oynadığı oyuncak bloklardı ve çatılar çikolatadan yapılmıştı.

Serin onu durduramadan kurabiye kapıdan koca bir ısırık alan Issha binalardan birine girdi. Kapının tamir masrafının fazla tutmamasını uman Serin kedinin peşinden içeri koştu.

Ev sanki dakikalar önce bir parti verilmiş gibi oyuncak palyaçolarla ve balonlarla doluydu. Ya öyleydi ya da burası parti malzemeleri satan bir dükkândı. Serin küçük bir kızken istediği her türden oyuncağın burada olduğunu gördü.

Oyuncak palyaçolardan biri hareket etti.

Serin dehşet içinde nefesini tutarken oyuncak palyaço gözlerini kırparak bir adım öne çıktı.

"Merhaba. Buraya ilk kez mi geliyorsun?" diye sordu.

Şimdiye kadar kıpırdamadan, gözünü bile kırpmadan duran Dokkaebi sahte bıyıklı şaka gözlüğü takmış, dudaklarının arasında dilli bir düdük tutuyordu. Dokkaebi her konuştuğunda dilli düdük yuvarlanarak uzuyordu.

"Hoş geldin genç insan!" diye bağırdı bir parti konfetisini patlatarak. Oyuncak bir maymun ellerindeki zilleri birbirine vurarak çalmaya başladı ama dengesi bozulup sırtüstü yere düştü. Gerçekten sönük bir karşılama olmuştu bu.

Serin omzundaki konfetileri silkeleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum. Buraya Dokkaebi Küresi için geldim."

"Anlıyorum!" dedi Dokkaebi. "Tanıştığımıza sevindim, benim adım Panko, ben İlgi-Toplayıcısı'yım! Lütfen acele etmeyin, mağazam heyecan verici ve ilginç şeylerle dolu!" dedi

rafları göstererek. Ardından belli bir rafı işaret edip ekledi: "İşte bu da benim gurur kaynağım olan Dokkaebi Kür..."

Panko sustu, nefesi boğazında tıkanmıştı. Ağzındaki dilli düdük yere düştü.

"Hayır, yemin ederim buraya koymuştum," diye geveledi, iç çamaşırı görünecek kadar öne eğilip yere bakarken. Ancak hiçbir şey bulamayıp doğrulduğunda daha da paniklemişti. Serin hırsızın buraya da girmiş olacağından şüphelenmeye başladı.

"O çocuğu cezalandırmalıydım!" diyen Panko neler olduğunu anlamış gibiydi.

"Buraya da mı hırsız girdi?" diye sordu Serin.

Panko başının yanlarındaki birkaç tutamı çekiştirerek cevap verdi. "Çok üzgünüm, o aptal çocuktan gözümü ayırmamalıydım."

"Hayır, sorun yok. Dokkaebi Küresi'ni kimin aldığını biliyor musunuz?"

"Görüyorsun ya," dedi Panko. "Torunum az önce ziyarete geldi. Bence o yaramaz almış olmalı. Kendine ait olmayan eşyaları yürütme alışkanlığı var. En içten özürlerimi sunuyorum, demek o çocuğu iyi yetiştirememişim."

Panko gözlerini kurulamak için şaka gözlüklerini çıkardı ve aslında gözlüklerin sadece gözlük olduğu ve sahte burnun aslında kendi burnu olduğu anlaşıldı. Şaşıran Serin, "Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Babasının Hurdalık'ın da olduğunu sanıyorum. O çocuğu iyi yetiştiremedim..." dedi Panko ve dizlerinin üstüne çöküp alnını yere bastırdı.

Serin onu kaldırmaya çalıştı. "Sorun değil. Issha onu bulmama yardım eder."

"Bir müşteriden yardım istemek mi? Asla kabul edemem! O çocuğu iyi yetiştiremedim, hepsi benim hatam," dedi Panko boğuk bir sesle.

"Gerçekten! Sorun yok!" dedi Serin onu rahatlatmaya çalışarak. "Issha'nın burnu keskindir, onu hemen bulur! Değil mi Issha?"

"Miyav!" diye onayladı Issha kendinden emin bir şekilde.

"Dokkaebi Küresi yakın zamana kadar burada olmasaydı Issha buraya gelmezdi," diye ekledi Serin. "Yani lütfen endişelenmeyin. Yerlere kapanmanıza gerek yok."

Panko başını kaldırıp yaşlı gözlerle Serin'e baktı. "Ya-yani... Beni bağışladın mı?"

"Elbette bağışladım! Zaten bağışlanacak bir şey de yok!"

Panko gözyaşlarına boğuldu, mendil sırılsıklam olana kadar burnunu sümkürdü. Ardından bir kez daha alnını yere yapıştırdı.

"Zavallı torunum Haku daha bebekken anne babasını kaybetti. Bir yandan onu büyütürken bir yandan da İlginç Şeyler Dükkânı'nı işlettim. İnsanların ilgilerini toplamaya vakit bulamadım ve bu yüzden bazı insanlar yetişkin olduklarında bile oyuncaklara duyduğu ilgiyi kaybetmediler. Berbat bir iş çıkardım."

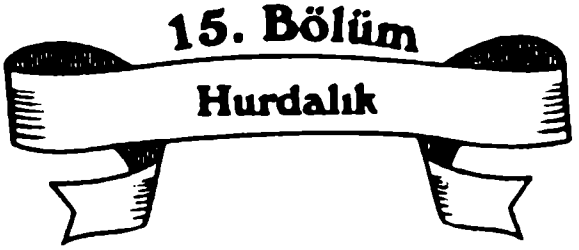
Serin, Panko'yu nazikçe ayağa kaldırdı. Panko'yu bağışlamaya yetkisi var mıydı bilmiyordu ama en azından onu sakinleştirmesi gerekiyordu. "Lütfen, siz yanlış bir şey yapmadınız. Ve yaptıysanız bile sizi affediyorum tamam mı?"

"Ah, ne kadar cömertsin!" Panko bu kez de minnet gözyaşları dökmeye başladı.

Yavaş yavaş kendini toplarken de Serin, "Issha ve ben şimdi gidip Küre'yi arayacağız," diyerek uzaklaştı. Daha fazla orada kalırsa Panko'nun alnını yeniden yere koyup çürütmesinden korkuyordu.

Panko gözlüklerini takıp Serin'e kapıya kadar eşlik etti. "Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın. Gerçekten," dedi ve öyle abartarak eğildi ki neredeyse başı yere değecekti.

Serin de elinden geldiğince eğildi. "Rica ederim. Lütfen kendinize iyi bakın." Ardından yola koyuldu ve adamın yere kapanmadığından emin olmak için bir kez daha arkasına baktı.

Haku'yu bulmak zor olmadı.

Issha onu paslanmış ve atılmış parçalarla dolu bir avluya götürdü. Ancak burayla uzun zamandır kimse ilgilenmiyor gibiydi çünkü etraftaki çitler delik deşikti, zemin aşırı büyümüş otlarla kaplıydı ve havada korkunç bir koku vardı. Serin üzerinde "HURDALIK" yazan solmuş bir tabelanın önünden geçti. Önünde uzanan avlu tam bir çöplüğe benziyordu. Hurda dağları göz alabildiğine uzanıyor, neredeyse göklere yükseliyordu; hatta bazıları o kadar yüksekti ki tepeye çıkmak istese Serin'in tırmanma ayakkabılarına ve bir de yürüyüş sopasına ihtiyacı olurdu.

Burada genç bir Dokkaebi bulmak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Serin'in elbette Issha'nın yardımına ihtiyacı vardı ama kötü koku o kadar baskındı ki kedi bile kürenin yerini tespit etmekte zorlanıyor gibiydi. Issha tavşan deliğini andıran bir yığının içindeki mağaranın çevresinde defalarca dönüp durdu.

"Burası olduğuna emin misin Issha?" diye sordu Serin tereddütle.

"Miyav..." diye cevapladı Issha her zamankinden daha emin bir tonla.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Issha kuyruğu havada beklerken Serin önden geçip içeri girdi.

Mağara zifiri karanlıktı.

Serin Dokkaebi kesesine uzanıp eline geçen ilk küreyi çıkardı. Işığı bir fener kadar kuvvetli değildi ama önünü görmesine yardım etmek için yeterliydi.

Ancak bu bile korkusunu azaltmıyordu. Ya da kötü kokuyu. Işık tüm o hurda parçalarının ne kadar tehlikeli bir şekilde etrafa yığıldığını netleştirirken koku da yürüdükçe keskinleşiyordu.

Mağaranın zemini düzdü ve ilerledikçe ne genişliyor ne de daralıyordu; bu da birinin burayı bir amaçla kazdığı anlamına geliyordu. Ama mağara halihazırda o kadar dardı ki Serin ne kadar eğilse de yürüyememiş, bu yüzden dizlerinin üstünde sürünmek zorunda kalmıştı.

Neyse ki mağara çok geçmeden bir açıklığa ulaştı.

Orada ayakta durmasına yetecek kadar yüksek, mağaramsı küçük bir odacık vardı. Oda, tıpkı elindeki Dokkaebi Küresi'nin parıltısı gibi loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Ne bulacağını anlayan Serin ona doğru yürüdü.

Küçük odanın içinde minik bir Dokkaebi kıvrılmış oturuyordu. Üstünde gömlek yoktu, Serin bunun nedeninin çok sıcak olması mı, yoksa gömlek sevmemesi mi olduğunu bilmiyordu ama boynunda eski püskü bir papyon takılı olduğunu fark etmişti. Pantolonu o kadar yıpranmıştı ki Serin az kalsın onu paçavra sanacaktı.

Dokkaebi Serin'in odaya girdiğini fark etmemiş gibiydi. Bakışları hafif parıltısıyla odayı aydınlatan Dokkaebi Küresi'ndeydi.

"Öhö," diyerek boğazını temizledi Serin.

Dokkaebi yalnız olmadığını anladı. Döndü ve çığlık atarak ayağa fırladı.

Çığlık Serin'i Dokkaebi kadar korkuttu. Sesi kısılana kadar çığlık atmaya devam eden çocuk Dokkaebi Küresi'ni elinden bırakmıyordu. Serin kendini hızla toparlayıp genç Dokkaebi'yi sakinleştirmeye çalıştı. "Hey, tamam, korkacak bir şey yok. Benim adım Serin, buraya Dokkaebi Küresi için geldim. Senin... şey, evin... çok, şey..." bir an duraksadıktan sonra cümlesini tamamlamayı başardı, "şirin?"

Hâlâ dehşet içinde görünen Dokkaebi geri çekildi. Ancak duvara çarptığında Dokkaebi Küresi'ni pantolonunun cebine saklamaya çalıştı. Fakat parıltı anında onu ele verdi. Serin de Dokkaebi kadar afallamıştı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken panik içini sardı, tek bir adım bile atamıyordu.

O sırada bir şey gözüne ilişti.

Dokkaebi'nin az önce oturduğu yerde parçalara ayrılmış bir fotoğraf duruyordu. Neyse ki parçalardan biri fotoğraftaki kişinin yüzünü görebileceği kadar büyüktü.

Büyük bir kulaklık takan, çilli bir yüzdü gördüğü. Bu, Kitabevi'ndeki küçük Dokkaebi Mata'ydı.

Sonunda bu Dokkaebi'nin adının neden tanıdık geldiğini anladı. Dokkaebi arkasındaki duvarı çılgınlar gibi kazarken Serin, "Ben Mata'nın arkadaşıyım!" dedi.

Donup kalan Dokkaebi az kalsın başını duvara çarpacaktı. "Mata'yı tanıyor musun?"

Serin'e doğru dönen Dokkaebi'nin yüzünde bir sevinç belirtisi belirdi ama çabucak kayboldu. Ardından kaşlarını çatmaya çalıştı. "Ben-ben hiç Mata tanımıyorum!"

Neyse ki Dokkaebi duvarı kazmaya çalışmayı bıraktı. Sırtını döndü ama Serin Dokkaebi'nin onu dinlemeye devam ettiğini görebiliyordu.

"Haku, dinle," diye yalvardı. "Mata hâlâ seni arkadaşı olarak görüyor. Şu anda ona kızgın olsan bile."

Serin sessizce bir cevap bekledi.

Çok geçmeden Haku yavaşça önünü döndü.

"Ona bir hediye verdim," dedi. "Ama o aldığı gibi çöpe attı. Boş bir teneke kutu bulmam çok uzun sürmüştü. Tam yüz üç yıllıktı, yani tam onun doğduğu yıldan kalmaydı."

Haku'nun omuzları titriyordu, Serin onların aralarını düzeltmeliydi.

"Haku, Mata bunu fark etmemiş, hepsi bu. Arkadaşlar her zaman birbirlerini yanlış anlarlar, değil mi? Onu daha birkaç gün önce gördüm ve seni çok özlemişti."

"Ciddi misin?"

Serin başını salladı. "O tenekeyi atmanı istediğini sanmış. Unuttun mu? Kulakları pek iyi duymuyor."

Haku'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Serin devam etti. "Yoksa bunu bilmiyor muydun? Arkadaş olduğunuzu sanmıştım."

"Ne? Ama ben..."

Haku'nun tepkisinden haberi olmadığı anlaşılıyordu. "Gördün mü? Sen de onu yanlış anlamışsın," dedi ve mağaranın içine bakındı. Duvara takılı büyük müzik seti gördü. "Mata'nın teneke kutudan çok neyden hoşlanacağını düşünüyorum biliyor musun? Güzel bir teyp. Ve ona söyleyeceğin önemli bir şey varsa bir kart ya da mektup yazmalısın. O zaman seni daha iyi anlayacaktır."

Haku burnunu çekerek ağladı. "Te-teşekkür ederim. Sen gerçekten çok nazik birisin."

Oldukça fazla kullanılmış gibi görünen bir mendil çıkarıp gözlerini ve burnunu silip yapış yapış elini Serin'e uzattı. "Benim adım Haku ama sen zaten bunu biliyorsun. Ben insanlara gidip onların..." Sustu.

"İnsanlardan ne topluyorsun?" diye sordu Serin.

Haku utanarak kızardı. "Ben... kurallara uyma dürtülerini topluyorum," diye cevap verirken sesi bir karıncanın ayak seslerinden birazcık daha yüksek çıkmıştı. Neyse ki sonrasında daha yüksek sesle devam etti. "Yalnızdım, tamam mı? Bu yüzden insanlara yapmamaları gereken şeyler yaptırdım. Ve yapmaları gereken şeyleri de yapmamayı." Sesi yine bir fısıltıya dönüşürken ekledi. "Sen bunu anlayamazsın."

"Hayır, anlıyorum," diyen Serin Haku'yu ilk bulduğundaki gibi bir köşeye kıvrıldı. "Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Benim de hiç arkadaşım yok."

Haku başını kaldırdı, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

"Hayır, bu doğru değil," diye düzeltti Serin. "Benim de bir tane arkadaşım vardı. Kız kardeşim Yerin en iyi arkadaşımdı ama şimdi o gitti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Şimdi Serin'i teselli etmeye çalışma sırası Haku'daydı. Kısa bir süre bocaladıktan sonra bir yere gitti.

Geri döndüğünde elinde kelebek desenli bir saç tokası tutuyordu. "Al."

Serin tokaya şaşkınlık içinde baktı. "Bu ne?"

Haku suçluluk duygusuyla başını öne eğdi. "İnsanlardan sadece kurallara uyma dürtüsünü almıyorum. Onların eşyalarını da çalıyorum. Hani bazen bir şeyi bir yere dikkatle kaldırdığını sanırsın ama sonra kaybolur ya. İşte nedeni benim."

Haku başını o kadar eğmişti ki bacaklarının arasına sıkıştıracak gibi görünüyordu. Serin hemen onun elini tuttu. "Teşekkür ederim. Bu benim en sevdiğim tokamdı."

Serin bir parmağını kelebek deseninde gezdirip konuştu. "Bu tokayı kaybettikten sonra Yerin'le büyük bir kavga et-

tik. Onun çaldığını sanmıştım. Bedenlerimiz ve zevklerimiz aynıydı, bu yüzden sık sık giysiler ve aksesuarlar yüzünden kavga ederdik. Demek onu yanlış anlamışım."

Serin'in gözleri kızardı ve çok geçmeden yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı.

Haku kullanılmış mendiline uzandı ama sonra durup cebindeki Dokkaebi Küresi'ni çıkardı. "Al."

Serin burnunu çekerek başını kaldırdı.

"Saç tokasını sana bir altına satacağım. O zaman Dokkaebi Küresi'ni de alabilirsin," diye önerdi Haku.

Serin tereddüt etti. Bunun üzerine Haku kızın cebine uzandı, bir altın aldı ve Dokkaebi Küresi'ni yanına bıraktı.

"Teşekkür ederim Serin. Sen olmasan Mata'dan sonsuza dek nefret edecektim. Şimdi hemen gidip onunla konuşacağım. Çıkış ne tarafta biliyorsun, değil mi?"

Serin başını evet anlamında salladı.

"Harika! O hâlde görüşürüz!" Haku daha önce kazmaya başladığı deliğe doğru yürüdü ama sonra geri geldi. "Az kalsın unutuyordum," deyip koca müzik setini duvardan söktü. Mağara sallandı ama çökmedi. "Tamam, şimdi hoşça kal!"

Bunu söyledikten sonra gitti. Mağara hâlâ yerinde duruyordu ama muhtemelen çökmesi uzun sürmezdi. Zaten Serin de daha fazla kalmak istemiyordu. Dokkaebi Küresi'ni alıp geldiği yoldan dışarı çıktı.

Rüzgâr uğulduyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı ve yağmur hurdaların üstüne çarpa çarpa yağıyordu. Gök gürültüsü ortalığı inletirken çöplerin arasından çıkan metal bir çubuğa yıldırım çarptı.

Serin korkarak geriye doğru tökezledi ve popo üstü düştü. Onu korkutan gök gürültüsü değildi. Çakan şimşek bir

anlığına neredeyse hurda yığınları kadar büyük, örümcek şeklinde kocaman bir gölgeyi aydınlatmıştı.

Örümcek salyalar akıtıp homurdanarak yavaşça yaklaştı.

Serin hangisi daha kötü diye düşündü; mağaraya geri dönüp hurdaların altında ezilmek mi, yoksa canavar tarafından yakalanıp yenmek mi?

Tam o sırada bir şey öne fırladı: Issha.

Bir kurt boyutuna gelen Issha hırlayıp kükredi. Örümcek donup kaldı, altı pörtlek gözünü Serin'den Issha'ya çevirdi.

Yakındaki bir yığının üstüne bir yıldırım daha düştü. Issha bunu bekliyormuş gibi saldırdı. Ama örümcek onu kolaylıkla savuşturup hurda yığınlarının üstüne fırlattı.

Korkunç bir gümleme oldu ama Serin o tarafa bakamadı çünkü örümcek gözlerini yine ona dikmişti. Serin ayağa kalkıp geri geri kaçmaya çalıştı ama bir su birikintisine basıp kayarak yere düştü. Örümcek giderek yaklaşıyordu, Serin artık canavarın nefesini yüzünde hissedebiliyordu. "Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

Gözlerini kapatıp kendini en kötüsüne hazırladı.

Ama hiçbir şey olmadı. Örümcek onu anlamış mıydı?

Serin gözlerini açtığında Issha'nın dişlerini örümceğin arka bacağına geçirdiğini gördü. Örümcek öfkeyle onu üstünden atmaya çalıştı ama Issha pes edecek gibi değildi.

"Issha!"

Issha'nın kendisini bırakma niyeti olmadığını anlayan örümcek şiddetle kıvranmaya başladı. Bacağından akan kan Issha'nın salyasıyla karışıp oluk oluk yere döküldü. Sonunda örümcek kendi vücudunu hurda yığınına çarpmaya başladı.

Issha inleyerek kan tükürdü. Örümceğin kopan bacağıyla yere yığıldı. Yağmur kanı yıkayıp Serin'e doğru akıttı. "Kalk Issha! Benimle kal!" diye bağırdı Serin.

Ama Issha kıpırdamadı. Örümcek yeni bir saldırıyı daha savuşturmaya hazırlanıyormuş gibi dikildi ama Issha hareket etmedi.

Örümcek yedi ayağı üstünde Serin'e doğru topalladı. Ama gözleri hâlâ Issha'nın üstündeydi.

"Lütfen Issha. Kalk hadi..."

Yanaklarından akan yağmur suyu muydu, yoksa gözyaşları mıydı emin değildi. Canavar ondan sadece birkaç santim uzaktaydı ama Serin kaçmadı. Tek umursadığı Issha'ydı. Örümcek kanca benzeri devasa ayaklarından birini havaya kaldırdı. Buraya kadardı demek.

"Endişelenmeyin Bayan Serin."

Serin hayal gördüğünü sandı. Kulaklarına yağmur suyu kaçmış olmalıydı ya da gök gürültüsünün yankısını duymuş olmalıydı. Belki de bilincini kaybetmişti ve rüya görüyordu.

Başını kaldırdı.

Karşısında tanıdık bir Dokkaebi duruyordu. Elindeki şemsiye yüzünü gizlerken diğer elinde tuttuğu kahve fincanını epey sakin bir şekilde dudaklarına götürdüğü belli oluyordu.

"Kıymetli misafirlerimizin zarar görmesine izin veremem."

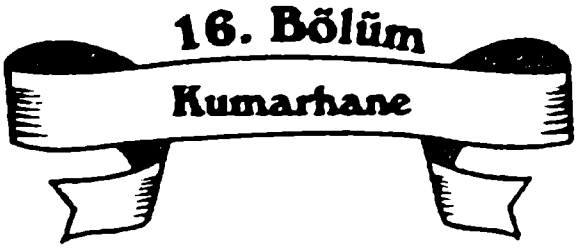
Serin sesi tanıdı ve nefesini tuttu. Tek şaşıran o değildi çünkü örümcek de tökezledi ve kıskaçlarından birini Dokkaebi'ye doğru savurdu.

Ama Dokkaebi'nin arkasındaki heykeller daha hızlı hareket etti. Bir düzineden fazla hayvan atılarak örümceğin bacaklarını koparıp gözlerini çıkardı.

Örümcek karıncaların saldırısına uğrayan solucan gibi büzüştü. Birkaç saniye içinde tanınmayacak hâle geldi.

"Siz iyi misiniz Bayan Serin?"

Durof zarifçe dönerken şemsiyenin altından gülümseyen bıyığı göründü.

"Teşekkürler, ben iyiyim," dedi Serin, Durof onun ayağa kalkmasına yardım ederken. "Ama Issha..."

Issha yerde hareketsiz yatıyordu. Serin yarı topallayarak kedinin yanına koştu. Diğer hayvanlar da etrafında toplanmış Issha'nın yaralarını yalıyordu.

Neyse ki bacağının titrediğini görüp Issha'nın hayata olduğunu anlayan Serin rahatladı.

"Issha karnını doyurunca iyi olacak," diye güvence verdi Durof. "Lütfen, dinlenebilmeniz için sizi otelinize götürmemize izin verin."

Serin Issha'yı otel odasındaki yatağa yatırır yatırmaz telefonu alıp oda servisini aradı, peş peşe yemek siparişleri vermeye başladı ama sonra menüdeki her şeyden göndermelerini istedi.

Oda servisini beklerken Issha'nın yanına uzanıp Popo'nun Bahçesi'nde uyandığından beri yaşadıklarını düşündü. Yağmur Mevsimi Pazarı'na geldiğinden beri geçirdiği en zor gündü ve parmağını oynatacak gücü kalmamıştı.

Serin gözlerini kapadı ve çok geçmeden uykuya daldı.

Gözlerini tekrar açtığında aklına gelen ilk şey Issha oldu. O iyi miydi? Durof'un yemek yemenin onu sağlığına kavuşturacağına dair söylediklerinin doğru olduğunu umarak odanın içine bakındı.

Issha gerçekten de uyanmıştı ve sapasağlam görünüyordu. Odanın içi de boş tabaklarla ve tepsilerle doluydu.

"Issha, tüm bunları sen mi yedin?" diye sordu Issha'nın kirli ağzına bakarak. Yataktan kalkarken bir kâğıt parçasının üstüne bastı. "Bu benim faturam mı?"

Issha için o kadar endişelenmişti ki yemeklerin ne kadar tutacağını düşünmemişti. Fatura sonu gelmez bir liste gibi uzayıp gidiyordu.

"Bakalım burada ne var... bir... iki... üç..."

Altınlarını ve restoranda kazandıklarını sayan Serin rahat bir nefes aldı. Parası yemekleri ödemeye yetiyordu ama geriye sadece iki altını kalıyordu.

"Ah, doğru ya! Dokkaebi Kürem!"

En yeni küresine bakmadığını hatırlayıp hâlâ kesede olup olmadığını kontrol etti. Eğer bu kürede istediği hayat varsa zaten başka altına ihtiyacı kalmayacaktı.

"Lütfen bu doğrusu olsun..."

Serin'in yeni küre almaya zar zor yetecek altını kalmıştı ve zamanı da iyice azalmıştı. Saatindeki su o kadar çok akmıştı ki bir ya da iki günü anca kaldığını düşünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun Issha?" diye sordu umutsuzluğu giderek artan Serin. "Küreyi şu an gösterebilir misin?"

Issha kuyruğunu salladı. Gayet iyi görünüyordu. Sanki hiç yaralanmamış gibi neşeli bir sesle miyavladı.

Oda turuncu bir parıltıyla doldu.

***

Sıcacık ev küçük bir aile için mükemmel görünüyordu, tek kusur tavandaki küf lekesiydi. Muhtemelen eve fazla güneş ışığı girmiyordu.

Oturma odasının bir köşesine oyuncaklar yığılmıştı ve klimaya rengârenk çıkartmalar yapıştırılmıştı. Serin hissedemiyor olsa da zeminde büyük, yumuşak bir halı vardı.

"Vrıın!" Küçük bir çocuk her iki elindeki oyuncak arabalarla oynuyor, odaya dönüştürülmüş bir balkonda onları yarıştırıyordu. Arabalar çok geçmeden dinozorlarla yer değiştirdi, ardından robotlara dönüştü. Her seferinde çocuk farklı bir ses çıkarıyordu.

Oğlan çocuğu o kadar küçük ve masumdu ki Serin mutlu günlerine dönmüş gibi hissetti. Dönüp oturma odasına baktı.

Çerçeveli bir düğün fotoğrafı ilişti gözüne. Bir adam ve bir kadın kameraya gülümsüyordu. Mutlu genç yabancılara bakmak bile Serin'i gülümsetmişti. Gelin arka plandaki çiçekleri gölgede bırakıyordu ve adam dünyalar onun olmuş gibi görünüyordu.

Birden irkildi.

Yatak odasında biri bağırıyordu.

Serin içeri bakınca fotoğraftaki adamla kadının hararetli bir tartışma içinde olduklarını gördü.

İkisinin de yüzü kıpkırmızıydı ve ikisi de yumruklarını kaldırmaya hazır gibiydi. İkisi de alttan almaya niyeti olmadığından kavga sürüp gidiyordu.

Fotoğrafta güzel bir makyajı olmasına rağmen kadının gerçek hayatta hiç makyajı yoktu. Öfkeyle bağırdı. "Sen aklını mı kaçırdın? Şu kredi kartı faturasına bak! Böyle harcamaya devam edemeyiz! Neden bu kadar bencil olmak zorundasın?"

"Bunu kendim için değil ailem için yapıyorum!"

"Önce benimle konuşmalıydın!"

Fotoğrafta gülümsüyor olmasına rağmen şu an adamın kaşları çatıktı. Mutlu gülümsemesi yerini öfkeli, sinirli bir bakışa bırakmış hâlde karşılık verdi. "Hiçbir şey harcamadan nasıl iş yapacağım? Müşterilerimi nasıl elimde tutacağım?"

"Sana müşterilerini görmezden gelmeni söylemiyorum! Ama ya benle bebek?" diye bağırdı kadın ellerini beline koyarak. Adam cevap veremeden ekledi. "Ev ve araba kredisine her ay bir servet ödüyoruz zaten!"

"Bu kadar sızlandığın yeter! Ben elimden geleni yapıyorum, tamam mı?" diye çıkıştı adam. Dış kapıyı açıp öfkeyle dışarı çıktı. Kadın kapıya bakarak öylece kaldı. Ardından gözyaşlarına boğuldu.

Balkonda oynayan çocuk da avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı, oyuncakları hâlâ elindeydi.

***

Serin gördükleri karşısında dehşete düşerek imgeden çıktı. Ardından yumruğunu sıkarak masaya indirdi. Issha şaşkınlıkla yere atladı.

"Nihayet anladım," diye soludu. "Tek ihtiyacım olan para." Bunu daha önce anlamadığı için kendini tekmeleyebilirdi. Önceden anlamış olsaydı şimdiye Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan ayrılıp hayallerindeki hayatın tadını çıkartmaya başlamış olurdu. Yine de zamanı dolmadan fark ettiğine memnundu.

Dün gece yedikleri sayesinde hâlâ tok olan Issha yerde bir top gibi yuvarlanırken Serin onu yanına çağırdı. "Her şey için çok teşekkür ederim Issha," dedi kararlı bir ifadeyle. "Söz veriyorum bu sonuncu. Ne istediğimi biliyorum."

Önlerinde devasa bir piramit yükseliyordu.

Resimlerde gördüğü piramitlerden tek farkı bunun altından yapılmış olmasıydı. Binanın görkemine hayran kal-

dı. Issha onu giysilerinden çekiştirmeseydi Yağmur Mevsimi Pazarı'ndaki zamanı dolana kadar saatlerce orada durabilirdi.

Kırmızı bir halı piramidin girişine uzanıyordu. Kendini bir VIP gibi hisseden Serin halının üstünde zarifçe ilerledi. Keyifle tırmalamasına bakılırsa Issha da halıyı beğenmişti.

Parlak neon tabelanın altında takım elbiseli korumalar duruyordu, sert bakışları siyah camlı güneş gözlüklerinin altından bile hissediliyordu. Onayları olmadan tek bir karıncanın bile içeri girmesi imkânsızdı.

Serin onların kendisini bir konuk olarak görmelerini umarak önlerinde durdu ama pek de emin değildi. Giysileri dün geceki yağmurda yaşadığı olayda çamura bulanmıştı. *Ya benim bir dilenci olduğumu düşünürlerse?*

Korumalar onu durdurdu.

"Burada ne işin var?" diye sordu içlerinden biri, geniş göğsü her an takım elbisesinden fırlayacak gibi duruyordu.

"Buraya Dokkaebi Küresi için geldim."

Koruma hoşnutsuz gözlerle baktı. Endişeye kapılan Serin cebine uzanıp Altın Bileti çıkardı. Koruma bir bilete bir Serine baktı, ardından kulaklığa konuşmaya başladı:

"Efendim kapıya Dokkaebi Küresi soran bir insan geldi. İçeri girmesine izin verelim mi? Altın Bileti var."

Koruma bir süre bekledi, kulaklıkta birinin talimatlarını dinliyor gibiydi, ardından konuşma sonlandı.

"Bir dakika lütfen," dedi Serin'e. "Patron sizi şahsen karşılayacak."

Çok geçmeden piramitten uzun boylu, iri yapılı bir Dokkaebi çıktı, etrafında binanın çevresindekilerden daha çok koruma vardı. O kadar uzun, o kadar heybetliydi ki Serin'in dizleri titremeye başladı.

"Buraya Dokkaebi Küresi için geldin, doğru mu?"

Serin Dokkaebi'nin sesinin hayal ettiğinden daha tiz çıktığını şaşkınlıkla fark etti. Üstelik kötü telaffuzuyla da birleşince kulağa sönen bir balon gibi gelmişti.

"Bana bileti göster."

"Ah, evet. İşte burada," diyen Serin, Altın Bileti uzun boylu Dokkaebi'ye uzattı. Ama adam gözünü bile kırpmadı.

Tiz ses konuştu. "Gözler aşağıya küçükhanım."

İşte ancak o zaman uzun boylu Dokkaebi'nin dudaklarını hiç kıpırdatmadığını anladı. Adam ya çok iyi bir vantriloktu ya da konuşan başka biriydi.

Serin bakışlarını yavaşça aşağı, neredeyse yere bakacak kadar aşağı indirdi ve sonunda sesin sahibini gördü.

Dokkaebi bir fare kadardı, hatta uzun burnu ve çıkık ön dişleriyle bir fareye fazlasıyla benziyordu.

Fareye benzeyen Dokkaebi ellerini beline koyup burnundan soludu. "Sana terbiyeyi kim öğretti küçükhanım? Biri seninle konuşurken gözlerine bakmalısın."

Dokkaebi saygıdeğer biri gibi görünmek için çok çabalıyordu ama cırtlak sesi fazlasıyla çocuksu ve kibirliydi. Onu daha fazla gücendirmek istemeyen Serin göz hizasına gelmek için hemen çömeldi.

"Çok üzgünüm. Benim adım Serin ve buraya Dokkaebi Küresi için geldim. Sizce burada bir tane bulabilir miyim?"

Öfkesi biraz dinen Dokkaebi kollarını göğsünde birleştirdi. "Elbette burada bir tane var. Ama önce kendimi tanıtayım." Boğazını temizledi. "Bendeniz III. Gromm Antonio Valteraccion de Gregory. Unutmasan iyi edersin, çok da uzun bir isim değil zaten. Ben Uyku-Toplayıcısı'yım. Geceleri uyuma isteğini alırım. Uykusuzluğa neden olurum ama bu benim sorunum değil. Kumarhanem bu sayede günün yirmi dört saati çalışıyor. Hem neden olmasın? Bunu hak ediyorum. Benden daha başarılısını bulamazsın. Beş yıl üst

üste Yeni Başlayanlar Kumar Turnuvası'nda Takdir Edilesi Çaba Ödülü'nü ve üç yıl arka arkaya Gençler Vücut Geliştirme Müsabakası'nda En Parlak Gülümseme Ödülü'nü kazandım. Ve bir de... ne kazandım Frank?"

Serin'in patron sandığı uzun boylu koruma ceketinin cebinden bir parşömen çıkardı. Parşömeni açtığında ucu ta uzaklara yuvarlandı.

"Efendi III. Gromm Antonio Valteraccion de Gregory, Profesyonel Ayak Tırnağı Kesim Şampiyonası'nda En Küçük Ayak Parmağı Ödülü ve Bebeklerin İlk Katı Gıda Yarışması'nda Minik Atıştırmalıklar Ödülü'nün kazananıdır. El Kullanmadan Pantolon Giyme Yarışı'nda rekorlar kırmış ve En Uzun Süre Banyo Yapmadan..."

"Sanırım insan ne demek istediğimi anlamıştır Frank," dedi küçük Dokkaebi. "Onun gibi aptal görünüşlü biri bile anlar. Haksız mıyım?"

Serin beceriksizce gülüp başını salladı ama Dokkaebi'nin uzun adından sadece ilkini hatırlıyordu ki az önce üstüne yığılan onca bilgi düşünülürse bu bile gurur vericiydi.

Gromm kendine çekidüzen verdi. "Pekâlâ, beni takip et. Güneşte daha fazla kalırsam gelecek yılki Açık Ten Yarışması'nda ön elemeleri geçemem. Gülünç duruma düşerim."

Güneş kremine benzer bir şey çıkaran Gromm yüzüne bol miktarda sürdü, korumaların yakın takibinde içeri girdi. Serin de onların ardından binaya adım attı.

Kumarhanenin içi dışından daha görkemliydi. Serin her şeyin altın kaplama olmasına bile şaşırmamıştı. Değerli taşlarla bezenmiş süslemeler ve kristal avizelerle mukayese edildiğinde piramidin dışı eski püskü kalıyordu.

Kısa bir koridorda ilerledikten sonra slot makinelerinin olduğu bir salona girdiler. Her birinin başında oturan

insanlar vardı, Serin bunların restoranda Dokkaebilerin sözünü ettiği kaybolan kişiler olduklarını varsaydı. Yanlarında geçerken kimse dönüp bakmadı bile, herkesin gözü dönen çarklardaki rengârenk meyvelerde, elleriyse makinelerin kollarındaydı.

"Burası Kumarhane katı. Kumar oynamak için biraz paran *var*, değil mi?" dedi Gromm başını kaldırırken kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Serin elini cebine attı, slot makinelerini incelerken kalan iki altına dokundu. Neyse ki ödeme olarak altın kabul ediyorlardı. Başını evet anlamında salladı.

"Pekâlâ, sen slot makinelerimizden birini kullan, ben de Dokkaebi Küresi'ni vereyim. Frank!"

Frank büyük bir kutu getirip açtı. İpek yastık üstünde çivit mavisi parlayan bir küre duruyordu.

Serin yutkunarak en yakındaki makineye yürüdü. Sonra rehberdeki kuponu hatırlayıp altınla birlikte onu da makineye attı.

Serin başta ne yapacağını bilemedi. Ama etrafına şöyle bir bakınca çok da zor olmadığını anladı. Slot makinesi hazırdı. Serin büyük kolu aşağı çekti. Karşısında çarklar hızla dönüyordu, yirmiden fazla çeşit meyve peş peşe görünüp kayboluyordu.

Çarklar teker teker durdu. Her birinde farklı bir meyve vardı.

Serin bile hiçbir şey kazanamadığını anlamıştı. Ekranda, *Bir dahaki sefere bol şans!* yazan bir mesaj belirdi ve sonra kararardı.

Serin tam kalkacağı sırada ekran, kolu gösteren bir okla yeniden aydınlandı. Kuponun verdiği ekstra hak olmalıydı bu.

Serin düşünmeden uzanıp kolu çekti. Çarklar yine hızla dönmeye başladı.

Bu kez bir şeyler farklıydı.

"Bir kiraz... bir kiraz daha... ha?"

Kocaman parlak harflerle ekranda *JACKPOT!* yazıyordu. Serin bunu TV'de görmüştü. Daha bir tepki veremeden slot makinesinden altın paralar dökülmeye başladı.

PUUF!

Konfeti yağmuru zemini kapladı, aniden ortaya çıkan canlı bir bando grubu heyecan verici bir müzik çalmaya başladı. İnsanlar Serin'in etrafında toplandı, onu tebrik etmek yerine kıskançlıkla bakıyorlardı.

Serin ne olduğunu anlayamadan slot makinesinin altında hem Rehinci'den aldığından hem de yemek yarışmasında kazandığı paradan daha büyük bir jeton dağı oluştu.

Müzik sona erince bando hemen uzaklaştı ve korumalar sanki hiçbir şey olmamış gibi yine tekrar yerlerini aldılar.

Bir tek Serin donup kalmıştı, konuşamıyordu.

"Bravo!" diye bağırıp ıslık çaldı Gromm. "İkinci çevirişinde jackpot! Sen küçükhanım, şanslı bir genç kadınsın."

Serin o kadar şaşkındı ki Gromm'un tavrındaki değişimi fark edemedi. Dokkaebi müzikle dans etmekten ter içinde kalan Frank'e baktı.

"Küçükhanımı VIP katına götürün."

"Evet efendim," diye cevap verdi Frank robot gibi.

Gromm yerdeki jeton yığınını işaret etti. Arkasındaki korumalar onları kum torbası büyüklüğünde çuvallara doldurmaya başladı. Serin beş kum torbasını dolduracak kadar jeton kazanmıştı ve torbalar o kadar ağırdı ki korumalar tek seferde ikiden fazla çuvalı kaldıramıyordu.

"Bu taraftan," dedi Frank. Büyük adımlarla yolu gösterdi, çuvalları taşıyan korumalar da peşindeydi. Aralarına sıkışan Serin ezilmemek için yürümek zorunda kaldı.

Merdivenlerden yukarı, birinci kata çıktılar.

Ninova

Birinci kat zemin kata hiç benzemiyordu. Duvarlar yerine insan uzunluğunda demir parmaklılar vardı ve kalın camdan yapılan zeminin altında devasa bir havuz görünüyordu.

Serin camın üstünde parmak uçlarında dikkatle ilerledi, altından şüpheli derecede köpekbalığına benzer bir şey geçince neredeyse korkudan sıçrayacak gibi oldu.

Ardından parmaklıkların arkasından homurtu ve bağırış dolu bir kakofoni duydu.

Buranın hâlâ Kumarhane olduğunu gösteren tek şey değerli taşlarla süslü masaydı. Devasa masanın tam ortasına spot ışığı vuruyordu.

Korumalar Serin'i masaya götürdü.

"Ölüm Evresi'ne hoş geldin," dedi tiz bir ses. Gromm aşırı büyük bir sandalyeye oturmuştu, yere değmeyen ayakları havada sallanıyordu. Korumalar Serin'in oturması için karşısındaki sandalyeyi çektiler.

Frank elinde bir çaydanlıkla geldi ve Serin'in ne olduğunu bilmediği bir içecekle koca fincanı doldurdu.

"Susamış olmalısın," dedi Gromm. "Lütfen içeceğinin tadını çıkar. Özel tarifim; insan kalplerinden topladığım açgözlülükle yaptım."

Aslında Serin gerçekten de susamıştı. Fincanı dudaklarına götürdü.

"Hıss!"

Issha bir anda eline vurdu. Serin az kalsın fincanı düşürecekti.

Frank Issha'yı ensesinden yakaladı. "İzin verin bu terbiyesiz kediyi yolunuzdan çekeyim."

"Sorun yok, lütfen onu yere bırak," diye karşılık verdi Serin içeceğinin kalanını bitirirken. "Issha benim arkadaşım ve burada çok uzun kalmayacağız."

Serin, Gromm'um gözlerinde beliren daha da açgözlü parıltıyı fark etmedi. "O hâlde başlayalım."

"Neye başlayalım?"

"Oyuna tabii ki. Eğer sen kazanırsan jackpotla kazandığının iki katını ödeyeceğim. Ama bekle!" durup Frank'e döndü. "Önce anlaşmada üstüme düşeni yapmam gerek."

Frank içinde Dokkaebi Küresi olan kutuyu masaya koydu.

"İstediğin küre burada. Tabii eğer istersen elindeki küreleri de iyi bir fiyata satın alabilirim."

Serin başını iki yana salladı. "Daha fazla altına ihtiyacım yok. Ben sadece Dokkaebi Küresi'ni istiyorum, böylece yoluma devam edebilirim."

"Emin misin?" diye soran Gromm'un sesi gizli bir planı varmış gibi çıkmıştı.

Aniden Serin başının döndüğünü hissetti. Karşısında iki tane Gromm görüyor, hatları giderek bulanıklaşıyor sonra yine netleşiyordu. Başını iki yana sallayarak, Neler oluyor? *Neden böyle yorgun hissediyorum?* diye düşündü.

Ama tam bu sersemlemiş hâlden kurtulmaya çalışırken başının içinde bir ses konuştu.

Ciddi olamazsın. Bu Dokkaebi Küreleri, Gökkuşağı Küresi'nin yanında hiçbir değeri yok.

Ve böylece Gökkuşağı Küresi'ne dair tüm düşünceler üste çıkıp zihnini doldurdu. Serin'in daha çok altına ihtiyacı vardı, böylece daha fazla Dokkaebi Küresi alabilirdi. Daha çok kazanmalıydı.

Gromm sırıttı. "Başlayalım mı?"

Bir cevap beklemeden altın kart destesini karıştırdı, kartlardan altı tanesini masaya koydu, üç tane kendine aldı, üç de Serin'e verdi.

"İlk elde kartlarının toplamı en yüksek olan kazanır," diye açıkladı.

Gromm kendi üç kartını masaya açarak koydu.

Ninova

"Bakalım. Maça altılısı... sinek beşlisi... karo onlusu... hepsini topluyoruz ve ben..." Toplama yapabilmek için çoraplarını da çıkarması gerekti çünkü sonuç ondan fazlaydı ama o da yeterli olmamış gibiydi ki yanındaki korumaya uzanıp onun da tek elini kullandı.

Groom'un başı aniden öne düştü, ardından da horlamaya başladı.

Serin ne yapacağını bilemedi ama koruma sakin bir tavırla Gromm'un yüzüne bir kova su attı.

"Glug!" diye soludu Gromm ve yüzünü ovuşturdu. Serin'in yüzündeki şaşkınlığı görünce, "Endişelenecek bir şey yok küçükhanım. İnsanlardan çok fazla uyku çaldığımda hep böyle olur. Neyse şimdi de senin kartlarına bakalım."

Gromm Serin'in elini toplayınca suratını astı.

"Hah, bu sadece alıştırmaydı."

Ellerini iki kez çırptı, koca bir rulet çarkı getiren iki koruma onu masaya koyarken öyle yüksek bir gümleme oldu ki Serin ya masanın ya da rulet çarkının kırıldığından emindi. Çarkta otuzdan fazla sayı vardı.

"Basit bir oyun. İkimiz de bir sayı seçip çarkı çevireceğiz. Topun düştüğü sayıya en yakın tahmini yapan kazanır."

Sayılar seçildikten sonra Gromm küçük altm bir topu çarkta yuvarladı. Top döndü, döndü ve sonunda Serin'inkine yakın bir sayıya düştü. Gromm öfkeyle masaya bir yumruk indirdi ama bir iz bile oluşmadı.

Yakasını gevşetti. "Hiç fena değil küçükhanım. Hiç fena değil. Ama bir sonraki oyunu kazanırsanız jackpottan kazandığınızın dört katını kazanmış olacaksınız. Frank! Zarı getir."

Serin kalbi bu yeni teklif karşısında hızlandı. Jackpottan kazandığının dört katı muhtemelen Yağmur Mevsimi

Pazarı'ndaki tüm Dokkaebi Kürelerini almaya yeterdi. Ama Issha kucağına atlayıp kızın kıyafetlerini çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun Issha? Beni rahatsız etmeyi kes."

Ama kedi daha da sert çekiştirmeye başladı, Serin kedinin gömleğini yırtacağından emindi.

"Issha, seni zaten besledim! Geriye bu kadar az altınımın kalması senin suçun ve benim daha fazlasına ihtiyacım var!"

Issha yere atlayıp Serin'in topuğunu ısırdı.

"Ah! Issha, senin sorunun ne? Eski sahibinin seni neden..."

Serin elleriyle ağzını kapadı ama artık çok geçti. Ne söyleyeceği belliydi. Yıldırım çarpmış gibi görünen Issha bakışlarını yere indirdi, kuyruğunu sarkıttı ve geri geri çekildikten sonra merdivenlerden indi.

"Issha!"

Serin yerinden kalkmaya çalışırken Frank onu durdurdu. Gromm burun kıvırarak, "Bence iyi kurtulduk. Kim Kumarhane'de kendini rahatsız eden nankör bir hayvan ister ki? Oyunumuza geri dönelim Bayan: Tek mi çift mi?"

Serin artık oynamak istemiyordu. Önce Gromm'un seçmesine izin verdi.

Zar bir kupanın içinde gürültülü bir şekilde sallandı ve atıldıklarında Serin'e bir zafer daha kazandırdı.

Gromm çok öfkelenmiş olmalıydı, hiçbir şey demeden başını öne eğdi, yüzü kıpkırmızıydı. Resmen kulaklarından duman çıkıyordu. Arkasındaki korumalardan biri onun yine uyuyakaldığını sanıp üstüne bir kova daha su döktü. Gromm korumaya gözlerinden ateşler çıkarak baktı, koruma o kadar yere eğildi ki neredeyse güneş gözlüğü yere düşecekti. Gromm elini sallayarak korumanın götürülmesini emretti. Serin kapının dışından gelen çığlıkları duydu.

"Şimdi," diyen Gromm hâlâ kızgındı. "Sıradaki oyun..."

"Dur!"

"Ne?"

"Benim... şey... tuvalete gitmem gerek. İkram ettiğiniz içecek o kadar güzeldi ki hepsini bitirdim," dedi Serin ve karnını tutup mümkün olduğunca sıkışmış gibi görünmeye çalıştı.

"Frank!" diye seslendi Gromm, o sırada Frank de ellerini sallayarak arka kapıdan içeri giriyordu. "Kıymetli misafirimizi tuvalete götür. Ve geri geleceğinden *kesinlikle emin ol.*"

Serin dehşetle Gromm'un gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark etti. *Sadece paralarımı istemiyor. Bütün Dokkaebi Kürelerimi de istiyor.*

Buradan çıkmam gerek.

Serin Frank'in peşi sıra merdivenlerden indi. Koruma ona tuvaletlere giden kıvrımlı bir koridor gösterdi. "Ben burada bekleyeceğim," diye tehdit etti aynı robotik sesle.

"Tamam," dedi Serin. Yürümeye başladıktan sonra hızlıca arkasına baktı. Frank sırtı dönük olarak inatla olduğu yerde duruyordu. Serin'in tuvaletlerden bir çıkış yolu bulması gerekecekti.

Tam köşeyi döndüğü sırada kalbi duracak gibi oldu. Biri ona doğru yürüyordu.

"Durof!"

"Şişt!" dedi Durof kızın ağzını kapatarak. "Issha görüp duyduğu her şey bana bildirir Bayan Serin. Başınız belada olabilir. Lütfen sesinizi alçaltın."

"Bana yardım etmelisin Durof," diye yalvardı Serin fısıldayarak. "Bu minik Dokkaebi beni sonsuza dek Kumarhane'de tutmaya çalışıyor."

"Gromm'un Dokkaebi Küresi'ni aldın mı?"

"Evet."

"O hâlde ben dikkat dağıtacağım. Sen de Otel'e kaç."

Serin başını salladı. Durof onu bırakıp köşeyi dönerek Frank'in beklediği yere doğru yürüdü.

"Frank, dostum! Uzun zaman oldu. Son görüşmemizden bu yana daha da irileşmişin, etkilendim! Övünmek gibi olmasın ama kasların neredeyse bıyığım kadar çekici. Şu an müsait misin? Ne dersin, erkek erkeğe bir sohbet edelim mi? Kahve?"

Durof yarısı içilmiş fincanını kaldırırken bile Frank kıpırdamadı.

"Görev başındayım Durof. Efendi Gromm'un seni kara listeye aldığını unuttun mu? Seni burada görürse evire çevire pataklar."

"Konu da bu Frank. Her nedense Gromm hile yaptığımı düşünüyor ama bu talihsiz bir yanlış anlaşılmaydı. Buraya işleri düzeltmeye geldim. Onunla konuşmama izin ver," diye ısrar etti Durof, Frank'i bedeniyle dönmeye zorlayarak.

Serin fırsatı gördü. Çömelerek kaçmaya başladı.

Ama tam girişe doğru doğru giderken yanından geçtiği slot makinesindeki adam bağırdı.

"Lanet olsun!"

Önündeki ekranda dört farklı meyve vardı. *Bir dahaki sefere bol şans!* yazısı alay eder gibi yanıp söndü. Başını ellerinin arasına alan adam Serin'i fark etti. Göz göze geldiler.

"Sen!" diye bağırdı. "Sen az önce jackpot yaptın, değil mi? Lütfen bana on jeton borç ver! Hayır beş! Sana iki katını ödeyeceğim, söz veriyorum!"

Artık bütün gözler Serin'in üzerindeydi. Frank'inkiler de dahil.

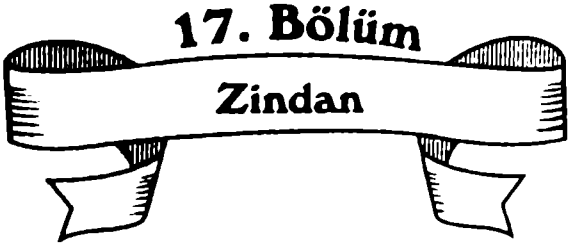
"DUR!"

Frank, Durof'u kenara itip koşmaya başladı. Girişteki korumalar ona ayak uydurup kızın etrafını sardı.

"Aman Tanrım," diye homurdandı Durof iç çekerek ve cebinden bir heykel çıkardı. Bir büyü fısıldadı ve bir anda elinden yetişkin bir çita fırladı. Durof çitanın sırtına atlayıp Serin'e doğru ilerledi, bir saniyeden daha kısa sürede korumalardan biri onu ensesinden kapmadan hemen önce kızı yakaladı. Onu çitanın üstüne çeken Durof çitayı inanılmaz bir çeviklikle döndürüp binadan çıkarttı.

"Hayır! Dokkaebi Küremi ver bana!" diye haykırdı Gromm korumaların bağrışmaları ve koşuşturmaları arasında.

Serin çitanın sırtında hızla ilerlerken kısa sürede bu karmaşadan uzaklaştı.

Serin Otel'e varıp çitanın sırtından indiğinde soluk soluğaydı. "Teşekkür ederim Durof. Beni kurtardın."

"Kıymetli misafirlerimiz için her şeyi yaparım," diye cevapladı Durof çita heykelini gizli cebine koyarken.

Serin yatağına gidemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden yakındaki bir sandalyeye çöktü.

Hâlâ orada duran Durof, "Size yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır yok!" dedi Serin minnetle. "Zaten benim için bir sürü şey yaptınız. Gerçekten minnettarım. Sanırım artık eve dönme vaktim geldi. Yeterince macera yaşadım ve yağmur mevsimi de muhtemelen bitmek üzeredir."

Ama her nedense Durof kıpırdamadı. "Sizin için yapabileceğim bir şey olmalı Bayan Serin. Mesela yeni Dokkaebi Kürenizin içeriğini göstermek gibi."

"Ah!" diye yanıtladı Serin ellerini çırparak. "Dokkaebi Kürelerinin içine bakabileceğinizi söylemiştiniz, değil mi? Sorun olmazsa bana bir kere daha yardım edebilir misiniz?"

Serin Dokkaebi Küresi'ni uzatırken nefesi kesildi.

"Durof?"

Durof'ın küreye kilitlenen bakışları delirmiş gibiydi. Her nedense Serin'i Gromm'un kan çanağına dönmüş gözlerinden daha çok korkutmuştu.

"Bir sorun mu var?" dedi Durof sakince.

Serin hiçbir şey demedi. Bakışları Durof'un yüzünden uzattığı eline kaydı. Gömleğinin koluna baktı.

Durof kızın bakışlarını takip etti.

"Hmm?"

Ortaya çıkan kol manşetleri sıra sıra altın kol düğmeleriyle süslenmişti. Ama aradaki bir boşluk kuşku vericiydi.

Diğerleri Mata'nın Kitabevi'nde düşen takının birebir aynısıydı.

Serin geriye doğru bir adım attı.

"Bir sorun mu var Bayan Serin?" diye sordu Durof kıvrık bıyığını okşayarak. O anda Serin başka bir şey hatırladı.

Durof'un bıyığı o kadar uzundu ki tamamen gerilse bir Dokkaebi kadının saçı gibi görünebilirdi.

Serin bir şeyleri kavramaya başladıkça Durof giderek daha az dost canlısı görünmeye başladı.

"Bir sorun mu var Bayan Serin?" diye tekrarladı kahvesini yudumlarken.

O anda Serin fincandan çıkan dumanı gördü ve Toriya'nın söylediklerini hatırladı.

Tütün tüttüren bir Dokkaebi! Toriya duman görmemişti, onun gördüğü buhardı!

Serin biraz daha geri çekilmeye çalıştı ama çok yorgundu. Bacaklarının artık onu taşımıyordu.

Durof sonunda rol yapmayı bıraktı.

"Dokkaebi Kürelerini ver Serin. Burada enerjimi boşa harcamayı hiç istemem."

Serin titredi. "Sendin... o dükkânlara giren sendin..."

Durof bahaneler uydurmadı. Bunun yerine başını geriye

atıp kahkahalarla güldü. "Aha!" dedi el çırparak. "Bravo Serin! Akıllıca bir çıkarım, evet! Keşke daha akıllı olsaydın, o zaman Dokkaebi Kürelerini daha önce teslim ederdin."

Gülümserken kusursuz beyaz dişleri parladı. Ama nedense bu gülümsemede merhametten eser yoktu, gözlerinde açgözlü bir parıltı vardı.

Serin Durof'tan kaçmalıydı. Bacakları hareket etmeyi reddettiğinden kendini geri çekmek için ellerini kullandı.

Durof avıyla oyun oynayan bir avcı misali hareket ediyor, Serin kendini her geri çektiğinde o da bir adım atıyordu. Çaresiz durumdaydı.

"Issha!" diye bağırdı Serin sonunda. "Yardım et!"

Durof bir kahkaha daha patlattı "Bunu mu arıyorsun?"

Elinde tuttuğu küçük kedi heykeli Serin'in yolculuğunun başında Danışma Masası'nda gördüğüyle aynıydı.

"Sen hayli aptal küçük bir hanımsın Serin. Önce ona ihtiyacın olmadığını söylüyorsun ve şimdi de yardım etmesi için yalvarıyorsun," diye alay etti bir elini alnına koyarak.

Sonra Serin'i şok edecek bir hareket yapıp heykeli havaya kaldırdı.

"Öte yandan sanırım bu sana ait. Lütfen, Issha'yı geri al."

Serin Durof'un fikrini değiştirmesi riskini almazdı. Heykeli almak için uzandı.

"Ayyyy!" dedi Durof nameli bir ses tonuyla ve heykeli elinden bırakıp yere düşürdü.

Ardından onu sertçe tekmeledi.

Heykel duvara çarpıp bin parçaya bölündü.

Issha gitmişti. Serin yıkıldı.

"Ah, özür dilerim. Sanırım kendimi doğru düzgün tanıtmadım," dedi Durof zaten kusursuz görünen ceketini düzelterek. "Ben Durof, Özsaygı-Toplayıcısı. Sizinle tanışmak bir zevk."

Durof'un elinde ürkütücü mavi bir parıltı belirdi ve Serin'in göğsünden çıkan mavi duman onun eline doğru çekildi.

Dokkaebi bir İngiliz centilmenin nezaketiyle elini göğsüne koyup öne eğildi. "Ve şimdi size iyi geceler dilerim."

O anda Serin'in içi uyuma isteğiyle doldu.

Çok yorgundu.

***

Neredeyim ben?

Kendini uyanmaya zorlayan Serin zifiri karanlık bir yerde olduğunu anladı. Tek bildiği zeminin oturulamayacak kadar sert olduğuydu.

Nefesini tutup ceplerini yokladı. Korktuğu gibi içinde Dokkaebi Küreleri olan kesesi gitmişti. Geride sadece içinde Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan aldığı işe yaramaz şeylerin bulunduğu ikinci kese kalmıştı.

Derin bir iç çekip nefes aldı. "Burada kimse var mı?"

Cevap veren olmadı, tek duyduğu görmediği duvarlara çarparak yansıyan kendi sesiydi.

Sonra aklına bir şey geldi. Hâlâ elinde kalan Dokkaebi kesesini karıştırdı ve aradığını buldu.

Nicole'ün Parfümerisi'nden aldığı cesaret mumu. Altına bir paket kibrit özenle bantlanmıştı.

Cızırdayan kibritin ucu yandı ve fitil alev aldı. Serin parlak ışığı kaldırıp etrafını görmeye çalıştı; duvarla çevrili alan boş bir odadan çok büyük bir koridora benziyordu. Etrafı keşfetmeye karar verdi ama ne kadar çok yürürse yürüsün sanki daireler çizdiği hissine kapılıyordu. Her adımda kendini daha da daha da sefil hissetti.

Sonunda durup yere çöktü. Böylesi bir zamanda açlık hissettiği için aptal olduğunu düşündü.

Sonra aklına Bordo ve Bormo'nun verdiği sarımsaklı ekmek geldi ve hemen Dokkaebi kesesini karıştırdı. Neyse ki ekmek hâlâ yumuşak ve tazeydi. Ekmeği keseden çıkarırken muhteşem koku burnunu doldurdu ve Serin anında bir lokma ısırdı. Uzun süredir bir şey yememişti, yemek yine ağırlık yaptı. Uyku bastırınca Serin dayanamadı.

***

Hayatında hiç görmediği bir adam gururla ona bakıyordu.

"Şu küçük bacaklara bakın, çok güçlü görünüyor! Büyüyünce futbolcu olabilir. Ya da bir atlet."

Yanındaki kadın dudak bükerek güldü. "Tatlım, o daha bir bebek. Ona şimdiden baskı yapma."

Ama adam sadece gülümsüyor, eskisinden daha kararlı görünüyordu. "Asla bilemezsin, her şeyi başarabilir!" Serin'in gözlerine baktı ve o derin bakan berrak gözlerde Serin bebeklik hâlini gördü.

"Serin," dedi adam, "hayatta ne yapmaya karar verirsen ver, bazen pes edip bırakmak istemene neden olacak engellerle karşılaşacaksın. Ama yaptığın şeyden tamamen emin olduğun sürece sakın vazgeçme, tamam mı? Sana inanıyorum."

Adam bebeğin yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Karısı bebeğin minik elini ellerinin arasına aldı ve kolunu kocasına doladı.

***

Yapamam baba. Ben beceriksizim.

Serin kıpırdandı. Bir kenara attığını sandığı anılar geri geliyor, zihnini dolduruyordu...

Nasıl da dalga geçmişlerdi benimle.

Yeni okul forması alacak paramız bile yoktu.

Hiçbir konuda iyi değilim.

Ne kadar çabalasa da asla bir fark yaratamıyor gibiydi.

Dünyadaki tüm cesaret verici sözler bir araya gelse faydası olmazdı.

Sonra bir ses duydu:

"Orada biri mi var?"

Serin başını kaldırdı. Ses giderek yükselip düşüncelerini uzaklaştırdı. Ardından ayak sesleri duyuldu, hem de birden fazla. Serin inanamayarak gözlerini ovuşturdu.

Yağmur Mevsimi Pazarı'nın dışında tanıştığı yaşlı adam karşısında duruyordu. O da Serin'i tanımıştı. "Genç Hanım! Yine karşılaştık!"

Bir an nefesi kesilen Serin sonunda konuşmayı başardı. "Ben... bayım?"

Yaşlı adam öne çıktı. Artık birbirlerini daha iyi görebiliyorlardı.

"Rehinci'nin orada kaybolduğunda senin için endişelendim! Meğer onca zaman buradaymışsın. İyi misin?"

Serin bir şey söylemek istedi ama boğazı düğümlenmişti ve eğer konuşursa gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Bu yüzden sadece başını salladı. O sırada yaşlı adamla birlikte olan diğer insanları gördü.

Bu yüzleri tanıyordu.

Grubun en önünde çakmak tutan kişi iş başvurusu reddedilen üniversite öğrencisiydi. Onun yanında başarılı şirkette çalışan kadın, sonra kafe sahibi kadın, sonra özgür olmak isteyen kamu personeli ve acılarını içkiyle dindiren seyahat yazarı vardı.

Hepsi teker teker kendini tanıttı ama Serin zaten onları tanıyor gibiydi.

Başına gelenleri elinden geldiğince kısaca anlattı, onlar da aynı şekilde kendi hikâyelerini paylaştılar. Anlatılanlar sona erdiğinde mum yarıya kadar yanmıştı.

"Tüm bunların arkasında o ahlaksız, bıyıklı Dokkaebi var. Bu işi yürüten o," dedi biri ve herkes aynı fikirde olduğunu belirterek lanet yağdırdı.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu Serin umutla.

"Her yeri iyice araştırdık," dedi yaşlı adam. "Sadece bir çıkış var ve... şey..."

Serin bekledi, o kadar umutsuzdu ki gözünü bile kırpmayı unutmuştu.

"Ve o çıkışın önünde korkunç bir Dokkaebi nöbet tutuyor. Elinde devasa bir sopası var," diye tamamladı yaşlı adam alnındaki teri kurularken.

Tüm umudu kaybolan Serin diğerlerinin yüzünde de aynı ifadeyi görebiliyordu. Kimse dile getirmese de herkesin pes etmeye hazır olduğu belliydi. Serin de neredeyse vazgeçecekti ama bir şey hatırladı.

"Bunların bir yardımı olur mu?" diye sordu buruşuk Dokkaebi kesesini çıkarıp. Herkes ona şaşkınlıkla baktı, birkaçı içi boş kahkahalar attı ama Serin hemen keseyi açıp içindekileri silkeledi.

"Bunlar da ne böyle?"

Küçük alışverişlerinin ortaya çıkışı umutsuzluğu meraka dönüştürdü. Herkes muma doğru yaklaştı ve her nasılsa yüzleri biraz daha umutla aydınlandı.

Eşyaların etrafında toplanan insanlar mırıldanmaya başlayıp ardından tartışmaya koyuldular, umutları tazelenmişti.

Bu arada Serin ve yaşlı adam kenara çekildi. Hâlâ konuşacakları vardı.

"Bu insanların hepsini gördüm," dedi Serin yaşlı ada-

ma. "Onların hayatlarını Dokkaebi Kürelerinde gördüm." Yaşlı adam dinlerken ekledi. "Ve bulduğum son Dokkaebi Küresi para ve zenginlikle dolu olmalıydı... Bu sizin hayatınız mıydı?"

Serin tedirgince beklerken yaşlı adam başını salladı.

"Muhtemelen öyle."

Serin şimdi daha da meraklanmıştı. "O hâlde neden Yağmur Mevsimi Pazarı'na gelmek istediniz?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Sahip olmadığım mutluluğu bulmak için."

"Yani parayla satın alamadığınız bir şey olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Tabii ki," diye cevapladı yaşlı adam karşısında duran topluluğa bakarak. Ardından Serin'in kocaman açılmış gözlerine baktı. "Her şeyden çok istediğim şey gençlikti, tıpkı senin gibi yeniden genç olmak. Dünyadaki hiçbir para zamanı geri çeviremez. Söyle bana genç hanım, senin değerli anıların var mı?"

Soru Serin'i şaşırtmıştı. "Ne gibi?"

"Kendini kötü hissettiğinde geri dönebileceğin, seni mutlu eden anılar. Tahmin edebileceğin gibi benim böyle anılarım yok. Ömrümü çalışarak geçirdim, dur durak bilmedim, mutlu anılar biriktirmek için zaman ayırmadım." Derin bir iç çekti. "Bazı şeylerin zenginlikten daha değerli olduğunu asla fark edemedim. Keşke yeniden genç olabilsem, işte o zaman sevdiklerimle daha çok vakit geçirirdim."

Serin düşünmeye başladı. Ve Issha ile geçirdiği zamanı hatırladı. Birlikte yaşadıkları anıları.

Nicole'ün havuçlu kekini birlikte yedik ve onun bütün yüzü krema oldu.

Meyvelerini toplamak için haylaz ağaçların arasında birlikte dolaşıp durduk.

Yemek yarışmasını birlikte kazandık, el ve pati izlerimizi duvara birlikte bıraktık.

Her bir hatıra birbirinden değerli, paha biçilemez bir hazineydi.

Serin Issha'yı tekrar görmek istiyordu. Ağlamaya başladı.

"Güzel anılarım var," dedi kendisini sessizce dinleyen yaşlı adama. "Burada tanıştığım bir kedi var. Adı Issha. O... o, Dokkaebi Kürelerini bulmama yardım etti. Ama sonra ona korkunç bir şey söyledim, oysa ne kadar çok acı çektiğini biliyordum."

Yaşlı adam bir mendil uzattı. Yumuşaktı ve belli ki oldukça pahalıydı.

Üstünde gökkuşağı deseni vardı. Serin gözlerini silerken bir anda donakaldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu yaşlı adam.

Ama Serin sadece mendile bakıyordu. Ancak birkaç saniye sonra cevap vermeyi başarabildi: "Sanırım Durof'un Dokkaebi Kürelerini neden topladığını biliyorum. Ve... neden bizi buraya tıktığını da."

El kitabını çıkarıp ilk sayfayı açtı.

"Ne demek isti..."

Yaşlı adam sözünü tamamlayamadan diğerleri etraflarını sardı. Görünüşe göre strateji toplantılarını bitirmişlerdi çünkü erkeklerden biri çelik gibi kararlı bir sesle, "Bir fikrimiz var. Mükemmel değil ama elimizdeki tek şey bu," dedi

Serin ve yaşlı adam ona devam etmesini ister gibi baktı.

"Serin, getirdiğin eşyaları kullanarak bir tuzak kuracağız," diye önerdi adam. Dağınık saçları, onu biraz yorgun gösteren küçük gözleri vardı. Tişörtünün esnemiş yakası ve sarı eşofman altıyla yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu, tişörtündeki büyük fil resmi ve sandaletlerinden

görünen çoraplı ayakları hoş olmasa da güçlü bir izlenim veriyordu. Ayak parmakları sürekli kıpırdıyordu.

Serin diğer herkesi Dokkaebi Kürelerinde görmüştü. Ama bu adam tamamen bir yabancıydı. Biri onun Şef'in odasına sızmaya çalışırken yakalandığını söyledi.

"Ama bunu yapmak için," diye devam etti adam, "nöbet tutan Dokkaebi'yi kızdıracak birine ihtiyacımız var."

Adam etrafına bakındı ama kimse onunla göz göze gelmedi.

Serin bir elini kaldırdı. "Ben yaparım."

Herkes şaşkınlıkla başını kaldırdı ama kimse Serin kadar şaşkın olamazdı. Birkaç dakika öncesine kadar kendini umutsuz hissediyordu. Ancak bir noktada süklüm püklüm oturmaya devam edemeyeceğini hissetmeye başlamıştı. Bu yaşananlar karşısında dik durması gerekiyordu. Gözleri, fitili artık neredeyse sona yaklaşan kokulu muma kaydı. Sonunda mumun adını hatırlamıştı.

"Emin misin? Tehlikeli olabilir," dedi adam.

"Endişelenme," diye cevap verdi Serin kendinden emin bir şekilde. "Onun hakkında geleceğim. Bundan eminim."

Adam başını salladı. "Tamam o zaman. Seni gardiyana götüreyim. Geri kalan herkes lütfen tuzağı kurmaya devam edin."

Gardiyan Dokkaebi çok uzakta değildi.

Önlerinde ödünç aldıkları çakmağın ışığıyla çıkmaz bir yola gelene kadar geçitte ilerlediler. Duvardaki meşalenin gürül gürül yanan alevi, odada yankılanan horlama kadar yüksek ses çıkarıyordu.

"İşte orada."

Adam uzaktan Dokkaebi'yi işaret etti; sopasını bacağına yaslayarak uyuyakalmış Dokkaebi bir insandan daha iri ama Toriya'dan daha küçüktü. Dunkie gibi tüyler ürpertici görünüyordu.

Arkasında metal bir kapı vardı.

Aniden gerilen Serin ürperdi.

"Sorun yok," dedi adam kızın tereddüt ettiğini anlayınca. "Kendini zorlama, başka bir..."

Ama Serin bir adım öne çıktı. "Hayır. Bunu yapabilirim. Sadece onu geldiğimiz yere çekmem gerekiyor, değil mi?"

Ayağı yerdeki bir taşa çarptı. Serin taşı aldı ve tüm kuvvetiyle uyuyan Dokkaebi'ye fırlattı. Taş dümdüz uçup Dokkaebi'nin burnunun ortasına indi.

Dokkaebi yüzünü buruşturup gözlerini açtı. Serin derin bir nefes aldı.

"Hey, domuz surat! Evet, sen! Nefesinin osuruğundan beter koktuğunu duydum! Bahse varım Dokkaebi kızları yakınında durmaya dayanamıyordur!"

Serin sadece aklına geleni söylemişti ama Dokkaebi'nin gösterdiği kirli sarı dişlere bakılırsa tahminlerinin bir kısmı doğru olabilirdi. Özellikle de son söylediği. Dokkaebi dik dik bakarak ayağa fırladı.

"Bu-bu kadar yeter mi?" diye sordu Serin yanındakine huzursuzca.

Adam aynı tavırla cevap verdi. "Sanırım onu fazlasıyla kızdırdın. Hadi buradan gidelim."

Karanlıkta diğerlerinin hazırladığı tuzağa doğru koşmaya başladılar.

Neyse ki grubun kalanı hazırlıkları bitirmişti. Serin hızla yanlarına koşarken duvara yakın durmasını işaret ederek kızı kenara çektiler. Yerdeki su birikintisine çarpmaktan az farkla kurtulan Serin'in neden böyle yaptıklarını soracak zamanı yoktu çünkü gardiyan Dokkaebi parlayan sarı dişleriyle peşlerinden geliyordu.

Diğerleri korkuyla kaçıştı ama Serin'in beklediği kadar uzağa gitmediler. Bir planları vardı.

Dokkaebi hamlesini yapacağı sırada su birikintisine basıp kaydı ve sırtüstü düştü. Düşüşü o kadar sertti ki Serin ayaklarının altındaki zemin çökecek diye korktu. Ama Dokkaebi'nin yavaşça ayağa kalkmasına bakılırsa kendisi de en az zemin kadar güçlüydü. Serin kaçmaya hazırlanarak gerildi.

Ama diğerlerinin bakışları tavandaydı.

Serin başını kaldırdı ve ağzı bir karış açık kaldı.

Seyahat yazarı duvarın neredeyse tepesindeydi ve elinde Serin'in Dokkaebi kesesini tutuyordu. Sopaya benzer uzun bir şeyden destek alıyordu; bu, bahçıvan Popo'nun Serin'e verdiği, olağanüstü şekilde uzamış bambuydu.

Yazar, Dokkaebi'nin tam başının üstünde olacağı noktaya kadar tırmandı. Ardından keseyi sallayıp kocaman ciltli bir kitabı köşesi Dokkaebi'nin kafasına gelecek şekilde düşürdü.

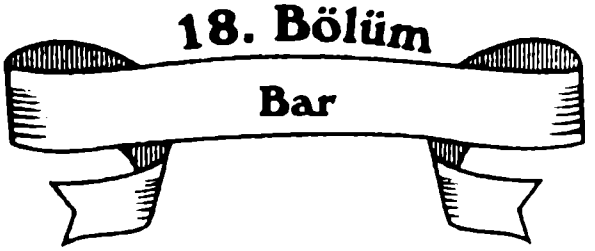
Bir gümleme daha duyuldu, Dokkaebi bir kez daha düştü. Ama bu sefer kıpırdanmadı.

Serin ve diğerleri yakından bakınca Dokkaebi'nin ağzından köpükler çıktığını ve bayıldığını gördüler. Hafif bir sevinçle onun üstünden atladılar. Serin de bilinci kapalı Dokkaebi'nin üstüne basmamaya dikkat ederek kalabalığa katıldı.

"Bakın millet! Neredeyse geldik!"

Ama bir anda herkes durdu.

Büyük bir sorunları vardı: Kapı kilitliydi ve kimsede anahtar yoktu.

Grubun başındaki adam metal kapıyı tekmeledi, kapı kolunu şiddetle sarstı. Ama kapı inatla kıpırdamadı. Grupta tedirgin bir uğultu yükseldi. Biri, baygın Dokkaebi'nin yanına gidip anahtar onda mı kontrol etmeyi önerdi ama kimse bu riski almaya gönüllü olmadı.

Bu arada öndeki adam anahtar deliğinden baktı. "Anahtar olmasına gerek yok," dedi. "Eğer metal bir tel olsa..."

Düşünmeden arkasını döndü ve Serin'i gördüğünde az kalsın çığlığı basacaktı. Serin de az kalsın çığlık atacaktı. Adam Serin'in saçındaki kelebek şeklindeki tokayı fark etmişti ve Serin de adamın kim olduğunu anlamıştı. Yağmur Mevsimi Pazarı'yla ilgili kitabının yazarıydı. Anahtar deliği adamın gözünün etrafında koyu renkli, halka şeklinde bir leke bırakmıştı ve bu da onun kitabın ilk sayfasındaki karalanmış yüzüne benzemesini sağlamıştı.

"Bir dakika sen..." diye söze başladı Serin ama adam sözünü kesti. "Bana o tokayı ver, hemen!"

Hâlâ şaşkın olan Serin tokayı uzattı. Adam tel tokayı açıp anahtar deliğine soktu. Serin artık bu adamın hapse birkaç kez girip çıkan yazar olduğundan emindi.

Kısa ama net bir tıkırtı duyuldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kaçış fırsatını görür görmez insanlar coşkuyla bağırmaya başladılar.

"Hadi gidelim!" dedi yaşlı adam Serin'in sırtını sıvazlayarak. Serin'in diğerlerinin peşi sıra Zindan'dan çıkmak için daha fazla teşviğe ihtiyacı yoktu.

İleride bir ışık fark ettiler. Serin'in Yağmur Mevsimi Pazarı'yla ilk ayak bastığında gördüğü kapıydı bu. Dans eden Dokkaebilerin dikkat çeken yokluğu dışında salon tamamıyla aynıydı. Tek fark içi su dolu kum saatindeydi. Neredeyse tamamen boşalmıştı.

Neyse ki kapı kilitli değildi. Herkes kapıya hücum etti.

Tıpkı daha önce olduğu gibi Serin ve yaşlı adam kalabalığın arkasında durup en sona geçti. Adam Serin'in tereddüt ettiğini görünce durdu.

"Bir sorun mu var genç hanım?"

"Siz önden gidin bayım. Benim halletmem gereken bir şey var."

Bir an yaşlı adamın kafası karışmış gibi göründü. Sonra sordu: "Bunun sebebi bana bahsettiğin o kedi mi?"

Serin başını salladı.

Yaşlı adam kızın gözlerine bakıp gülümsedi. "Genç olmak güzel. Keşke senin cesaretinin yarısı bende olsaydı genç hanım. Dikkatli ol ve zaman dolmadan buradan kaçmayı unutma."

Teşvik edici sözlerinin ardından yaşlı adam da kapının ardında kayboldu. Serin'in adımları salonda yankılanan tek sesti artık. Buraya gelirken gördüğü asansöre koştu. Durof'u nerede bulacağını biliyordu.

"Ah, hayır."

Asansör kapısının üstüne *HİZMET DIŞI* yazılı bir tabela asılmıştı. Yine de ışığı sönük düğmeye basmayı de-

nedi, kapılara vurdu ama faydası olmadı. İç çeken Serin, ümidini kaybetmiş olarak etrafa baktı, pes etmeye hazırdı.

O sırada asansörün yanında yanıp sönen bir ışık gözüne ilişti. Acil durum merdivenlerini gösteren tabela.

Serin merdivenlere açılan kapıyı ittiğinde kapı on yıllardır kullanılmamış gibi gıcırdadı. Geçebileceği kadar açılınca Serin merdivenleri gördü. Basamaklar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? diye düşündü. Ama sadece bir anlığına.

Merdivenleri çıkmaya başladı, her adımda kararlılığı artıyordu.

Durof elinde Serin'in Mata'dan aldığı keseyle asansöre binerken kendi kendine mırıldanıyordu. Bir düğmeye bastı. Asansör yavaşça yükselmeye başladı.

En üst kata çıkar çıkmaz Durof asansörü bozdu. Düğmeler çıtırdayıp kıvılcımlar saçarken o, hedefine doğru yöneldi, ayak sesleri dar koridorda yankılanıyordu.

Durof koridorun sonunda durdu. Karşısındaki zarifçe asılmış şık tabelada *Bar* yazıyordu. Kapı kolundaysa *KAPALI* yazan eğri bir tabela takılıydı.

Durof kaşlarını çattı, bir tekmeyle kapıyı açtı. Bar boş ve soğuktu.

"Sanırım kıymetli Şef'imizle keyifle içkilerimizi yudumlamayı istemek fazla olur," dedi Durof.

"Dert etme, benimle yeterince meşgul olacaksın," diye karşılık verdi biri gölgelerin arasından. "Hatta öncesinde sana biraz alıştırma yaptıracağım."

Masalardan birinde oturan Verna'nın elinde bir likör bardağı vardı.

Ve hemen üstünde devasa bir örümcek sarkıyordu.

Altı gözü de parlayan örümcek yavaşça inip Verna'nın yanına geldi.

"Lütfen Verna," dedi Durof cebindeki heykelleri çıkarırken. "Terleyeceğimi bile sanmıyorum."

Buz küplerini gürültüyle çiğneyen Verna, Dokkaebi'nin gözlerine baktı. "Hurdalık'taki küçük kapışma kavga bile sayılmazdı, beni duydun mu? O zaman sadece küreyi kızdan almam ve gözümü senden ayırmamam gerekiyordu. Bu kez hazırlıklıyım."

Parmaklarını şıklattı. Masaların ve sandalyelerin altındaki karanlıktan sürünerek çıkan örümcek sürüleri anında Durof'un etrafını sardı.

Durof hiç istifini bozmadan cevap verdi. "O hâlde ne için geldiğimi biliyorsun. Ve beni durdurma şansın olmadığını da."

"O Dokkaebi Kürelerini çaldığını ve buraya getirdiğini elbette biliyorum. Onları Gökkuşağı Küresi yapmak için kullanacaksın, değil mi? Yoksa çoktan yaptın mı?"

Durof dramatik bir tavırla alkışladı. "Dedektiflere taş çıkartırsın Verna! Bravo! Hayır, henüz Gökkuşağı Küresi'ni yapmadım. Şef'i karşıma alıp yasakladığı şeyi bizzat gözleri önünde yaratarak, kalbinin dehşetle duracağı âna kadar beklemeyi tercih ediyorum!"

Verna sırıtarak karşılık verdi. "Gözünü bile kırparsa kendini şanslı say. Şef senin ne kadar hırslı olduğunu hep biliyordu Durof. Bu yüzden seni izlememi istedi. Yağmur Mevsimi Pazarı'na davet edilen insanları senin seçtiğini ve ruh yaratıklarını kullanarak Dokkaebi Kürelerindeki hayatlardan sadece belirli kesitler gösterdiğini biliyor. Şef'in karşısında yapacağın tek bir şey var; o da dizlerinin üstüne çöküp af dilenmek."

Durof başını eğdi, omuzları titremeye başladı. Ağlıyor gibi görünüyordu.

Sonra başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

"Verna, Verna, Verna!" dedi nameli bir şekilde. "Ölmek

üzere olan bir adamın altında çalışmaya daha ne kadar devam edeceğiz? Daha ne kadar insanların kalplerinden bir avuç fazlasını çaldığımız anda lanetlenmeye mahkûm olacağız? Gökkuşağı Küresi'nin gücüne kavuştuğum anda yeni Şef ben olacağım ve Dokkaebilerin artık saklanarak yaşamak zorunda kalmadığı yeni bir dünya yaratacağım! Bizim yönettiğimiz bir dünya, ihtiyarın canı cehenneme! Kapıcı rolü oynamaktan bıktım, anlıyor musun?"

Verna bitmemiş bardağını bıraktı. "Deliliğin tahammül edilemez hâle geldi," diye tısladı.

"Anlayacağını düşünmemiştim zaten," diye cevap verdi Durof. Ardından büyülü sözler söyleyip heykelleri canlandırdı.

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," dedi Verna. Rasgele bir hareket yaptı ve irili ufaklı örümcekler ilerlemeye başladı.

Ardından kulakları sağır eden bir patlama oldu.

Serin başını kaldırdı. Ses yakınlardan bir yerden gelmişti.

Daha ne kadar gitmem gerekiyor? diye düşündü. Katları saymayı bırakalı çok olmuştu, daha en başında bile zorlanmıştı çünkü duvarlarda hangi katta olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu ve katların hepsi birbirine benziyordu. Okuldan eve dönerken merdiven çıkmaya alışmış olmasaydı bu kadar ilerleyebileceğini bile düşünmezdi.

Sonunda azıcık ileride küçük bir kapı gördü.

"Lütfen en üst kat olsun," diye fısıldadı ve kapının kolunu tuttu.

Kapının diğer tarafında tam bir kıyamet kopuyordu.

Bar tabelası parçalanmış ve koridorları aşıp asansörlere doğru fırlatılmıştı. Mekânın kapısı kırılmış ve bar açığa çıkmıştı. İçeride yaşananlar tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

Gölge misali örümcekler ve her türden taş hayvanlar savaş hâlindeydi. Örümcekler Serin'in Hurdalık'ta gördüğü-

nün aynısıydı, sadece bunlar daha küçüktü, hayvanlar da orada gördüklerine benziyordu.

Tüm bu hengamenin ortasında mor takım elbisesi ve elinde kahve fincanıyla sakince duransa Serin'in çok iyi tanıdığı bir Dokkaebi'ydi.

"Durof!"

O kadar uzaktaydı ki onu duyması mümkün değildi ama Serin yine de seslendi. Alt dudağını o kadar sert ısırdı ki kendi kanının tadını aldı.

Durof'un bakışları kırık tabaklara ve çatal bıçaklara kilitlenmişti. Oluşan enkaza o kadar odaklanmıştı ki Serin'i fark etmemişti bile. Yığının altından zayıf bir inilti geliyordu: Verna.

"Senin gibileri yenmek için Gökkuşağı Küresi'ne ihtiyacım yok," dedi Durof kendinden emin bir sesle. Hayvanlarının örümceklerden daha güçlü olduğunu fark ederek gülümsedi.

Ardından gözleri kapı eşiğine kaydı. Serin'le göz göze geldi.

Az kalsın kahve fincanını düşürecekti, hafiften sendeledi ama hızla kendini toplayıp çalışılmış gülümsemesini takındı. "Bak, bak! İtiraf edeyim bu sürpriz oldu Bayan Serin," dedi.

"O Dokkaebi Kürelerini geri ver," dedi Serin. "Issha'yı kurtaracağım." Mumun etkisini hesaba katsa da cesareti kendini bile şaşırtmıştı. Bar sessizliğe büründü.

Durof küçük dilini yutmuş gibi bakakaldı. Serin'in söylediklerini anlamamış gibiydi.

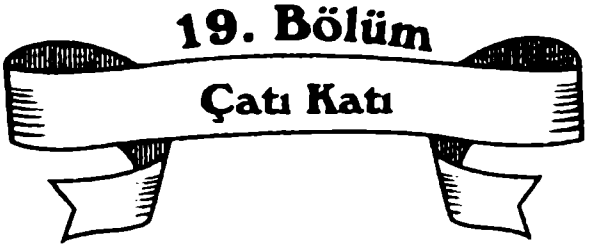
Ardından başını geriye atıp gülmeye başladı; karnını tutarak, yerde yuvarlanarak kahkahalara boğuldu. Öyle bir kahkaha krizine girmişti ki gülmekten ölebilirdi.

Ne yazık ki kısa sürede toparlanıp ayağa kalktı. "Ne

kadar da korkutucu," dedi ama sesi hiç de korkmuş gibi çıkmıyordu. Gözlerinden gelen yaşları bir mendille kuruladı ve ekledi. "Gücün yetiyorsa... al bakalım."

Elini havaya kaldırıp kendini savunmasız bıraktı. Ama Serin bir adım bile atmadı çünkü Durof'un etrafını saran heykeller hâlâ taş olsa da son derece hareketliydi. Her birinin dişlerinden damlayan örümcek özü neredeyse kan gibi görünüyordu.

Ardından düzinelerce sivri diş Serin'e doğru döndü.

Serin kapı eşiğinde donup kaldı. Nicole'ün mumunun etkisi geçmiş olmalıydı çünkü dizlerinin titrediğini hissedebiliyordu.

Diğer yandan Durof gülümseyerek bir adım öne çıktı. Taş hayvanları da aynısını yaptı.

"Bayan Serin, davetiyenizi aldığınızda kendinize şunu sormanız gerekirdi: 'Neden ben?'"

Dramatik bir tavırla durduktan sonra ekledi:

"Sizi özel olduğunuz için seçmedim. Tanrım, hayır. Sizi seçtim çünkü hikâyesini okumaktan keyif almadığım, tek işe yaramaz insan sizdiniz."

Serin yumruklarını sıktı ama daha fazlasını yapmadı. Yapacağı hiçbir şeyin Durof'u korkutmayacağını biliyordu.

"Para yok. Yetenek yok. Arkadaş diyebilecek tek bir kişi yok."

Durof bir kahkaha daha patlattı.

"İşi bilen biri olarak işe yaramaz doğanızdan istifade etmeye karar verdim. Hiçliğini değerli kılmaya..."

Yüzyılın problemini çözmüş bir matematikçinin gururlu ifadesiyle açıkladı:

"Gökkuşağı Küresi'ni yaratmak için ihtiyacım olan Dokkaebi Küreleri'ni bana getirmenizi sağlayacaktım. Gökkuşağındaki yedi rengi tamamlayacak doğru Dokkaebi Kürelerini toplamak kolay bir iş değil. Özenle hazırladığım planımdan bir kez olsun sapsaydınız benim emirlerime itaat etmeniz için Issha'yı kullanarak sizi hipnotize edecektim ama neyse ki buna gerek kalmadı. Siz kendinize düşen rolü kusursuzca oynadınız."

Cebinden Dokkaebi kesesini çıkardı.

"Ve şimdi, en büyük dileğimi gerçekleştiriyorsun."

Durof elini kaldırınca taş hayvanları saldırı pozisyonu aldı.

"Minnetimin göstergesi olarak sonunun hızlı ve acısız olmasını sağlayacağım."

Hayvan heykelleri derin nefes aldı. Serin de aynı şeyi yaptı. Artık umut kalmamıştı. Tek yapabileceği gözlerini kapatıp sonunu beklemekti.

Derken müzik başladı.

Koridorda neşeli bir melodi yankılanıyordu. Aynı anda Verna enkaz yığınlarının arasından hâlsizce başını kaldırıp gülümsedi.

"Bugün ne çok misafirimiz var."

Serin'in arkasında uzanan koridorda bir sürü tanıdık yüz yürüyordu.

En önde el ele tutuşan Mata ve Haku vardı. Mata'nın sırtında Serin'in Hurdalık'ta gördüğü koca müzik seti asılıydı ve hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu.

"Durof! Arkadaşımızdan uzak dur!" diye bağırdı Mata şok edici derecede yüksek bir sesle.

"Sen iyi misin Serin?" diye sordu Bar tabelasının kırık parçalarından birine takılmaktan son anda kurtulan Emma.

"Durof! Dükkânımdaki tüm patlamaların bedelini ödeyeceksin!" diye uyaran Nicole'ün her iki elinde de kötü koku spreyi vardı.

"Se... rin..." diyen Toriya, Popo'yu omzunda taşıyordu. Serin'in onun için kopardığı mor çiçek ön cebine takılıydı.

Dokkaebiler ileri çıkıp onu korurcasına önünde durunca şaşkına dönen Serin hiçbir şey diyemedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Durof soğuk terler dökerek. Bir adım geri çekildi, hayvanları da tedirgin olmuş gibiydi.

"Zavallı bir kızı tehdit etmeye nasıl cüret edersin!?" diye hırladı Panko devasa oyuncak maymunu kurarken; göz açıp kapayıncaya kurduğu oyuncaklardan sadece bir tanesiydi bu. Oyuncağı yere bırakır bırakmaz maymun ellerini birbirine vurarak zili çala çala öne atıldı ve sonra takılıp devrildi.

Havaya bir toz bulutu yükseldi ve herkes öksürmeye başladı. Durof fırsatı gördü.

Geri çekilip ikinci Dokkaebi kesesini çıkardı, bunun içinde küçük bir kitap vardı.

Tam olarak Mata'dan çalınan kitabın boyutundaydı.

"Sanırım başka çarem kalmadı," diye mırıldandı Durof Gökkuşağı Küresi şarkısının bulunduğu sayfayı açarken. Bir saniye sonra iğrenç sesi enkaza dönmüş Bar'ı doldurdu.

"Hey, bu şarkıyı biliyorum!" diye bağırdı Mata.

Durof'un etkisi altındaki Dokkaebi Küreleri teker teker havalanıp göz kamaştıran bir ışıkla parlamaya başladı. Ardından renkleri kayboldu, birbirlerine doğru süzüldüler ve gökkuşağı renginde tek bir küreye dönüştüler.

Gökkuşağı Küresi sanki bir iple yönlendiriliyormuş gibi yavaşça Durof'un eline indi.

"Sonunda..." diye soludu Durof parlayan Gökkuşağı

Küresi'ni saygıyla havaya kaldırırken. Ardından tüm vücudu küreyle aynı renkte parladı.

Bir saniye sonra parıltı Durof'tan yayılan karanlık bir aurayla söndü. Dokkaebi hain bir ifadeyle gülümsedi.

"Şimdi Gökkuşağı Küresi'nin gücünü test etme zamanı," dedi.

Elini havaya kaldırdığı anda çatı havaya uçtu. "Vay vay," diye mırıldandı, ardından da elini duvara doğru uzattı. Duvar yerle bir oldu ve ortaya muhteşem bir Çatı Katı dairesi çıktı.

Güneş ışığında daha da beyaz parlayan dişlerini göstererek sırıttı Durof. "Eğer hepinizi yok edersem Şef tenezzül edip yüzünü göstermeye mecbur kalacaktır. Heykellerimi yeni gücümle doldurduğumda daha ne kadar güçleneceklerini merak ediyorum doğrusu."

Ellerini yenik düşmüş örümceklere uzattı. Avcundan mürekkep rengi sarmallar yükselerek örümcekleri bir araya getirdi ve çamur benzeri bir yığına dönüştürdü. Yığın bir kaya oldu, ardından devasa bir örümcek şeklini aldı.

Yeni örümcek Serin'in Hurdalık'ta karşılaştığından çok daha büyük ve çok daha korkutucuydu. Serin ve arkadaşları belki taş hayvanların üstesinden gelebilirdi. Ama bu dev örümceğe nasıl direneceklerini hiç bilmiyordu.

Diğer Dokkaebilerin alnında boncuk boncuk soğuk terler birikti, hele Panko sırılsıklam olmuştu. Serin yeni bulduğu cesaretin yavaşça uçup gittiğini hissedebiliyordu.

"KİMSE BİZİM YEME ŞAMPİYONUMUZA BULAŞAMAZ!"

Megafondan çıkan sesi bile gölgede bırakacak bir kükreme yıkık duvarlarda yankılandı. Her biri neredeyse bir ev kadar büyük olan başka bir Dokkaebi grubu gelmişti.

Gruba liderlik eden Dokkaebi elinde çiçek desenli bir kepçe tutuyor, diğer eliyle burnunu karıştırıyordu.

"Bordo!"

Hemen yanında sakallarına kırıntılar yapışmış bir Dokkaebi ve bir de gelmiş geçmiş en çatık kaşlı Dokkaebi vardı.

"Hank! Dunkie!"

"Geç kaldığımız için özür dileriz, Bordo yolu kaybetti," diyen Bormo elinde devasa bir tava tutuyordu. "Ama sanırım çok şey kaçırmamışız."

Dev Dokkaebiler ellerindeki çatal bıçakları ve mutfak aletlerini tehditkârca sallayarak –sadece Hank elindeki büyük kupayı düşürmüştü– oldukça ürkütücü bir manzara sunuyordu. Şimdi Serin ve Durof güç bakımından eşit durumdaydı.

Durof gelen destek karşısında şaşkına dönse de pes etmedi. Elinde tuttuğu Gökkuşağı Küresi, ona her zamankinden daha fazla özgüven veriyordu. Etrafını saran karanlık aura Dokkaebinin yemek yemeden ve uyumadan günlerce dayanabileceğini belli eder gibiydi.

"Önemi yok," dedi. "Yeni gücümü test etmek için daha iyi hedefler düşünemiyorum!"

Elindeki küre karanlık bir bulut saçtı. Örümcek kıpırdanırken hayvanlar daha da vahşileşmiş gibi hırlayıp ulumaya başladı.

Serin'in arkadaşlarıysa korkmuş gibi görünmüyordu. Özel bir parfümü üstüne boca etmiş olan Nicole kötü koku spreyleriyle nişan alırken Mata da kocaman ciltli bir kitabı başının üstüne kaldırdı. Hemen yanında duran Haku teneke kutularını atmaya hazırdı. Emma kararlı bir nefes alıp önlüğünden burun kılı kesme makası çıkardı, ardından he-

men geri koyup elektrikli testeresini aldı. Panko yere düşen kurmalı maymunu tamir etmekle meşguldü; oyuncak çabucak harekete geçti.

"Hepsini yok edin!" diye emretti Durof ve harabeye dönmüş Bar'da kaos başladı.

Dokkaebiler, heykeller ve örümcek enkazın içinde birbirine karışırken bir toz bulutu daha havalandı. Toriya tek yumrukla taş hayvanları ikişer ikişer yere seriyor, omzundaki Popo'ysa zayıf ama cesurca bir şekilde bastonunu savurarak ona yardım etmeye çalışıyordu.

Mata ve Haku müthiş bir uyum içinde çalışıyordu. Mata devasa kitaplardan biriyle taş heykelleri paramparça ederken Haku da teneke kutularıyla bombardımanını sürdürüyordu.

Panko da şaşırtıcı derecede iyi iş çıkarıyor, atlama ipini hızlıca çevirerek yaklaşan bir heykeli boğuyordu. Kurmalı maymun ise henüz devrilmemişti; yorulmak nedir bilmeden zillerinin arasına giren heykelleri eziyordu.

Ama en etkileyicileri elektrikli testere darbeleriyle heykelleri zahmetsizce kırıp taş parçalarını etrafa saçan Emma'ydı. Bir savaşçı olarak kuaförlükten daha iyi iş çıkarıyordu, sakarlığından eser kalmamıştı.

Yine de Dokkaebilerin çabaları pek etkili olmuyor gibiydi çünkü Durof hiç durmadan daha fazla heykeli canlandırıyordu.

Restorandan gelen dev Dokkaebiler örümceği bacaklarından yakalamayı başarsa da örümcek direniyor, serbest kalan bacaklarıyla onları savuşturuyordu. Henüz kazanan bir taraf yoktu ve hangi tarafın avantajlı olduğunu söylemek zordu.

Savaş tüm hızıyla devam ederken Serin geri çekildiğini

fark etti. Yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordu ama böyle bir kavga da elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Sizi seçtim çünkü hikâyesini okumaktan keyif almadığım tek işe yaramaz insan sizdiniz.

Midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Durof haklıydı. Gerçekten de işe yaramazdı.

Süregelen savaştan ne kadar uzaklaşırsa Bar'ın harabelerinin ucuna o kadar yaklaşıyordu. Öyle huzursuzdu ki Durof'un arbedenin arasından çıkıp ıslık çalarak ona yaklaştığını fark etmedi bile. Panko'nun zaten kocaman olan burnunun bir heykelden yediği darbeyle daha da şişmesini izlerken Durof ona doğru eğildi.

"Sizin için özel bir hediyem var Bayan Serin."

Serin ürperdi. Hediyeyi geri çevirecek biri değildi ama Durof'tan gelecek hiçbir şeye güvenmezdi. Ama bu onun umurunda değil gibiydi.

Durof cebine uzandı.

Eli dışarı çıktığı anda Serin az kalsın çığlık atacaktı.

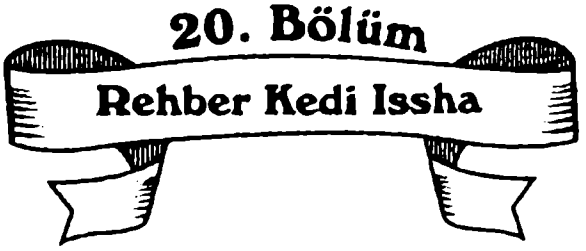
"Onu düzgünce birleştirmek için pek çaba sarf etmedim ama kim bilir? Issha sizi de beni de şaşırtabilir," diye söylendi kendinden emin bir şekilde. "Şimdi Bayan Serin sizin için onu sihrimin geri kalanıyla dolduracağım."

Durof'un dudaklarından bir büyü döküldü. Heykel parladı, ardından büyüdü.

"Issha..." diye soludu Serin.

Heykelden çıkan yaratık onun tanıdığı Issha değildi.

Serin'in karşısında duran, salyalar akıtan korkunç bir canavardı.

Issha'nın yüzü çatlaklarla doluydu, her nefes aldığında bu çatlaklardan kıvılcımlar ve kara dumanlar çıkıyordu. Duman o kadar yakıcıydı ki sanki doğruca cehennemden geliyordu.

Tüm bunlara rağmen Serin bir şekilde Issha'nın orada bir yerde olduğunu biliyordu. Sivri dişlerine ve görünüşüne rağmen her nedense ondan korkmuyordu.

Yanaklarından sıcak gözyaşları süzüldü.

"Issha!" diye yakardı. "Benim, Issha! Serin. Beni tanımadın mı?"

Issha sadece hırladı.

Durof hırlarcasına kahkaha atıp alay edercesine konuştu. "Bayan Serin, korkarım Issha artık sizin tanıdığınız o tatlı, sevimli rehber kedi değil. O artık bir silah. İnsan dünyasını fethetmek için kullanacağım bir silah."

Durof daha haklı olamazdı. Issha'nın Serin'i korkutmak için binaları yıkmasına ya da insanları canlı canlı yemesine gerek yoktu çünkü görünüşüyle bile dehşet vericiydi.

Yine de Serin ona doğru bir adım attı.

"Özür dilerim," dedi Issha vahşice hırlarken.

Durof keyifle kıkırdadı. "Zavallı şey, aklını yitirmiş anlaşılan. Issha sizi yiyip bitirmeden önce söylemek istediğin son bir sözün var mı?"

Serin yine geri adım atmadı. Bakışlarını Issha'dan ayırmadan ona doğru yürüdü.

"Üzgünüm Issha," dedi. "Sana o korkunç şeyleri söylememeliydim. Yemin ederim hiçbirinde ciddi değildim. Lütfen inan bana."

Sonunda Issha'ya dokunabileceği kadar yaklaştı. Elini kedinin burnunun üstüne koydu. Issha tehditkârca hırladı.

"Seni incittiğim için özür dilerim Issha. İstemiyorsan beni bağışlamak zorunda değilsin. Ben yine de özür dilemek istedim. Birlikte geçirdiğimiz günler hayatımın en mutlu günleriydi ve bunun kıymetini çok geç olana kadar anlayamadığım için çok üzgünüm. Sanırım sana iyi bir arkadaş olamadım."

"Bitir işini!" diye emretti Durof sabırsızca. "Bu işe yaramaz yaratıkla kaybedecek *vaktimiz* yok. Devirmemiz gereken bir Şef ve fethetmemiz gereken bir dünya var. Seni aç bırakıp terk eden insanlardan intikam alacağız."

Issha yürek burkan bir çığlık attı; sesi harabeye dönen Bar'ın her bir köşesinde yankılandı. Serin, Durof ve ileride savaşa devam eden Dokkaebiler bile kulaklarını kapamak zorunda kaldı.

Korkunç çığlık sona erdiğinde Issha başını tamamen öne eğdi. Bedeninden siyah dumanlar çıkarken giderek küçüldü ve bir öküz boyutundan gerçek formuna, küçük bir kedi boyutuna döndü.

"İşe yaramaz mahlûk!" diye bağıran Durof, dumanı kapmaya çalıştı ama sızan büyü parçalarından sadece birkaçını yakalayabildi. "Seni obur, aptal yaratık!" diye haykırıp güçsüzleşen Issha'ya tekme savurdu.

Issha savrulup yıkık bir duvara çarptı ve sessizce bir köşeye düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Serin gözünde yaşlarla kediye doğru koşarken.

Durof, Issha'dan çekip alabildiği büyünün kalanını yönlendirerek bir tahta parçasını havalandırdı.

"Artık bu işe bir son vermenin zamanı geldi," dedi ve tahta parçasını Serin'e tam isabet edecek şekilde yükseğe kaldırdı. "Zaten çok fazla zamanın kaldığını sanmıyorum, ne de olsa yağmur mevsimi bitmek üzere ama yine de bu onurun bana ait olmasını isterim."

Duman sarmalları tahta parçasının etrafını sararken Durof son bir söz söyledi:

"Elveda."

Tahta, bir füze misali Serin'e doğru fırlarken tamamen köşe sıkışmış genç kızın Issha'nın başında durmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Durof sonucun ne olduğunu görmek için durup izlemedi bile. Arkasını dönüp gitti..

Korkunç bir çatırtı ile tahta parçası kırıldı. Durof kahkaha attı.

Savaş hâlâ devam ediyor olsa da şans onun lehine dönmeye başlamıştı. Emma'nın testeresi neredeyse tamamen körelmişti, Mata'nın kitabı sayfaları olmayan kapaktan ibaret kalmıştı. Panko gözlükleri kırıldıktan sonra duvara çarpıp bayılmıştı. Toriya'nın yüzü çürüklerle doluydu, çok sevdiği mor çiçeği çiğnenerek ezilmişti. Dev Dokkaebilerin bile çoğu bozguna uğramış, yere yıkılmıştı. Daha fazla mucize olması beklenemezdi.

"Bitti," dedi Durof.

Artık kimse ona karşı duramazdı. Çatı Katı'na ulaşması an meselesiydi. Heykel hayvanlara verdiği gücü geri toplamak için Gökkuşağı Küresi'ni havaya kaldırdı.

Sonra kulaklarına inanamadı.

"Issha obur, aptal bir yaratık *değil*!"

Arkasında ayakta olmaması gereken biri duruyordu: Serin.

Onun önündeyse fırlatılan tahtanın ikiye bölünmüş parçaları yatıyordu.

"Nasıl..."

"Issha dünyanın en iyi yiyicisi!" diye bağıran Serin Durof'un daha önce hiç görmediği bir duruşa geçti.

"Ve başka ne biliyor musun?" dedi ve ekledi:

"O benim en değerli arkadaşım!"

Serin döndü ve Durof'un tam çenesinin ortasına mükemmel bir döner tekme savurdu. Durof ne olduğunu anlayamadan ayakları yerden kesildi ve büyük bir *gümbürtüyle* yüzüstü yere yapıştı. Biraz yuvarlandı ama çabucak ayağa kalktı.

"Bu ne *cüret?*" diye bağrışma ön iki dişi kırıldığı için komik bir ciyaklama eşlik etmişti. Gökkuşağı Küresi'nin gücünü kullanmak için öne uzandı ama elinin boş olduğunu fark etti.

Düşerken Gökkuşağı Küresi de elinden kaymıştı.

Neredeyse aynı anda Durof ve Serin küreye doğru hamle yaptı.

Durof biraz daha hızlıydı. Eli Gökkuşağı Küresi'nden sadece birkaç santim ötedeydi ve Serin hâlâ çok uzaktaydı. Zafer kazanmış gibi sırıttı.

Ama kıvırdığı parmakları sadece havayı kavradı.

Issha toparlanmıştı ve Gökkuşağı Küresi'ni kapmak için öne atılmıştı. Küreyi dişlerinin arasına alan kedi, Durof ve Serin'in ortasında durmuş bir ona bir diğerine bakıyordu.

"Issha!" diye bağırdı Serin.

"Issha, akıllı çocuk," diye mırıldandı Durof sahte bir gülümsemeyle ve tereddüt eden Issha'ya doğru yaklaştı. "Bunca yıl senin efendin oldum. Şimdi beni dinle ve Gökkuşağı Küresi'ni bana getir."

Artık tek bir sıçrayışla mesafeyi kapatacak kadar kediye yakındı. Durof hamlesini yapmak için hazırlandı.

"Issha! Gökkuşağı Küresi'ni ye!" diye bağırdı Serin.

"Hayır!" diye çığlık attı Durof.

Sesler Issha'ya aynı anda ulaştı ama o sadece birini dinledi.

Gökkuşağı Küresi kedinin boğazından kaydı ve midesine vardığında beyaz bir parıltı saçmaya başladı. Issha yavaşça havaya yükseldi, Gökkuşağı Küresinin yeni bir sahibi olduğu açıktı.

Ardından güçlü bir ışık patlaması oldu. Durof geriye düşerken parlak ışıktan gözlerini kaçırdı. Serin de başka yöne bakmak istese de gözlerini Issha'dan ayırmayı reddetti.

Her nedense kedi ona veda ediyor gibi görünüyordu.

Issha bir ışık huzmesine dönüşüp bulutları delip geçerek gökyüzünde gözden kayboldu. Çok geçmeden bu ışık uzakta bir yıldız olarak belirdi, güneş ışığında bile netçe görülebiliyordu.

Issha gitmişti.

Serin Issha'nın dileğini hatırladı. O *yeniden doğdu.*

Ardından güçlü bir *güm* sesi duydu ve o tarafa döndü. Devasa Dokkaebileri ezmeye çalışan devasa örümcek yere serilmişti. Ardından Durof'un hayvan heykelleri teker teker parçalanmaya başladı ve kısa süre sonra Bar'ın yıkıntıları

arasında sadece taş parçaları ve bitkin Dokkaebiler kaldı. Serin ayakta duran tek kişiydi ama bu da uzun sürmedi.

Bir anda Çatı Katı'nın kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldı.

İki yanında hizmetkârlar bulunan iriyarı bir siluet belirdi.

Bu Dokkaebi'nin bir hayli yaşlı olduğu belliydi. Ve kim olduğu da.

"Şef Yan!" diye bağıran Verna, Serin'in şüphelerini doğruladı. Şef ve hizmetkârları bir salyangoz kadar yavaş ilerliyordu.

Serin çok geçmeden nedenini anladı. Yan o kadar yaşlıydı ki ayakta durmakta bile zorlanıyor gibiydi. Kırışıklarla ve yaşlılık lekeleriyle dolu yüzü yorgundu.

"Şef!" diye bağırdı diğer Dokkaebiler de kendilerine gelir gelmez dizlerinin üstüne çökerken.

Şef daha birkaç adım atmıştı ki nefes nefese kaldı.

"Şef! Kendinizi fazla zorlamamalısınız," dedi Verna oysa kendisi ondan çok daha beter görünüyordu.

Şef nazikçe gülümsedi ve zar zor duyulan bir sesle konuştu:

"*Halaa morr nell.*"

Serin onun ne dediğini anlamasa da iyi olduğunu söylediğini tahmin etti.

Sonra Şef elini kaldırdı ve avcundan muhteşem bir parıltı fışkırdı.

Işık önce Serin ve Verna'yı, ardından yıkıntıların içindeki tüm Dokkaebileri kuşattı. Serin yaralarının iyileştiğini

hissedebiliyordu. Verna bile ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Şef'e doğru koşmaya başlamışken hızlıca manevra yapıp titreyen Durof'u bayılttıktan sonra Şef'in önünde tek dizinin üstüne çöktü.

"En içten özürlerimi sunarım efendim. Ben sadece sizi bu konuyla ilgilenme zahmetinden kurtarmak istemiştim."

Şef başını iki yana salladı. Ardından Serin'i işaret etti.

"*Torr beuu deliaa.*"

Verna da Serin'e döndü. "Şef seninle konuşmak istiyor," diye açıkladı.

"Be-benimle mi?" diye cevapladı Serin yutkunarak. Verna başını sallayarak onayladı.

Şef, genç kızın neredeyse iki katıydı ve öylesine ihtişamlıydı ki Serin'in onun gözlerine bakmasını zorlaştırıyordu. Serin istemsizce ayaklarına bakarak Şefe yaklaştı.

"*Bereuenn mohaa ktokk jann nirhaa.*"

"Şef dileğini öğrenmek istiyor," dedi Verna.

"Ben..." Serin düşünmeye başladı.

Aslında aklında bir dilek vardı. Tekrar tekrar düşündü ama ne kadar çabalasa da bundan daha iyisini bulamadı. Sonunda konuştu:

"Hayatımda beni Issha kadar sevenler insanlar olsun lütfen."

"*Honoo?*"

"Emin misin?"

Serin kalbindeki tüm cesareti topladı ve başını kaldırıp Şef'in gözlerine baktı. Başını evet anlamında salladı.

Şef dönüp Çatı Katı'na baktı. Ardından yorgun elini uzattı, zemin titremeye başladı.

Çatı Katı'nın en arkasındaki ağır bir kapı gürültüyle açıldı. Ardından Serin'in en çılgın hayallerinin ötesinde bir zenginlik önüne serildi. Mücevherler, altınlar ve gümüşler,

sayılamayacak kadar çok Dokkaebi Küresi, her şey özenle raflara dizilmişti.

Şef elini bir kez daha oynattı ve kürelerden biri eline geldi.

O küreyi Serin'in eline koydu.

"Ama..."

Serin cümlesini bitiremedi. Bunun nedeni merak içinde olması ya da hayal kırıklığına uğraması değildi.

Bu küreyi tanıyordu. Yağmur Mevsimi Pazarı'na geldiği ilk gün Rehinci'ye bıraktığı kürenin ta kendisiydi ve hâlâ onun çiçek desenli mendiline sarılıydı.

Serin başını kaldırdı. Şef onun aklını okumuş gibi cevap verdi:

"*Zamoo deuu rakuntraa.*"

"Bu kürenin içinde dileğinin olduğunu söylüyor."

Serin olduğu yerde kalakaldı. Hayretler içindeydi. Şef zorlukla bir adım attı. Elini kürenin üstüne koydu ve aynı anlaşılmaz dilde bir şeyler fısıldadı.

Ama bu kez, bunun anlamını Verna'nın söylemesine gerek yoktu.

"*Druu epp zulaa.*"

***

Bir kadın, restoran mutfağı gibi görünen bir yerde bulaşık yıkıyordu. Yüzünden kırklı yaşlarda olduğu anlaşılıyordu ama beyazlayan saçları boyanmadığından onu daha yaşlı gösteriyordu. Lavaboya eğilmiş, bir an olsun başını kaldırmadan kirli tabakları ovalıyordu.

Patronuymuş gibi görünen daha yaşlı bir adam mutfağa girdi.

"Bayan Kim, sanırım kızınız bugün okula başlayacak. Diğer veliler gibi gidip onu uğurlamalısınız."

Kadın elindeki son tabakları da hızla yıkadı. Hemen eldivenlerini çıkardı ve gitmek için hazırlanırken adama içtenlikle teşekkür etti.

Adam onu durdurup beyaz bir zarf uzattı.

"Çok fazla bir şey değil ama bunu bir ikramiye gibi düşünün Bayan Kim. Belki kendinize yeni çoraplar alırsınız," dedi.

Kadın ayaklarına baktı. Ayağında ucuz sandaletler ve birçok kez yamalanmış olmasına rağmen hâlâ deliklerle dolu çoraplar vardı.

Kadın, patronuna bir kez daha teşekkür edip mutfaktan çıktı. Önlüğünü telaşla çıkarıp çantasına tıkıştırdı ve koşarken servis yapan garsonlardan birine çarptı.

"Dikkat et, hanım!" diye tersledi garson, kadın özür dileyerek giysilerine bulaşan yemek lekelerini silmeye çalıştı. Leke tam çıkmamıştı ama kadın saate bakıp kapıdan ok gibi fırladı.

Kısa sürede bir okula vardı. Kapıda asılı pankartta AÇILIŞ TÖRENİ – 37. DÖNEM ÖĞRENCİLERİMİZ HOŞ GELDİNİZ *yazıyordu. Daha uzun süredir asılıymış gibi görünen başka bir afişte okul mezunlarının kabul edildiği prestijli üniversiteler listelenmişti. Çok fazla isim olduğunu gören kadın okulun zeki öğrenciler için mükemmel bir seçim olduğunu düşündü. Bahçe kapısından geçerken elbisesini düzeltti.*

Açılış gününde velilere otopark olarak hizmet veren okul binasının önündeki spor sahası kadının daha önce hiç görmediği lüks arabalarla doluydu. Arabadan inen kimse yoktu, bu da kendisinin son gelen veli olduğunu gösteriyordu. Kadın aceleyle tören salonuna koştu.

Neyse ki tören henüz başlamamıştı, kadın aradığı çocuğu gördü; uzakta duran kısa saçlı bir kız çocuğu.

Kadın kızın yanına gitmek için kalabalığın arasından geçerken bir şey duydu:

"Ailen nerede Serin?" diye sordu sınıf öğretmeni gibi görünen bir adam kısa saçlı kıza.

Kız bir an duraksadıktan sonra cevap verdi. "Yurtdışında tatildeler."

Öğretmen onun yalan söylediğini anlamış gibiydi ama daha fazla soru sormayıp kızın sırtını cesaret verircesine sıvazladı.

Kadın daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeyip durdu. Biri omzuna çarptı ama kadın yerinden kıpırdamadı. Hoparlörden duyulan bir ses törenin başlamak üzere olduğunu ve herkesin yerini almasını söyledi.

Ama kadın arkasını dönüp yürümeye başladı.

Tören salonundan ve okuldan çıktı, elindeki ucuz kırmızı el çantasıyla hâlâ inatçı kimchi lekesini kapamaya çalışıyordu.

Hemen bir bankaya gitti, neyse ki günün erken saati olduğundan banka kalabalık değildi. Kadın patronunun verdiği beyaz zarfı ve hesap defterini veznedara uzattı. Veznedar hesap defterini geri verirken kadın gülümsedi.

Defterin üstünde özenli düzgün harflerle şöyle yazıyordu: Serin'in Üniversite Fonu.

***

Manzara bir kez daha değişti.

Açılış törenindeki kısa saçlı kızla hemen hemen aynı yaşlarda bir kız kaldırımda kıpırdamadan duruyordu. Saatin kaç olduğuna bakılırsa kızın okulda olması gerekirdi ama kız bir giysi dükkânının önünde durmuş vitrindeki okul formalarını inceliyordu. Yanında aynı yaşta sıska ama ondan azıcık daha uzun bir kız vardı.

"Okula geri dönmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu uzun olan kız bir sakız patlatarak.

Kısa boylu kız dudak büktü. "Hiç sanmıyorum," dedi kıkırdayarak ama gözlerini formaya dikmişti. "Sen git. Halletmem gereken bir şey var. Elindeki kitap da neymiş öyle?"

"Bu aralar oldukça popüler," dedi uzun boylu kız Dilek Adası başlıklı kitabı kaldırırken. "Okumak ister misin?"

"Belki sonra."

Uzun boylu kız ona bakıp omuz silkti, ardından yaya geçidine doğru koştu. "Tamam, sonra görüşürüz."

Kısa boylu kız el salladı, yolun karşısına geçen arkadaşı gözden kaybolana kadar arkasından baktı, ondan sonra dükkâna girdi.

"Hoş geldiniz," dedi terzi elinde bir mezurayla. Terzi sıcaklık ve nezaket saçıyordu. Kız selamına karşılık verip dükkânda etrafına bakındı. Çeşit çeşit takım elbiseler askılara düzgünce asılmıştı. Yaşlı terzi kıza nazikçe gülümsedi.

"Ben..." dedi kız tereddütle. "Ben bir okul forması almak istiyorum."

"Anlıyorum," diye yanıtladı terzi. "Bu taraftan lütfen."

Kızı aynanın karşısına götüren terzi ölçüleri aldıktan sonra okulunun ismini sordu. Kız cevap verince terzi mağazanın arka tarafına gitti. "Etikete işleyeceğimiz isim ne?" diye sordu.

"Kim Yerin," dedi kız ama sonra kendini durdurdu. "Kim Serin demek istedim."

"O hâlde bir hediye mi?" diye sordu terzi kızın aslında ne istediğini anlayarak.

"Evet, bir arkadaşım için."

"Bu arkadaşınıza çok değer veriyor olmalısınız," dedi terzi.

Kız gözlerini kapadı, düşüncelere dalmış gibiydi. Onun biraz zamana ihtiyacı olduğunu hisseden terzi sabırla bekledi.

Bir süre sonra kız şaşırtıcı derecede kısa bir cevap verdi.
"Evet. O benim en iyi arkadaşım."

***

Serin bir kez daha Yağmur Mevsimi Pazarı'na geri döndü. Ama başını kaldırmaya cesaret edemiyordu. Gözyaşları yanaklarında süzülüyor, çenesinden yere damlıyordu.

Ne olduğunu bile anlamadan kendini sırtını sıvazlayan Dokkaebilerle çevrili buldu.

"Gitme vakti."

Ancak o zaman başını kaldırabildi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Hepinize teşekkür ederim," dedi.

Emma kızın ellerini ellerinin arasına aldı. "Asıl biz sana teşekkür etmeliyiz Serin."

"Kendine iyi bak, olur mu?"

"Sen olmasan Pazar ayakta kalamazdı."

"Ben yedim zaten teşekkür ederim. Başka zaman eşlik ederim," dedi Mata ama Verna hemen onun ağzını kapadı.

"Temizlemek biraz zamanımızı alacak ama belki bir gün yine uğrarsın."

"Hoşça kal."

"İyi yolculuklar."

"Artık evine git."

Dokkaebiler veda dilekleriyle onu uğurlarken Serin de her birine tek tek veda etti. Onlarla daha çok vakit geçirebilmeyi isterdi ama fazla zamanı kalmamıştı. Kum saatindeki son damla da düşmek üzereydi.

Şef sabırla bekledi ve o son damla iğne ucu kadar kalınca bir büyü mırıldandı.

"Hepiniz hoşça kalın."

Serin parlamaya başladı.

Yavaşça Yağmur Mevsimi Pazarı'ndan siliniyordu, önce

ayakları kaybolmaya başladı. Yeni arkadaşlarının yüzlerini hafızasına kazımak için elinden geleni yaptı.

Tam bilincini yitirmek üzereydi ki Verna'nın uzaktan gelen sesini duydu.

"Madem tamir işleriyle meşgul olacağız Şef bir değişiklik yapmak istiyor. Tesisimize yağmurdan sonra umudun sembolü olarak çıkan gökkuşağı adını vermeye ne dersiniz? Herkes Gökkuşağı Pazarı ismini kabul ediyor mu?"

"Evet!" diye bağırdı Dokkaebiler hep bir ağızdan.

***

Serin gözlerini açtı.

Tüm bunlar sadece bir rüya mıydı?

Yağmur mevsiminin ilk günü o yıkık eve geldiğinden beri hiçbir şey değişmemişti. Tek fark artık şafak vakti olmasıydı.

Nemli bir rüzgâr yanağını okşuyor, ciğerlerini temiz havayla dolduruyordu.

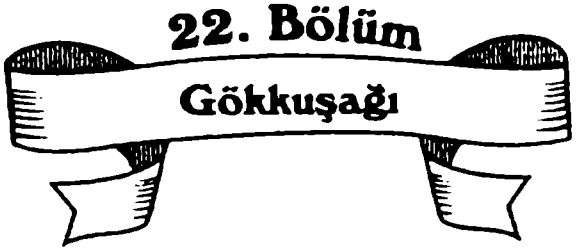
Serin ufukta aydınlanan gökyüzüne baktı; gözleri bulutsuz gökyüzüne doğru uzanan ve şimdiye kadar gördüğü en parlak, en berrak gökkuşağına kilitlendi.

O kadar büyülenmişti ki elinde bir şey tuttuğunu güç bela fark etti. Eskice bir mendile sarılmış bir küreydi. Yavaşça mendili açtı.

Minik küre tıpkı ilk aldığı zaman olduğu gibi boştu.

Ama Serin hayal kırıklığına uğramadı. Küreyi sanki dünyadaki en değerli hazinesini kucaklıyormuş gibi göğsüne bastırdı.

Gökyüzü giderek daha da aydınlandı ve çok geçmeden cam küre gökkuşağının ihtişamını pürüzsüz yüzeyine işleyerek dört bir yana yansıttı.

"Çok etkilendim Serin. Büyük bir hızla ilerliyorsun," dedi tekvando hocası tekme çalışan Serin'in yanından geçerken başını sallayarak. "Özel bir antrenman mı yapıyorsun?"

"Öyle de denebilir," dedi Serin belli belirsiz bir ifadeyle. Antrenör izlemek için durunca diğer öğrenciler de çalışmalarını bırakıp o tarafa baktı.

İçlerinden biri Serin'in hoşlandığı çocuktu.

"Hey Serin, sırrın ne?"

"Ne?"

"Yani, özel bir antrenman falan mı yapıyorsun?"

"Ah," dedi Serin çocuğun ne demek istediğini anlayınca.

"Farklı bir diyet mi uyguluyorsun?" diye sordu çocuk.

"Şey... yani..." diye kekeledi Serin ama sonunda cesaretini topladı. Dürüst olmak istiyordu. "Çok yüksek bir yerde yaşıyorum, bu yüzden çok merdiven çıkmam gerekiyor."

Çocuk bir süre düşündükten sonra, "Çatı katında mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Serin. "Bir sürü merdivenle çıkılan büyük bir tepenin üstünde yaşıyorum."

Çocuğun kafası karışmış gibiydi. Serin'in daha açık ifade etmesi gerekti.

"Hani şu yeniden inşa etmek istedikleri tepe var ya."

"Ah!" diye bağırdı çocuk bahsettiği yeri anlayınca.

Bakışlarını yere doğru kaydırarak konuşmaya devam etti Serin: "Her gün o tepeyi tırmanmak iyi bir antrenman olmuş olmalı. Kusura bakma, pek havalı bir eğitim değil."

Ama çocuk ona son derece ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Hayır, hiç de bile. Bu kulağa harika bir antrenman gibi geliyor. Bugün dersten sonra sana katılmamın sakıncası olur mu?"

"Ne?" dedi Serin şaşkınlıkla başını kaldırarak.

Çocuk hiçbir şeyin farkmda değilmiş gibi neşeyle, "Tamam o zaman sonra görüşürüz!" dedi.

Serin tamamen afallamıştı, yüzü pancar gibi kıpkırmızı kesildi. Hemen bakışlarını pencereye çevirdi.

Nefes alırken karanlık bulutların dağıldığını ve aralıksız yağan sağanağın sona erdiğini fark etti.

Ve bir umut vadedercesine gökyüzünde bir gökkuşağı belirdi.

Serin pazarı ve orada edindiği arkadaşları hatırladı. Yüzündeki gülümsemeye çocuk mu, yoksa aklına üşüşen anılar mı sebep oldu bilemedi.

Pencereden süzülen güneş ışığı omzuna kondu.

***

"Ben geldim," diye seslendi Serin kapıdan geçerken.

Annesi diktiği çoraptan başını kaldırıp, "Serin, bir paket bekliyor muydun?" diye sorarken ayakkabı dolabının yanındaki kutuyu işaret etti. "Sana gelmiş ama gönderinin kim olduğu yazmıyor."

Serin kutuyu aldı, merakla evirip çevirdi.

"Oldukça hafif," diye ekledi annesi. "Giysi olabilir."

"Ah!" diye bağırdı Serin. "Sanırım bir arkadaşımdan."

"Gerçekten mi?"

Kutuda ne bulacağını bilen Serin, "Evet. En iyi arkadaşımdan," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde.

"Sanırım benim bilmediğim birçok arkadaşın var," dedi annesi başını şaşkınlıkla yana eğerken. Ama Serin sadece kıkırdadı, o sırada annesi okuma gözlüklerini yukarı kaldırıp başka bir soru sordu: "Kapının yanındaki ne öyle?"

"Ne?"

Serin annesinin bakışlarını aralık kalan sokak kapısına doğru takip etti.

Küçük bir kedi yavrusu aralıktan içeri girmişti.

"Bu yavru kedi de nereden çıktı?" diye sordu annesi. "Birkaç hafta önce gördüğün hamile kedi mi acaba?"

Serin hamile sokak kedisine nasıl kavun parçası verdiğini hatırladı. Annesi kediyi kovalamak için eline bir süpürge aldı ama sonra durdu.

"Ne tuhaf bir şeymiş bu."

"Ne demek istiyorsun anne?"

"Bu kedi yavrusu tıpkı bir köpek gibi davranıyor. Kuyruğunu sallamasına bak."

"Hah," diye cevap verdi annesini yarım yamalak dinleyen Serin. Kendini tamamıyla ayaklarına tırmanan ve bileklerine sürtünen kedi yavrusuna kaptırmıştı. Mutluluğunu saklamakta zorlanıyordu ama bir anda yüzü asıldı.

"Anne?" dedi. "Burada kalamaz, değil mi?"

Annesinin verdiği cevap onu şaşırttı. "Kedi kumunu sen temizlediğin sürece sanırım sorun olmaz."

"Ciddi misin?" diye bağıran Serin'in sesi o kadar yüksek çıktı ki annesi sıçradı. "Teşekkür ederim!" Az kalsın

annesine kalp krizi geçirteceği için kısa bir azar işitse de yüzünde dünyalara bedel bir gülümseme yerleşmişti.

"Şimdi ona bir isim bulmamız gerek," dedi annesi.

"Ben ona ne isim vereceğimi biliyorum."

"Şimdiden mi?"

Nihayet ayakkabılarını çıkarıp eve giren Serin, annesinin yanına oturup diğer çoraba yama yapmak için bir iğneyle iplik aldı. "Anne, bence hayat deliklerle dolu bir çoraba benziyor."

"Öyle mi? Bak sen şu konuşana. Bana bir iki şey öğretebilirsin belki," diye takıldı annesi. "Peki, hayat neden delikli bir *çorapmış*?"

Serin zayıf bir tebessümle yanıtladı. "Çünkü biz de yaralarımızı sevdiklerimizle sarıyoruz. Öyle değil mi Issha?" diye sordu kediye dönerek. Yavru kedi kendini az önce sahiplenen ev halkının kralıymış gibi çoktan boş bir kutuyu kendine yuva yapmıştı.

Ve sanki Serin'i anlamış gibi uzun uzun mırladı.

"Miyaaaaaaav."

Şimdi sıradaki bölümümüze geçiyorum: Dinleyicilerden Gelen Hikâyeler.

Bugünkü hikâyemiz ismini vermek istemeyen bir lise öğrencisinden. Müsaadenizle mesajını okuyayım:

Merhaba

Ben çok güzel bir kedi yavrusunu yeni sahiplenen ve tekvando gösteri takımına girme hayalleri kuran bir kızım.

Mektubumun seçileceğini düşünmüyorum ama yine de yazmak istedim.

Ailem varlıklı değil ama annem dünyanın en iyi terzisi ve küçük kız kardeşim, şimdilik ayrı olsak da isteyebileceğim en tatlı arkadaş.

Bunu söylemeye hep çok utandım ama ikisini de ne kadar çok sevdiğimi bilmelerini istedim.

Tekvandoya çoğu insandan daha geç başladım, bazı komşularımız bir kızın yumruk ve tekme atmayı öğrenmesinin saçma olduğunu düşünüyor.

Ama ben bir tekvando gösteri takımına katılıp onlara yanıldıklarını kanıtlamak istiyorum.

Hâlâ gidecek uzun bir yolum var ama elimden geleni yapmaya devam edersem hayallerimi gerçekleştireceğimden eminim. Umuyorum ki bunu başaracağım.

Hikâyemde ne anlatmaya çalıştığımı ben de bilmiyorum. Sanırım yazar olmak gibi bir hayalimin olmaması isabetli olmuş.

Ama yine de bir şarkı isteğinde bulunacağım çünkü denemeden bilemezsiniz, değil mi?

Not: Bu arada yağmur mevsiminde tanıştığım tüm arkadaşlarıma buradan selam göndermek istiyorum.

Azimli genç bir kadından, yürek ısıtan bir hikâye. Ailene ve arkadaşlarına ne kadar değer verdiğiniz apaçık ortada.

Tekvandoya geç başladığınızı söylemişsiniz ama hakikat şu ki hayallerinizi gerçeğe dönüştürmek için hiçbir zaman geç değildir. Şu an ileriye doğru bir adım atmak için en iyi zamandır.

Hey, belki burada bir bağlantı da vardır! "Şimdi" yalnızca bir zaman dilimi değil, aynı zamanda kıymetli bir hediyedir!*

Her neyse, gecenin son istek şarkısını çalma vakti geldi. Arkanıza yaslanın, gözlerini kapatın ve "Bugünden Daha Güzel Bir Yarın" şarkısının tadını çıkarın.

* Hem şimdiki zaman hem de hediye anlamına gelen *present* kelimesine gönderme yapılmıştır. (ed.n.)

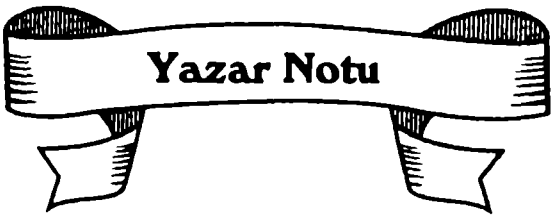
Yağmur yağacakmış gibi hissedebilirsin
Ama unutma ki
Parlayan bir güneş vardır kara bulutların ardında

Umut yokmuş gibi görünebilir
Ama unutma ki
Yeni bir fırsat saklıdır başarısızlıkların ardında

Her şey sona ermiş gibi görünebilir
Ama unutma ki
Her son yeni bir başlangıçtır aslında.

"Yazılarınızın yayımlanmaya uygun olmadığını düşünüyoruz."

Bu, yıllar önce yayınevlerine kötü yazılmış taslağımla birlikte gönderdiğim toplu bir e-postaya aldığım bir cevabın ilk satırıydı. O dönem bu yanıt kalbimi kırmıştı. Ancak şimdi geriye dönüp baktığımda bu cevaba bir teşekkür borçluyum. Bir yazının yayımlanmaya değer olmasının ne anlama geldiğini merak etmeye başlamış, her fırsatta kitapevlerine ve kütüphanelere gider olmuştum.

Şimdi bile onca şey arasında neden yazmayı seçtiğimi bilmiyorum.

Bunun nedeni ortaokulda zorbaların sataşmalarından kaçmak için elimde bir romanla spor salonuna saklanmam mıydı? Yoksa hayalimdeki üniversiteden kabul almadığım ve vaktimi çizgi roman kafeleri ve kitap kafelerinde geçirdiğim zamana dair zihnimde yer eden anılarım mıydı? Yoksa yıllarca memuriyet sınavına çalışıp başarısız olmam ve kendimi mahallemdeki küçük kütüphanede kitap okuyarak teselli etmem miydi? Sebep her ne olursa olsun akranlarım hayallerinden vazgeçerken ben yeni bir tane kurmaya başladım ve yazmak hayatıma yeni bir amaç kattı.

Ancak ne yaratıcı yazarlık bölümünden mezundum ne

de resmi bir yazarlık eğitimi almıştım, bu yüzden bir anda elime kalem alıp yazmaya başlamak kolay olmadı. İlk kitlesel fonlama girişimim hiç ilgi görmedi ve bağımsız olarak yayımladığım kitap tek kopya satmadığı gibi tüm kitapçılar tarafından da iade edildi. Yarışmalara başvurdum ama ismim asla finalistlerin olduğu listeye giremedi. Daha da kötüsü kitabımı gerçeğe dönüştürebilecek profesyoneller ararken tüm birikimimi harcadım. Görünüşe göre bu doğruydu. Yazılarım yayımlanmaya uygun değildi.

İkinci kitlesel fonlama girişimim son denemem olacaktı. Ama ilk kez biri bir cevap gönderdi. Minnetle gözyaşlarına boğulduğumu hatırlıyorum. Teşvikleri sebebiyle yeni okurlarıma teşekkürü bir borç bildim ve böylece kendimi bir kez daha dizüstü bilgisayarımın karşısında buldum. Elimde bir not defteriyle bazen bir metroda, bazen favori kahve dükkânımın bir köşesinde aklıma gelen fikirleri yazdım.

Ne tür bir kitap yazmak istiyordum? Son sayfayı da çevirdikten sonra okurların kalplerinde sıcacık bir his bırakan bir şey. Hafif, eğlenceli ama anlamlarla dolu bir hikâye. Yaralı kalpleri iyileştiren, karanlığa umut ışığı saçan bir kitap. Bunun mükemmel olacağını düşündüm. Böylece bu kitap doğdu.

Başlattığım üçüncü kitlesel fonlama beklediğimden çok daha fazla beğeni ve ilgi topladı. Her ne kadar yayın sorunları nedeniyle kitabımın yeniden basılması gerekse de yorumları ve eleştirileriyle bana cesaret veren destekçilerim sayesinde en nihayetinde mesele çözüldü. Hatta yıllarca reddedilmenin ardından nihayet bir yayınevinden resmi bir teklif aldım. Sanırım tüm bu süreci ömrümün geri kalanında hep hatırlayacağım.

Bu kitap sayısız insanın yardımı olmadan var olamazdı.

Öncelikle 900'den fazla destekçime bana olan güvenleri ve bu kitaba fon sağladıkları için teşekkürlerimi sunarım. İkinci olarak kitabın Korece baskısı resmi olarak yayım-

lanmadan önce önde gelen birçok uluslararası yayıneviyle anlaşmalar yapan Clayhouse'un başkanı Youn Seng Hun'a ve sıklıkla yaşadığım endişe ve kaygı krizlerimde hep yanımda olan baş editör Kim Dae Han'a teşekkür etmek isterim. Ayrıca tasarım ve yayın sürecini yöneten tasarımcı Sim A Kyung'a, inanılmaz kapak çizimi için illüstratör Jedit'e ve kitabın hayata geçmesini üstlenen Gong-gan Corporation CEO'su Son Hyeong-seok'a teşekkür ederim.

Hepsinden öte umutsuzluğa kapıldığımda ve cesaretimi kaybettiğimde beni yazmaya teşvik eden arkadaşım Se-Jin'e teşekkür ederim. Se-jin sen hep yanımda olup beni yüreklendirdin ve hatta Yağmur Mevsimi Pazarı'nın görüntüsü bile senin bana anlattığın rüyadan ilham aldı. Çağrı merkezi ve teslimat işleriyle uğraşırken bile yazmaya senin sayende devam ettim ve sonunda bu kitabı tamamlamayı başardım.

Son olarak sevgili aileme ve bu kitabı eline alan okurlara teşekkür etmek isterim. Her zaman göstermesek de hepimiz içimizde korku ve endişe taşıyoruz. Eğer bu mesajı okurken karanlık ve zor zamanlardan geçiyorsanız hikâyemin size küçük bir cesaret vermesini umarım. Gelecek ne kadar umutsuz görünürse görünsün, kendinizi dünyada ne kadar yalnız hissederseniz hissedin her birimizin birileri tarafından sevildiğine inanıyorum. Umuyorum ki bu kasvetli yağmurlu günler kısa sürede sona erer ve hepimiz için gökyüzünde parlak bir gökkuşağı belirir.

Kitabımın, aradığınız ışığa ulaşmanızda size rehberlik eden bir Gökkuşağı Küresi olması dileğiyle.

You Yeong-Gwang